ENIGMA
100 ENIGMA Z
ENIGMA Z
Rod Hammer
DUEL PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

ROD HAMMER

DUEL PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: EDITURA BOGDANA

Toate drepturile asupra acestei
versiuni aparţin EDITURII BOGDANA.

EDITURA BOGDANA – Bd-ul Nicolae Titulescu, nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24
Comenzile se primesc la adresa editurii Bucureşti.

Redactor: Constantin DUMITRU
Tehnoredactare: Vivi SIMION

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

Rod Hammer

DUEL PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

Când omul deghizat în Boopsie se aplecă ca să strângă mâna fetiței, capul său făcu brusc explozie; bucăți de plastic se împrăștiară în toate direcțiile. Șeriful Boris Tucker nu văzuse glonțul intrând în cap; nu-l văzuse decât pe Boopsie aplecându-se ca să vorbească cu fata lui. Acum fata țipa de durere și pusese cruce vacanței. Boopsie căzu în față; Tucker smulse pistolul Bulldog.44 Special de la centură, chiar mai înainte de a remarca găurile din mască.

Reflexele intrară imediat în acțiune; o privire rapidă îi lămuri situația. Una dintre găuri era rotundă și mică, cealaltă enormă și ciopârțită. Sângele începuse să curgă din partea ruptă a măștii. Frânturi de plastic zgâriaseră fața fiicei sale. Soția, paralizată de spaimă, strângea copilul în brațe, încercând zadarnic să-l liniștească. Un bărbat înalt, cu părul negru și purtând o salopetă de un alb pătat, încerca să-și croiască drum prin mulțime. Brațul lui părea că bagă ceva în buzunar.

Tucker mai remarcă ceva, înainte de a se avânta în urmărire. Soția lui, palidă ca moartea, îi adresa o rugăminte mută. I se păru că aude fraza pe care i-o adresase atât de des: „Boris, nu face pe eroul!"

La început fusese gluma plină de veselie a unei soții iubitoare, încrezătoare în capacitățile soțului ei. După micul dejun, ea îl însoțea până la ușă în timp ce el își punea pistolul în teaca de piele; îl săruta și îi șoptea fraza lor fetiș. Așa s-a întâmplat mereu ani de zile.

Totuşi, în ultimele luni, tonul ei devenise îngrijorat, încordat; asta se întâmplase când ameninţările începuseră să se precizeze. Ştia că era confruntat cu lepădăturile societăţii din acel oraş. Când colegii săi se întorseseră împotriva lui şi au făcut presiuni ca să-şi abandoneze funcţia, ea nu ştiuse cum va reacţiona. Îl iubea; nu a pus întrebări, limitându-se să repete cele cinci cuvinte magice.

În sinea lui — în acea mică parte care nu era ocupată de activitatea profesională —, Boris îşi dădea seama că îl înţelegea dar că frustrarea lui se răsfrângea şi asupra ei. Devenise incapabil de cea mai mică acţiune raţională. Ea nu-i mai suporta excesul de băutură, orele suplimentare şi nici măcar mângâierile. Sperase ca această vacanţă să fie benefică; Nash se va ocupa de toate şi ea va fi mulţumită.

Boopsie, trecând în lumea cealaltă, anulase totul. Boris citea pe faţa soţiei sale ca într-o carte. Las-o moartă! Pune arma la locul ei. Nu suntem răniţi. E treaba poliţiei locale.

Dar, contrar ei, el ştia ce însemna acea gaură în capul de plastic; un glonţ de calibru mare tras de un pistol sau revolver cu surdină. O armă de ucigaş în căutarea prăzii. A unei anumite prăzi: el, Boris Tucker. Nu putea să-l lase pe asasin să fugă.

Mulţimea curioasă se dădea la o parte zărindu-l pe şerif cu arma în mână, repezindu-se înainte, cu ochiul la pândă. Prin praful galben stârnit de picioarele turiştilor, vedea scândurile clădirilor în stil western care mărgineau strada pe care se plimbau angajaţii parcului. Cei care ştiau ce i se întâmplase lui Boopsie păreau şocaţi; ceilalţi erau doar obosiţi. Nu exista nici un poliţist, nici şocat şi nici obosit.

Dacă ar fi avut bani să se ducă la Disneyland, nu s-ar fi întâmplat asta. Braţele groase cu părul ras ale lui Mickey Mouse ar fi ţâşnit de peste tot cu zecile. Dar aici, în oraşul-fantomă al Far-West-ului din Fullerton, California, împuşcă-turile cu gloanţe oarbe ale cascadorilor pocneau cât era ziulica de

mare; drama lui Boopsie putea să treacă neobservată timp de câteva minute.

Trebuia să facă totul singur; nu putea conta pe nimeni ca să fie protejat. Tot sistemul din această țară, că era vorba de educație sau de justiție, se orienta spre criminal, nu spre victimă. După lege, n-ar fi trebuit să aibă cu el revolverul Bulldog şi asasinul ar fi putut să ucidă pe toată lumea. Dar nimeni n-avea să-i spună lui Boris Tucker unde şi când putea să poarte arma! Bulldog era un revolver de calibru 44, solid şi ieftin, mult mai puțin jenant decât pistolul de serviciu S & W 357 Magnum; o armă având cinci gloanțe cu acțiune dublă care îi convenea de minune. Exact ce-i trebuia ca să-l neutralizeze pe acest asasin.

Cu condiția să-l găsească.

Ajunse la capătul străzii fără să fi zărit nici cea mai mică urmă de salopetă albă. Dar cum dădu colțul, o aşchie de lemn de vreo cincisprezece centimetri, smulsă din casa pe lângă care trecea, aproape că-i atinse ceafa. Se aruncă instinctiv la pământ, ridică revolverul cu amândouă mâinile şi trase în direcția unui genunchi alb pe care îl zări.

Tucker ochise bine. Glonțul l-ar fi nimerit pe om drept în inimă dacă n-ar fi fost un copac. Ecoul împuşcăturii atrase un val de turişti în căutarea unui nou spectacol. Zâmbetele însă dispărură când văzură un blond solid cu cămaşa hawaiană înarmat cu un Bulldog; se aşteptau la un cow-boy în negru amenințând un şerif cu pistolul. Familiile se împrăştiară în prăvălii şi în *saloons*.

Ridicându-se, Tucker constată că strada era pustie; omul nu mai era în spatele copacului. Şeriful nu se putu abține să nu zâmbească: un tip al naibii adversarul ăsta al lui! Nu putea să nu savureze dinainte viitoarea lor confruntare.

Boris Tucker nu simțea nici o neliniște; în cei optsprezece ani cât fusese în poliție înfruntase tot felul de ucigaşi. Devenit

şef, nu uitase „acțiunea" din stradă. Ştia ce va urma; totuşi asta nu-l putea împiedica să aprecieze tehnica de comando a ucigaşului. Zâmbetul îi dispăru totuşi. Nimeni nu putea să-l atace în prezența familiei fără să fie nepedepsit! Ticălosul ăsta va plăti scump!

Aruncă o privire asupra pieței principale, cu tavernele şi magazinele ei şi se opri la intrarea unei străduțe.

Un gheizer de praf se ridică între picioarele lui. Un glonț îi şuieră pe la urechea dreaptă. Se aruncă la pământ, se rostogoli într-o parte şi se ghemui la adăpostul unor pubele. Trase fără să se uite în direcția locului unde presupunea că se află ucigaşul.

Ridicând ochii, îl văzu într-adevăr pe omul în salopetă albă pe marginea unui acoperiş. Arma pe care o avea în mână îl făcu pe Tucker să rânjească. Nu era de mirare că tentativele asasinului se sondaseră cu eşecuri. Ucigaşul folosea un Magnum. Un revolver cel puțin de calibru 41, cu o țeavă de peste cincisprezece centimetri. Cu surdina montată la țeavă, asasinul se pomenea cu o armă măsurând cel puțin treizeci şi opt de centimetri şi cântărind aproape un kilogram şi jumătate!

Adevărată artilerie grea! O armă redutabilă prin puterea şi bătaia ei, dar la fel de greu de controlat ca un măgar îndărătnic.

Tucker cunoştea doar un singur om capabil să mânuiască o astfel de armă cu precizie; acel om era prietenul său şi n-ar fi încercat să-l ucidă. Ba chiar urma să se întâlnească la cină în seara aceea. Tucker dădu din cap la gândul că vor avea ce să discute în timpul mesei.

Şeriful intră pe stradă ca să fie sigur că pune mâna pe acel ticălos mai înainte de a fi avut timp să fugă. Îl zări alergând pe galeria de lemn de deasupra trotuarului.

Ridică arma, îl ochi pe omul în alb şi aşteptă să se întoarcă spre el. Nemişcat, îl ținea în bătaia armei. Când

Tucker apăsă pe trăgaci, omul cu salopetă se opri brusc. Glonțul Bulldog-ului rată ținta cu câțiva centimetri.

Tucker, conștient de amenințarea armei redutabile a asasinului, o luă din nou la fugă înainte, ca să se adăpostească de galerie. Dar ajuns pe trotuar, simți așchiile de lemn intrându-i în ceafă. Strânse din dinți și scuipă de ciudă. Omul era deasupra lui și trăsese și el. Probabil că încerca să-și atingă ținta trăgând prin scândurile solide de lemn.

Cu spatele lipit de peretele casei, întinse revolverul pregătit; nu voia să răspundă tirului adversarului său ca să nu-și trădeze poziția. Și nu credea că omul putea să fie atât de stupid încât să se uite prin gaura din lemn. Auzi pașii de deasupra lui îndepărtându-se spre clădirea următoare. Trăgând cu urechea, trase într-o parte butoiașul și băgă mâna în buzunar după muniții. Amândoi ajunseseră la ultimul cartuș.

Adversarul probabil că gândise același lucru; pașii de pe galerie se opriseră. Introduse trei gloanțe Remington.240 în butoiaș, hotărât să nu-și prăpădească munițiile. Chiar dacă reușea să-l nimerească în picior, în gambă sau în testicule, tipul ar fi rămas la fel de periculos ca un șarpe cu clopoței căruia i-ai tăiat coada. Avea puține șanse să nimerească un organ vital; voia să fie sigur că îl va scoate din joc.

În momentul în care închise butoiașul auzi din nou pașii. Încetișor, Tucker urmări trosniturile lemnului de deasupra lui. Cei doi adversari se opriră la capătul galeriei. Tucker se gândi. Asasinul putea să facă cale întoarsă sau să sară în stradă. Ce altceva ar fi putut să facă? Scârțâitul unei ferestre care se deschidea puse capăt presupunerilor sale.

Uitând de orice prudență, Tucker sări afară din adăpostul galeriei și abia avu timp să zărească salopeta albă intrând pe o fereastră mică. Șeriful trase încă o dată; smulse doar o bucată de cauciuc de la călcâiul ucigașului. Tipul, teafăr, dispăruse în interiorul clădirii.

Furios, Tucker alergă pe lângă peretele clădirii în căutarea unei intrări. Ajunse în colț și aruncă o privire în stradă: era pustie. Din cauza focurilor de armă sau a unui bruște apatii a turiștilor?

În partea din spate a clădirii nu era nici o ușă. Tucker dădu colțul și intră pe o străduță la fel de pustie. Dar acolo, în mijlocul fațadei, se afla o ușă solidă de lemn închisă cu un lacăt de tip Yale.

Tucker ridică privirea. Singurul loc de unde ucigașul ar fi putut să-l surprindă era o fereastră; era închisă și geamul vopsit. Tipul nu o putea deschide fără ca Tucker să audă.

Șeriful se hotărî să înainteze până la ușă. Sparse lacătul cu un glonț și se aruncă cu cele o sută zece kilograme ale sale asupra ușii pe care o deschise. Căzu la podea, se rostogoli și se ridică cu arma întinsă. Singura țintă din fața lui era o încolăcire de metal pe care o îndepărtă cu un gest. Cu ochii mari deschiși, încercă să vadă mai la distanță. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca pupilele să se obișnuiască cu penumbra.

Tucker a recunoscut mecanismul unuia dintre manejurile orașului-fantomă. Instalate între snack-baruri prăpădite și magazinașe de suveniruri cu prețuri exorbitante, se aflau câteva distracții de bâlci.

Încă un punct în favoarea ucigașului. Urmărit, omul n-ar fi putut găsi un teren mai favorabil ca acela. Ea un adevărat labirint cu un număr incredibil de ascunzători posibile. Un tip șmecher!

Tucker nu se lăsa cuprins de îngrijorare; atmosfera claustrofobică nu împiedica un Magnum să rămână un Magnum.

Un zâmbet lipsit de veselie îi deformă trăsăturile feței. Sângele curgea în vene cu o energie pe care o simțise rareori, chiar și atunci când era în cea mai bună formă. Cincizeci de ani e o vârstă bună pentru un polițist.

Tucker se îndreptă spre scara de la celălalt capăt al clădirii. Era mai mult o scară de incendiu decât o pasarelă de parc de distracții; avantajul ei era structura foarte simplă care permitea să se vadă până în vârful ei. Nimeni nu s-ar fi putut ascunde acolo.

Când şeriful ajunse la capătul primei serii de trepte, auzi o uşă deschizându-se în partea de sus. Avu timp să vadă uşa de la etajul doi închizându-se. Urcă treptele câte patru odată. În loc să se repeadă ca un nebun asupra uşii, Tucker se lipi de peretele de lângă uşă şi apăsă uşor pe clanță. Când auzi declicul clanței, traversă palierul în vârful picioarelor până la scara care ducea la etajul trei.

Clădirea era veche, clanța ruginită, uşa avea să se deschidă în curând singură. Iar el, Tucker, nu va fi în spatele ei; va fi un etaj mai sus, supraveghind sosirea ucigaşului care va deschide focul. În ciuda corpolenței, Tucker urcă scara fără cel mai mic zgomot. Întinse mâna, apăsă pe clanță şi deschise brusc uşa.

Şi lumea se dezintegră.

Văzu o explozie orbitoare de galben, de portocaliu şi de roşu. O căldură fulgerătoare îi arse fața şi uşa îi fu smulsă din mâini. Auzi un fel de tuse însoțită de un zgomot puternic. O duzină de ace îi intrară în ceafă când căzu în față.

Prăbuşindu-se, Tucker înțelese ce se petrecuse. Ticălosul i-o luase înainte. Trântise uşa de la etajul doi căci ştia că Tucker va urca la trei; apoi reuşise să urce şi el ca să-l aştepte acolo pe şerif. După rezolvarea acestui mister, îşi dădu seama de două lucruri. Era în viață şi, dacă voia să rămână în viață, trebuia să contraatace.

Când se lovi cu partea stângă a corpului de sol, brațul drept ridică arma şi degetul apăsă spasmodic pe trăgaci. Mai înainte ca vederea să i se limpezească, Tucker ştiu că ratase ținta. Auzi gloanțele şuierând în diferite direcții şi pasul grăbit

al ucigașului care se depărta. După ce praful multicolor se împrăștie, înțelese cum putuse asasinul să schimbe atât de ușor etajul. Se afla întins pe un fel de pasarelă, o pasarelă care ducea de la o ușă la alta.

În jurul lui se afla toată magia mașinăriei barăcii de distracții de bâlci. Tucker strânse din dinți de durere și se ridică în fund. Jumătate din față îi ardea aproape insuportabil. Își trecu mâna peste ea, o trase înapoi și se uită; era plină de sânge. Glonțul îi atinsese ușor obrazul, lăsând o urmă lungă de la baza nasului și până la ureche. Încă o jumătate de centimetru și capul i-ar fi făcut explozie ca un pepene prea copt.

Propria stupiditate îl înfurie în aceeași măsură ca asasinul. Tucker trase gloanțele care îi mai rămăseseră în ușa de la capătul pasarelei. Spre marea sa surpriză, un țipăt strident răspunse împușcăturilor; țipătul unei femei tinere terorizate, nici pe departe al unui ucigaș cu experiență.

Trăsese într-o baracă de bâlci plină de turiști. Această constatare avu darul să-l ridice în picioare.

Încărcă încă o dată arma cu hotărâre. Refuza să-l creadă pe ucigaș mai șiret decât el. Ticălosul avusese noroc până în acel moment; acum nemernicul folosea turiști nevinovați ca scut.

Tucker împinse butoiașul la loc, se apropie de a doua ușă și o deschise cu o lovitură de picior. Exact în față îl aștepta un om cu revolverul îndreptat spre el. Cu un rânjet satisfăcut, Tucker îi trimise două gloanțe în piept.

Deasupra siluetei se lumină imediat un panou pe care scria: AI CÂȘTIGAT!

Șeriful își dădu seama că bătuse în duel un automat. Rănile adversarului său mecanic începură să scoată scântei. Lângă el stătea nemișcată o pereche de turiști. Fata își acoperi fața cu amândouă mâinile, în timp ce tânărul o strângea în brațe. Încurcat, Tucker lăsă arma în jos și le zise:

— Ați văzut ieșind un alt tip înarmat de-aici? a întrebat el arătând cu degetul spre ușă.

Tinerii îi întoarseră spatele și o luară la fugă.

— Hei! strigă Tucker. Hei, nu vreau să vă fac nici un rău! Stați puțin!

Șeriful porni în urma lor explorând împrejurimile cu privirea în căutarea ucigașului. Se pomeni pe un culoar lung, cu podeaua, pereții și tavanul negri. Ajunsese în universul Zonei Obscure. Tucker nu mai știa în ce direcție alerga. Se lăsase antrenat de asasin în Palatul Mirajelor din orașul-fantomă.

Îi zări pe tineri dând un colț; îi urmă. Se pomeniră cu toții în Sala Oglinzilor. Tucker se zări în oglindă și înțelese reacția tinerilor; uitase de rană și de sângele care îi curgea pe față. Sala Oglinzilor era ultima atracție, după cum citise într-un pliant. Ieșirea nu era departe, cu condiția s-o găsească.

Nu-l interesa însă ieșirea; trebuia să pună mâna pe acel nebun sângeros. Tocmai voia să se întoarcă când în oglinzi apăru a patra siluetă: cea a asasinului.

Tucker putu să-l vadă bine pentru prima dată. Un corp musculos umplea salopeta albă. O față lată cu doi ochi cenușii depărtați, o gură mare cu buze subțiri, urme de vărsat pe obraji. Unii l-ar fi găsit frumos în stilul brută. Nici unul dintre cei trei nu avea însă acest sentiment, mai ales că tipul ținea în mână revolverul său monstruos.

Tucker ridică arma fără să ezite, ochi și trase. În ochii șerifului apăru o pânză de păianjen; câteva oglinzi se sparseră; în fața lui Tucker nu mai era decât un zid cenușiu. Polițistul mai pierduse un glonț, iar acolo nici nu avea unde să se pună la adăpost ca să-și reîncarce arma.

Imaginea ucigașului nu mai era în fața lui. Tucker se întoarse; omul în alb se deplasa în spatele lui. Buzele șerifului se răsfrânseră ca cele ale unui lup. Asasinul juca un joc

riscant; acolo nici unul dintre ei doi nu putea să ştie cu adevărat unde se afla celălalt. După terminarea muniţiilor, celălalt putea să tragă până la distrugerea tuturor oglinzilor. Apoi avea să urmeze cursa finală. Care dintre ei doi va reuşi să reîncarce mai repede?

Era o problemă de răbdare, răbdarea vânătorului care aşteaptă apropierea prăzii. Cine avea să cedeze mai întâi, ucigaşul, şeriful sau cei doi tineri? Fata începuse să ţipe când Tucker trăsese în oglindă. După ce încercase zadarnic s-o liniştească, băiatul o cuprinsese cu un braţ după mijloc, iar cu cealaltă mână i-a închis gura.

— Candy, i-a zis el, linişteşte-te. Întinde-te jos şi nu mai mişca. OK? Ţine capul jos şi astupă-ţi urechile. Voi încerca să găsesc ieşirea şi să aduc ajutoare.

Şi a făcut-o să se lungească pe jos, în timp ce adversarii înarmaţi începeau să facă turul sălii. Tânărul începu imediat să se deplaseze. Tucker vru să-i strige să se pună şi el la adăpost, dar se reţinu la timp.

Când băiatul vorbise, şeriful reperase imediat locul unde se afla; ar fi putut să-l împuşte fără probleme. Dacă striga la el, ucigaşul ar fi ştiut unde se află şi probabil că nu l-ar fi ratat. Tucker continuă să înainteze fără zgomot; ceilalţi doi bărbaţi făcură la fel.

Acest dans în jurul sălii era de o încetineală exasperantă. Fiecare dintre cei trei oameni încerca să-i păstreze pe ceilalţi în faţa ochilor şi să evite panourile de plexiglas care complicau şi mai mult labirintul.

Ucigaşul şi Tucker îşi întindeau braţul liber înainte. Băiatul, cuprins de disperare, se lovea deseori de plasticul transparent. Tucker începu să transpire abundent. Nu voia să se îngrijoreze; totuşi îşi dădea seama că dacă nu-l elimina mai repede pe asasin, ar fi devenit o ţintă perfectă. Simţi un fel de ameţeală şi o ceaţă roşie îi trecu prin faţa ochilor. Probabil că de la rană. Pierderea de sânge îl slăbea.

Pierderea de sânge?

Tucker se uită pe jos. De la intrarea în Palatul Mirajelor, îşi marcase trecerea cu pete de sânge. Îşi dădu seama că asasinul ar fi fost de ajuns să se ia după urme ca să ajungă la el. În acelaşi timp, remarcă că imaginea ucigaşului din faţa lui venea din spate. Se întoarse brusc şi trase gloanţele care îi mai rămăseseră în direcţia din care venise.

Sala Oglinzilor se umplu de zgomotul sticlei sparte, de detunături, de ţipetele lui Candy şi de înjurăturile lui Tucker.

Şeriful se aruncă la pământ, scotocindu-se în buzunare după muniţii. Proiectilele ucigaşului intrară în sol mai înainte ca mâna lui Tucker să ajungă la gloanţe. Şeriful îşi întoarse cu febrilitate buzunarul pe dos şi începu să adune repede gloanţele care se rostogoleau pe jos.

La al doilea glonţ plasat în revolver, podeaua de lângă nasul lui fu găurită. Îşi zise că următoarea împuşcătură nu-l va mai rata. Împinse butoiaşul la loc şi ridică revolverul. Dar ucigaşul schimbase ţinta.

Omul cu salopetă ţinea arma întinsă la înălţimea ochiului său; trase de două ori la dreapta lui Tucker. O oglindă se prăbuşi la stânga lui Tucker. Rănit, şeriful se rostogoli; îl zări pe băiatul cuprins de panică care încerca să treacă de un panou de plexiglas. Încercă să fugă dar se lovi de o oglindă. Când vru s-o ocolească, asasinul îi trase în spate. În felul unui trăgător de elită: cu arma ţinută cu amândouă mâinile. Cu calm şi siguranţă, îl împuşcă pe băiat cu sânge-rece.

Candy, îngrozită, gemea de disperare legănându-se înainte şi înapoi între două plăci de plexiglas.

— Trebuia să-l lichidez, explică cu răceală ucigaşul după ce ecoul împuşcăturii se pierdu. Găsea ieşirea. Ştia cum arăt. Nu puteam să-l las să iasă. Îmi pare rău.

— Ticălosule! răcni Tucker.

Şi trase cu furie gloanţele pe care le pusese în butoiaş.

Ucigașul fu forțat să se lase în jos în timp ce gloanțele făceau să cadă oglinzile din jurul lui. Șeriful nu se înșelase; puteai repera o țintă care vorbea. Acum armele adversarilor erau amândouă goale. Ucigașul o luă la fugă spre dreapta ferindu-se de fata în plină criză de isterie; scoase din buzunar un dispozitiv de încărcare rapidă. În câteva secunde, șase gloanțe noi se aflau în butoiașul revolverului Magnum.

În același timp, Tucker nu reușise să găsească decât trei gloanțe și să reîncarce arma. Puse mâna pe al patrulea, lângă burta lui, exact în clipa în care omul reîncepu să tragă. Tucker nu se mișcă și trase cu urechea. În mijlocul zgomotului de sticlă spartă, localiză tusea înfundată a surdinei, exact la stânga cadavrului.

Privi la reflexul din oglindă al ucigașului în spatele lui. Corpul era întins la picioarele lui. Tucker se ridică și trase deasupra cadavrului. Oglinzile se prăbușiră în serie și omul în salopetă își făcu apariția. Tucker trase încă o dată. Ucigașul dispăru.

Tucker își aminti că asasinul spusese că băiatul se afla lângă ieșire. Iar pliantul publicitar spunea că ieșirea era o trapă care ducea la un fel de tobogan. Asta însemna că ucigașul căzuse pe tobogan. Dacă l-ar fi putut prinde din urmă, Tucker l-ar fi putut doborî cu ultimul glonț.

Tucker se aruncă înainte, cu brațele întinse, smulgând în trecere un panou de plastic și distrugând ultimele bucăți de oglindă. Văzu în fața lui trapa ieșirii. Mai înainte de a fi putut ajunge la ea, omul în salopetă albă țâșni de-acolo și îi trase un glonț în bărbie.

Proiectilul ieși prin creștetul capului lui Boris Tucker.

Zgomotul înfruntării atrăsese mulțimea de câteva minute în fața ieșirii din Palatul Mirajelor. Astfel, doamna Tucker și fiica ei se aflară în primele rânduri când cadavrul lui Boris se rostogoli pe panta toboganului.

CAPITOLUL II

Inspectorul Jack Morrison, de la Brigada Omucideri din San Francisco, coborî din maşina sa închiriată Cordoba şi se încruntă. Nu-i plăcea deloc atitudinea poliţistului care îl oprise la poarta de fier a parcului de distracţii. După cum nu-i plăcea nici acel loc sau felul în care strălucea soarele.

Vedea în faţa sa o mulţime în uniforme albastre adunându-se în jurul intrării în Palatul Mirajelor din oraşul-fantomă. Pixurile scriau cu furie şi flash-urile aparatelor foto fulgerau în plină zi. Jack nu reuşea să vadă altceva decât această maree albastră.

— Nu cumva e...! exclamă o voce în spatele lui.

Se întoarse.

— E chiar el! zise unul dintre cei doi bărbaţi aflaţi lângă un copac răsucit din mijlocul unei peluze. Jack Morrison în carne şi oase! Ce cauţi aici, Morrison?

Jack îşi scoase ochelarii de soare şi îl recunoscu cu locotenentul Fritz Williamson de la Brigada Omucideri din Fullerton. Toţi poliţiştii din California de Sud îl cunoşteau pe Jack.

Când un şef al poliţiei afla că Jack era în oraş, toţi oamenii lui erau puşi în stare de alertă. După toate aparenţele, Fullerton nu fusese anunţat.

— Ei bine, zise Jack cu blândeţe şi fără să zâmbească, am apucat pe autostrada Santa Ana la Riverside...

Williamson rânji şi se apropie de maşină. Jack îşi aminti că era un tip curajos, dar avea mintea puţin cam lentă.

— Mda... Atunci de ce-ai venit aici?

— Am fost invitat la cină, răspunse simplu Jack punându-și la loc ochelarii.

— Poftim? replică Williamson. Dar e abia după-amiază!

Locotenentul răspunse:

— Tipul cu care avem întâlnire nu mai era în stare să înghită ceva.

— Și de ce, mă rog? întrebă amabil Williamson.

Jack suspină și răspunse cu un ton răbdător:

— Pentru că are jumătate de cap retezată.

— Jumătate de cap... Oh, Dumnezeule! Îmi pare rău, Jack. Nu știam!

— Nici o problemă, Fritz, îl liniști Jack, care știa cât de puțin îl stimau oamenii lui. Ce s-a petrecut de fapt?

— Ce știi, Jack? întrebă Williamson apropiindu-se și mai mult de mașină împreună cu adjunctul său.

— Numai ce-am auzit pe frecvența poliției și pe cea a CB-ului. Un asasinat în parcul de distracții. Un coleg polițist ucis în exercițiul funcțiunii. Știam că Boris trebuie să vină aici cu Dotty și Lynn. Am pus cap la cap și....

— Dumnezeule mare! zise suspinând Williamson. Și camionagii vorbesc mult despre asta?

— Mda, răspunse Jack. Sunt foarte agitați; vorbesc de arme și de pepeni prea copți.

— Dumnezeule mare, repetă Williamson. Vino.

Cei doi oameni se îndreptară spre intrarea Palatului Mirajelor.

Urcând scara, Jack remarcă o pată întunecată sub săgeata care indica ieșirea.

— E dezgustător! zise suspinând Williamson. Aici a fost găsit. Și-a pierdut aici aproape tot sângele.

— Și Dotty l-a văzut? întrebă Jack uitându-se fix la polițistul din Fullerton.

— Mda.

— Unde e?

— De cealaltă parte. Cu sergentul Baker.

Jack trecu pe lângă pata de sânge de pe nisipul galben evitând-o şi dădu colţul. Avu timp să-l audă pe Williamson mormăind: „Dumnezeule mare, n-aş fi crezut că are prieteni!"

Pentru Jack, un prieten era cineva cu care se întâlnea când dorea, nu cineva a cărei prezenţă era impusă de munca pe care o făcea. Pe de altă parte, întreţinea relaţii sociale cu colegii săi şi petrecea bine cu fetele în funcţie de disponibilităţile lor reciproce.

Boris Tucker nu era singurul său prieten din afara statului. Totuşi un lucru era sigur: Jack nu avea nici o afinitate faţă de Fritz Williamson. Trimis de superiorii săi la un seminar despre criminalitatea din Midwest, Jack îi cunoscuse pe Williamson şi pe Tucker. Înţelese imediat că al doilea ar putea să fie un partener excelent, în special pentru a goli paharele cu bere. Din păcate, Boris preferase să-şi reia munca dură de şerif la San Antonio, în Texas; nu voia să-şi rişte pielea ocupând „locul-sinucigaş" de lângă Morrison la San Francisco.

Soţia şi fetiţa influenţaseră într-o oarecare măsură această hotărâre. Dotty era o soţie de poliţist extraordinară, una dintre cele mai bune. Tatăl ei fusese un om politic, unul dintre cei mai răi. Bine instalat în maşina de stat a Texasului, el nu se putea împiedica să-şi dicteze voinţa, chiar şi în viaţa particulară. Când Boris îi ceruse mâna fetei, se aştepta la un bărbat puternic care acţiona în funcţie de convingerile sale.

Jack avu un scurt sentiment de milă văzând-o pe tânăra femeie în spatele Palatului Mirajelor, aşezată în spatele unui vagonet, ştergându-şi lacrimile cu o batistă de hârtie.

Când îl văzu pe Jack, ea se ridică, îl dădu la o parte pe omul în civil care îi întindea un pahar cu cafea şi o luă la fugă spre el. El strânse în braţe corpul ei slab scuturat de hohote de plâns.

— Ticăloşii, zise ea. A fost ceva pus la cale. Nu i-au lăsat nici o şansă.

— Ticăloşii? întrebă Jack. Care ticăloşi, Dotty?

— Ti-ticăloşii de la biroul său, bâigui tânăra femeie. Ei au făcut asta.

— Haide, Dotty, zise Jack, dorind s-o calmeze. Linişteşte-te. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ei sunt de vină, repetă ea ridicând ochii spre el. Îţi jur, Jack. Nash şi toţi ceilalţi.

— Nash...? începu Jack înainte de a fi întrerupt de o mână puternică care îl prinse de braţ.

Se întoarse şi întâlni faţa lui Lee Baker, un roşcovan solid.

— Hei! exclamă Baker. Nu trebuie să profiţi de situaţie!

— N-ai decât să faci un raport, replică calm Jack. Sunt un prieten al familiei.

— Poţi să fii şi papa! se răsti Baker. Această femeie se află sub protecţia mea. Şi nu e în stare să răspundă la un interogatoriu.

Jack se aplecă spre ochii plini de lacrimi ai doamnei Tucker.

— Îmi pare rău, Dotty, îi murmură el. Voi descoperi ce s-a întâmplat.

Femeia nu mai plânse şi se uită fix în ochii inspectorului. Dădu din cap. Jack o strânse de braţ ca s-o îmbărbăteze şi o împinse cu blândeţe spre Baker. Înainte de a pleca, se uită la sergent şi îi atrase atenţia:

— Nu e nevoie să răcneşti!

Înainte ca sergentul să aibă timp să răspundă, Jack ajunsese deja în faţa Palatului Mirajelor unde Williamson şi adjunctul său îşi reciteau însemnările.

— Nătăfleţul are cumva un complex de superioritate? zise în glumă Jack.

— Cine? zise tresărind Williamson. Oh, Baker? Latră, dar nu muşcă.

— Ar trebui să-i cumpărați o lesă, îi sfătui Jack trăgând cu ochii la însemnări. Care e situația?

Williamson îi făcu semn adjunctului său să se depărteze, îl împinse pe Jack de braț și îl duse înăuntru înainte de a răspunde:

— Peste foarte puțin timp vom avea trei morți, inclusiv Tucker. Puștiul care are creștetul capului făcut țăndări încă mai trăiește. Dar având în vedere șocul, hemoragia și importanța rănii, n-are nici măcar o șansă dintr-o mie să scape.

— Cine e ticălosul care a făcut asta? izbucni Jack.

— Ce să facă? replică Williamson.

— Toate astea, răspunse Jack cu calm. Doar n-ai să-mi spui că după o bătălie în toată regula, în care un șerif și-a găsit moartea, nu puteți să puneți mâna pe ticălosul care a declanșat totul?

— Despre ce vorbești, Jack? zise mirat Williamson plin de confuzie.

Jack fu nevoit să facă un efort ca să se controleze. Clipi, înghiți în sec și puse mâna pe umărul lui Williamson. Buza de sus i se răsfrânse și vocea lui deveni doar un murmur:

— Fritz, la radio se vorbea de o luptă cu arme de foc. Îmi spui că trei persoane au fost ucise. Aici sunt o femeie și o fetiță pentru care viața nu va mai fi niciodată aceeași. Și vrei să-mi spui că tipul care a făcut asta a fugit?

— Nimeni n-a fugit, tună o voce în spatele lui Jack.

Chiar înainte de a se întoarce, Jack recunoscu vocea sergentului Baker.

— Ia te uită, zise Jack ironic, parcă avea pe cineva de protejat!

Baker făcu un pas înainte între Jack și Williamson, cu fața din ce în ce mai roșie.

— Ce-i asta? îl întrebă pe superiorul său. Ce l-a apucat să-și bage nasul într-o anchetă care revine poliției din Fullerton?

— E Jack Morrison, interveni Williamson vizibil uşurat de această întrerupere. E un inspector de la Brigada Omucideri din San Fran...

— Am auzit de el, zise Baker întrerupându-l şi îndreptându-şi atenţia spre Morrison. Deci tu eşti faimosul Jack Morrison? S-ar zice că în jurul tău moare cam multă lume.

— Mulţi dintre ei au căutat-o cu lumânarea, spuse Jack.

— Mda, răspunse Baker cu o voce afectată. O să mă uit bine unde pun piciorul.

Se întoarse spre Williamson şi îl întrebă:

— Ce caută aici, Fritz? Nu avem nevoie de un poliţai din Frisco pentru un simplu caz de asasinat urmat de sinucidere.

— De ce? zise Jack stupefiat. Asasinat? Sinucidere? Ce înseamnă asta?

— Prietenul tău a început să tragă, răspunse Baker. Şi-a zburat creierii după ce a tras în doi copii nevinovaţi.

— Idiotule! izbucni Jack, cu privirea plină de dispreţ.

— Jack, interveni Williamson. Tucker era în plină depresie. Chiar şi Dotty poate să confirme asta. Îmbătrânea. Avea aproape vârsta pensionării. Şi toată lumea din parcul de distracţii confirmă că a deschis focul. O duzină de martori l-au văzut trăgând în acest copac.

— Mda, continuă Baker, tipii de la balistică n-au găsit decât gloanţe de 44 mm speciale. Acelaşi calibru ca cel al armei tale, adăugă el adresându-se lui Jack. Nu cumva ai fost prin preajmă, Morrison?

— Destul! zise şuierând Williamson. Îmi pare rău, Jack; dar e adevărat că nu era prea strălucit. În ultima vreme, Tucker nu respecta legea; mergea până acolo încât trecea frontierele statului cu arma. Ăsta e un semn rău.

— Las-o moartă, Fritz, mormăi Jack. Un poliţist bun nu se deplasează niciodată fără armă.

— Legea spune că..., începu Baker.

— Legea, îl întrerupse Jack, spune că Boris Tucker a ucis doi tineri înainte de a se sinucide. Legea spune o mulțime de tâmpenii.

— Mda, se răsti Baker. Şi tot legea mai spune că eşti în afara jurisdicției tale! Aşa că mai bine cară-te de-aici!

— Gura, sergente! răcni Williamson. Întoarce-te la doamna Tucker şi vezi dacă are nevoie de ceva.

Baker clămpăni din maxilare, întoarse spatele şi se depărtă.

— Nu de o lesă are ăsta nevoie, zise Jack, ci de o botniță.

— Haide, Jack! zise Williamson. Avem şi aşa destule probleme.

— Ai dreptate, zise suspinând Jack. Pot să arunc o privire acolo sus?

— Bineînțeles, Jack, bineînțeles. Băieții noştri au terminat treaba. Poți să te duci.

Cu un pas obosit, Jack urcă treptele care duceau la Palatul Mirajelor. Greutatea pistolului său 44 Magnum îi dădea curaj. Începu să se gândească la particularitatea propriei arme: un glonț tras de revolverul său ar fi total diferit de un proiectil de acelaşi calibru tras de pistolul Bulldog al lui Tucker. Iar după modul în care era făcută ancheta de către poliția din Fullerton, era sigur că nu vor ajunge până acolo.

Un polițist apropiat de vârsta pensionării, surmenat, îşi pierde mințile şi se sinucide. Asta s-a mai întâmplat deja. Totuşi Jack ştia că Tucker n-ar fi procedat astfel; ar fi putut să se sinucidă, dar n-ar fi tras după el în moarte şi pe altcineva.

Jack se opri la uşa de la etajul trei găurită de un glonț. Proiectilul fusese tras din exterior. Puse mâna pe clanță şi deschise uşa. În loc să traverseze Sala Oglinzilor, Jack, îngenunche, inspectă pasarela de metal. Se ridică, examină peretele din spatele lui. Nici urmă de impact.

Pornind de la perete, Jack își continuă cercetările. Pe a șaptea traversă, găsi ceea ce căuta: blocat într-un colț, se afla glonțul care trecuse prin ușa de lemn. Nimeni nu l-ar fi găsit dacă n-ar fi fost interesat de el.

Jack băgă glonțul în buzunar și se îndreptă spre Sala Oglinzilor. Acolo era un adevărat haos: grămezi de cioburi de oglinzi și bucăți de panouri de plexiglas. Jack se aventură în jur privind la picioare. La jumătatea drumului se opri, se lăsă în jos și luă un obiect din mijlocul cioburilor de sticlă. Un nasture de cămașă. Un nasture pătrat, verde deschis.

Își continuă explorarea și găsi unsprezece cenți, două chiștoace de țigară și șase bilete de intrare. Mărunțișul și biletele ajunseră în buzunar lângă glonț și nasture. Se întoarse pe unde venise și coborî scara.

— Ai găsit ceva? întrebă Williamson.

— Nu, minți Jack.

*

* *

— Unde sunt aceste rapoarte? se răsti locotenentul Al Bressler prin ușa deschisă a biroului său.

— Ce rapoarte? întrebă sergentul Reineke fără să-și părăsească biroul.

— Rapoartele..., păi, rapoartele, repetă Bressler agitând mâinile deasupra hârtiilor de pe birou.

— Spargerea de la magazinul de bijuterii Kleindale? întrebă Reineke.

Locotenentul scutură din cap.

— Măcelul de la Allegra?

Altă scuturătură din cap.

— Înjunghierea lui Wilson?

— Nu, știi foarte bine... raportul despre povestea aia cu sinuciderea... din Texas.

— Ah, da, cazul Tucker. E la Jack.

Bressler ridică mâinile la cer şi se repezi afară din birou. Trecu printre birourile sergenţilor şi se repezi la uşa inspectorilor.

Bressler îşi zise că lumea putea să continue să se învârtească, căci unele lucruri rămân imuabile: de exemplu, Serviciul Omucideri de la San Francisco. Se afla tot la etajul şapte al Palatului de Justiţie, la numărul 750. Degeaba fuseseră schimbate birourile şi adăugaţi pereţi despărţitori, ambianţa rămânea aceeaşi. Fum de tutun, hârtii, mirosuri de apă de toaletă şi whisky ieftin.

Bressler ajunse la uşa lui Jack şi băgă capul în birou. Nu era decât Frank DiGeorgio, care citea un număr din *Playboy*.

— Unde e Morrison? întrebă locotenentul.

DiGeorgio sări ca împins de un arc şi aproape că îi scăpă revista din mâini. Apoi îl recunoscu pe Bressler, îşi opri la timp înjurătura pe care voia s-o tragă, se calmă şi putu în sfârşit să răspundă:

— Cred că a coborât la Persoane Dispărute.

Bressler dădu din cap şi, înainte de a ieşi, adăugă:

— Interesant articolul?

— Care articol? bâigui DiGeorgio. Ah, mda! Foarte interesant.

Locotenentul vru să se ia de el, dar îşi zise că, fiind partenerul lui Morrison, DiGeorgio ducea şi aşa o viaţă periculoasă. Încă un lucru care nu se schimba niciodată. DiGeorgio era singurul din şase care rămăsese cu el după mai mult de o misiune. Cine era lângă Morrison, ocupa locul sinucigaşului. Până în prezent, numai DiGeorgio reuşise să scape când Jack făcea pe superiorul.

Jack ar fi trebuit pus la punct permanent. Dar cum să procedezi cu Jack care acumula tragedii? Soţia îi murise într-un accident de circulaţie de neînţeles; urmase cazul

„Scorpion", unde Jack își aruncase insigna; iar recent, un fiasco în acel caz de terorism când DiGeorgio se alesese cu o lovitură de cuțit iar Jack își pierduse al cincilea adjunct, o femeie.

Cu toate astea, Jack era din ce în ce mai eficace, din ce în ce mai profesionist. Bressler își zise că la asta contribuise mult cazul polițiștilor justițiari. Morrison putuse să reflecteze la propriul său comportament.

Pe teren, Jack era din ce în ce mai devastator; trebuie deci folosit cu bună-știință. După toți acei ani petrecuți împreună, Bressler se considera un expert în materie. Din păcate, căpitanii, comisarii și alți șefi ai poliției, care se succedau, puteau cu greu să spună la fel.

Bressler urcă în ascensor și coborî la etajul patru. Îl găsi pe Jack la numărul 436, așezat în fotoliul lui Ron Caputo. În picioare în fața lui, Caputo se uită țintă la Bressler peste umărul lui Morrison.

— Hei, Jack, vrei să te muți aici? zise Bressler încercând să zâmbească. Jack Morrison găsește persoanele dispărute. Sună bine.

Jack nu răspunse; făcu o strâmbătură și se cufundă din nou în lectura hârtiilor din fața lui. Ron îi zâmbi locotenentului dând din umeri. Când Jack studia un caz, nimeni nu i se așeza în cale.

— Jack, ce faci? continuă Bressler îndreptându-se spre celălalt capăt al biroului. N-are nici o legătură cu omuciderile, nu? Totuși ăsta ar fi serviciul la care ar trebui să lucrezi. Și avem o mulțime de asasinate de rezolvat.

— Numai o mică verificare, mormăi Jack fără să ridice ochii.

Bressler aruncă o privire la unul din documentele dosarului ținut în mână de Jack și putu să citească: „... în consecință, nu văd de ce alte investigații legate de moartea lui Tucker ar fi justificate..."

— Păi vezi, Morrison! izbucni Bressler smulgând hârtiile inspectorului.

Jack sări în picioare; Bressler continuă mai înainte să aibă timp să replice:

— N-ai să te alegi cu o mutare, ci cu o retrogradare. Aceste dosare sunt rezervate strict locotenenților. Una. Și a doua, îți pierzi timpul anchetând o sinucidere în timp ce...

— Nu a fost o sinucidere, îi tăie vorba Jack.

Bressler luă un mic ton de milă:

— Auzi, Jack, știu că țineai mult la acest băiat. Și noi țineam la el, fir-ar să fie. Dar sunt lucruri care se întâmplă. Las-o baltă. Crede-mă.

— Locotenente..., începu Jack.

— Nu te mai gândi la asta, Jack, zise Bressler. DiGeorgio te așteaptă sus. Are cazul acela Fullmer, viol agravat cu asasinat.

— Foarte bine, locotenente. Să mergem.

Cei doi oameni părăsiră biroul lui Caputo salutându-l cu mâna. Polițistul persoanelor dispărute întinse pumnul, cu degetul mare în sus; inspectorul răspunse cu un OK format din degetul mare și arătător. Bressler, cu capul în jos, se îndrepta în grabă spre ascensor. Jack îi depăși.

— Hei, îl strigă Bressler. Unde te duci?

— La balistică, răspunse Jack fără să se oprească.

— Pentru ce? răcni Bressler.

— Vreau să-ți arăt ceva. Vrei să vii?

Bressler îl urmă, fără să se poată împiedica să blesteme în timp ce mergea. Walter White, tipul de la laboratorul omucideri, îi aștepta.

— Văd că ai reușit să-l aduci, zise tipul chicotind. I-ai promis ceva dulce?

— Fără insolență, White! îl avertiză Bressler. Despre ce e vorba?

— De Boris Tucker, răspunse Jack.

— Boris Tucker s-a împuşcat, zise tăios Bressler.

— Boris Tucker, repetă Jack, a fost asasinat cu sânge-rece. Ca şi cei doi tineri care au fost ucişi odată cu el. Există multe probabilități să mai fie o victimă.

Bressler nu păru deloc impresionat.

— Scuze, nu ți-am remarcat pălăria, dragă Sherlock. Vrei să pleci în vacanță?

Jack se apropie de un sertar alb şi îl deschise; scoase un plic mare din hârtie galbenă, şi se întoarse spre Bressler, apoi îi goli conținutul pe masa laboratorului.

— Impresionant! exclamă Bressler. Un glonț turtit, un talon de bilet, o bucată de cauciuc şi un nasture verde. Şi?

— Uite, răspunse Jack ridicând proiectilul. Walter mi-a dat rezultatele analizelor. Striurile sunt total diferite de cele ale gloanțelor trase de pistolul Bulldog al lui Tucker.

— Unde l-ai găsit? întrebă Breseler pe un ton amenințător.

— Un porumbel l-a lăsat din cioc lângă mine, răspunse Jack lăsând ochii în jos.

— Pe dracu', Jack! Ascunderea dovezilor într-o anchetă care îi priveau numai pe cei de la Fullerton! Ştii la ce ar putea să ducă asta?

— Haide, locotenente, ştii foarte bine că băieții ăia n-au luat deloc în serios ancheta asta!

— Şi ştii, Morrison, c-ar putea să depună plângere împotriva ta!

— Imposibil.

— Ce te face să spui asta? întrebă Bressler mirat.

În nebunia lui Morrison era totdeauna o logică.

— Pur şi simplu pentru că nu mai este o anchetă a celor din Fullerton, explică Jack arătând bucata mică de cauciuc. Am găsit asta în galeria exterioară a Palatului Mirajelor, lângă

urma lăsată de un glonț. Mi s-a spus că e bucată de toc de încălțăminte.

Jack trasă o dungă lungă și neagră pe birou cu ajutorul bucății de cauciuc.

— La naiba, Jack! protestă White. Acum trebuie să curăț.

— Am găsit urme asemănătoare în sala Oglinzilor, continuă Jack fără să-i pese de White. Tucker și băiatul purtau tenișii. Nu aveau cum să lase astfel de urme.

— Da? replică locotenentul. Ce dovedește asta? Ar fi putut să fie oricine, în orice moment.

— Nu, spuse Jack arătând biletul. Am verificat. Un bătrânel simpatic pe nume Whitney face curat în fiecare noapte în Palatul Mirajelor. Probabil că e singurul om cinstit din tot parcul de distracții. Spală totul temeinic. Ar fi remarcat urmele de talpă dacă ar fi fost făcute în ajun. Iar biletele au dată pe ele. Toate biletele pe care le-am găsit aveau data zilei în care a fost ucis Tucker.

— OK, recunosc că ai câteva indicii. Dar asta e tot! Nu poți să afirmi decât că un om care era în galerie se afla și el în Sala Oglinzilor. Și? Individul ăsta ar fi putut să fie acolo în oricare moment al zilei. Nu neapărat în același timp cu Tucker.

Jack luă în mână nasturele verde de formă pătrată de parcă ar fi fost o mărturie înregistrată pe o casetă.

— Oh, ce drăguț e! zise cu ironie Bressler. Nu-l mai admira atâta și spune ce-i cu el?

— Tucker avea o cămașă hawaiană cu nasturi rotunzi de culoare roșie. Băiatul asasinat avea o cămașă cu dungi cu nasturi rotunzi de culoare albă. Am verificat. Nasturii pătrați sunt destul de rari și, în general, se folosesc pentru bluzele cu mâneci scurte ale femeilor. Chestiile alea din mătase cu guler îngust.

— Ce vrei să spui? Un ucigaş cu tocuri negre şi cămaşă din mătase verde?

— Nu. O altă victimă. O tânără care a dispărut.

— Destul. Jack! E ridicol. Nasturele ăsta ar fi putut să fie pierdut în orice zi! Doar n-ai să laşi baltă cazul Fullmer din cauza câtorva presupuneri! Fapte, vreau fapte!

— Fapte! mormăi Morrison. Unu: băiatul ucis se numea George Garris. Doi: mama lui a declarat că îşi petrecea week-end-ul cu o prietenă. Trei: una dintre cele mai bune prietene a lui se numea Candice McCarthy. Patru: A fost semnalată dispariția lui Candice McCarthy.

Bressler îl fulgeră pe Jack cu privirea timp de cinci secunde şi izbucni:

— Fir-ar dracu-al dracului!

— Ticălosul care l-a omorât pe Tucker se plimbă în libertate, zise Morrison. Şi a luat cu el ostatică o fată.

— OK, OK, Morrison. Ai înscris un punct. E un mănunchi de coincidențe, dar pare solid. Îl voi suna pe Williamson ca să se ocupe cu prioritate de această dispariție.

— Nici vorbă. Acuma e cazul meu.

Bressler tocmai voia să înceapă să răcnească când văzu o luminiță periculoasă aprinzându-se în ochii inspectorului. Strânse din buze şi aşteptă.

— Mai vrei o coincidență, locotenente? Ghiceşte unde locuieşte Candice McCarthy. Ghiceşte de ce jurisdicție depinde.

Fără să mai adauge nimic, Jack părăsi laboratorul şi urcă în căutarea lui DiGeorgio.

Bressler rămase cu ochii la White care ştergea urma lăsată de cauciuc cu un prosop de hârtie umed fluierând uşor. Locotenentul recunoscu melodia *I Left My Heart in San Francisco*.

— Un puc de hochei, mormăi locotenentul.

CAPITOLUL III

— Ai vreo idee, Jack? întrebă DiGeorgio.

— Despre ce? zise Jack virând pe Green Street apoi pe Kearney Street.

— Trebuie să alegem, precizează DiGeorgio privind la viața nocturnă de la North Beach. Cazul Tucker, cazul Fullmer sau mergem la cină.

— La cină, răspunse Jack fără ezitare.

— De-asta-mi placi, Jack. Eşti singurul care te gândeşti la stomac la fel de des ca mine.

— Am un corp mare de hrănit, îi explică Jack virând pe Grand Avenue spre Telegraph Hill. Pe de altă parte, avem şi noi dreptul la o mică pauză; ziua a fost grea.

— La ce te gândeşti?

— Cunosc un loc simpatic pe Colombus Avenue. Nu departe de Embarcadero. E puțin cam zgomotos, dar sandvişurile lor cu rosbif sunt grozave. Iar rondelele de ceapă sunt prăjite în bere.

— Simpatic loc. Puțin cam zgomotos. Rosbif. Rondele de ceapă. Bere. Perfect. Te urmez, Jack.

Tanya's corespundea perfect descrierii făcute de Jack. Cei doi polițişti fură copleşiți de o mare de oameni care se mişca în toate direcțiile. La stânga lor se afla ringul de dans dreptunghiular mărginit de un bar care se întindea pe lângă peretele lateral şi o cabină de disk-jockey în fața peretelui din fund.

La dreapta lor se aflau şase mese de patru locuri şi un bar mai mic; puteai astfel să iei de băut fără să treci prin mijlocul dansatorilor. Peretele acestei părți a sălii avea câteva ferestre opace iar în fund se puteau vedea trei uşi.

Jack îşi croi drum spre sectorul cu mâncare şi se aruncă pur şi simplu în brațele unei brunete grozave cu o bluză care i se mula pe corp şi blugi spălăciți.

— Jack! exclamă tânăra femeie prin vacarmul muzicii. Am crezut că nu mai vrei să vii aici!

— N-am mai putut rezista fără carnea ta! răcni Jack.

Femeia, râzând în hohote, îi oferi lui DiGeorgio o imagine abruptă spre sânii generoşi. Jack o prinse după mijloc cu brațul şi făcu prezentările:

— Tanya, el e partenerul meu Frank DiGeorgio. Frank, ea e patroana.

— Oh, încântată de cunoştință, Frank! exclamă ea, cu ochii strălucitori. Stați jos, băieți. Profitați de spectacol. Carnea vine imediat.

Îi făcu cu ochiul lui Jack, iar el îi răspunse cu o pălmuță peste fund în timp ce tânăra femeie se întorcea la treburile ei. Se instalară la o masă din fund, lângă uşa de la toaletă. DiGeorgio urmă instrucțiunile Tanyei şi începu să soarbă din ochi dansatoarele. Jack, cu privirea în gol, se gândea la acea zi „neagră".

Nici mama lui Garris şi nici cea a lui Candice McCarthy nu putuseră să ofere precizări utile continuării anchetei. Căutările prin fişiere nu folosiseră la mare lucru. De la masacrul Fiului lui Sam, revolverul .44 Magnum devenise arma favorită a psihopaților. Acum, cel mai mic scrântit care dorea să se refuleze masacrând câțiva nevinovați, cerea în gura mare tăticului său iubit un revolver Magnum.

Sigur, toate astea nu-l ajutau să progreseze. Jack nu era în stare să stabilească o legătură solidă cu vreo persoană oarecare.

Jack începea să-şi spună că pierdea timpul la San Fran. Nu prea era credibil ca, după răpire, fata să fie dusă în oraşul ei. Iar soluţia asasinării lui Tucker nu se găsea nici ea în acest oraş. Totuşi nu putea lăsa cazul Fullmer lui Bressler şi DiGeorgio; cu atât mai mult cu cât el găsise primul fata.

*
* *

Megan Fullmer era o blondă drăguţă de şaptesprezece ani. Fusese descoperită cu bluza sfâşiată sub podul de la Oakland Bay, nu departe de *Tanya's*. Poliţia găsise doar câteva indicii neînsemnate, care nu ar fi putut să ducă la o concluzie în cazul anchetei.

Alte violuri urmate de asasinate avuseseră loc în sectorul North Beach fără să se poată stabili puncte de legătură între ele. Se ştia doar că fiecare dintre aceste victime fusese însoţită; nici una dintre ele nu ar fi acceptat să danseze cu alt băiat, cu atât mai puţin să facă cu el o plimbare cu maşina. Atunci cum reuşise asasinul să se apropie de ţinte?

— Bătrâne! strigă DiGeorgio alungându-i gândurile. Ai un fler grozav când e vorba să găseşti restaurante bune!

Jack schiţă un zâmbet preocupat şi urmă privirea însoţitorului său. O brunetă drăguţă îşi ondula formele sub lumina stroboscopică; purta sutienul unui costum de baie, o fustă despicată şi tenii.

Jack scutură din cap îngrozit. Azi, ca să dansezi, era destul sutienul unui costum de baie şi un prosop. Fata se mişca foarte natural; lui Jack îi făcu plăcere s-o învăluie cu privirea. Stroboscopul şi spoturile colorate o prindeau într-un curcubeu. Bruneta observă privirile admirative, zâmbi, se aplecă şi şopti ceva vecinei sale.

Aceasta purta o bluză care îi descoperea buricul şi nişte pantaloni roşii mulaţi pe corp. Avea o coafură punk, nişte ochi

apropiați și bărbia puțin cam proeminentă. DiGeorgio o remarcase și el.

— Lesbiene, mai mult ca sigur! zise el.

Muzica se opri în momentul în care Tanya se întorcea cu sandvișurile. Se aplecă înainte, spre „profilul" lui Morrison; el se uita peste umărul ei la celelalte fete. O văzu pe „Coafură Punk" zicând ceva și arătând cu degetul spre toaletă. Bruneta dădu din cap și se adresă însoțitorului ei cu aer de licean, apoi îi întoarse spatele. Dar, mai înainte ca amica ei s-o urmeze, schimbă o privire cu băiatul. Acesta zâmbi.

Jack auzi un fel de zbârnâit în ureche.

— Ce? zise el tresărind.

— Spuneam, repetă Tanya, că azi ți-a căzut cu tronc rău de tot dansul. Nu mai ești atent nici la sandviș, nici la mine.

Jack o sărută repede pe obraz, se ridică și se îndreptă spre ușa din fund scuzându-se:

— Trebuie să mă duc undeva. Am băut prea multă bere.

— Glumește? întrebă Tanya.

DiGeorgio se mulțumi să dea din umeri.

Jack băgă capul pe ușa toaletei. Văzu o scară care ducea undeva jos. Porni pe scară și ajunse la un culoar îngust care o lua în două direcții. La stânga, doamnele; la dreapta, domnii. Jack o luă la stânga și se apropie fără zgomot de ușa de la doamne. Trase cu urechea.

În fundul culoarului nu mai era nici o ușă. Totuși auzi niște zgomote ciudate, ca și cum cineva ar fi avut probleme cu o țevărie deosebit de ruginită. Jack lipi palma de ușă și împinse. Ușa se întredeschise. Când aruncă o privire înăuntru, simți o palmă pe spate.

— Oh, nesimțitule! Tragi cu ochiul!

— Sunt ofițer de poliție, îl amenință Jack.

— Mda, și eu Tutankamon! Ia, cară-te!

Degetul tipului arăta spre scară iar bicepșii i se mișcau elocvent.

Jack se uită o clipă la el, îi întoarse spatele şi porni spre scară. Când ajunse la parter, Jack observă două dispariţii: cea a unei jumătăţi din sandvişul lui DiGeorgio şi cea a liceanului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tanya foarte tare pentru că muzica se pornise din nou. Nu ţi-e foame sau ce?

— Hei, improviză repede Jack, rosbiful tău merită să fie cinstit cum se cuvine. Mai ai vin jos?

— Cum să nu, Jack! Bună idee. Mă duc să-ţi aduc.

— Auzi, continuă el. Mai bine ţine-i companie lui Franck. Va fi desertul lui. Ştiu unde e scara.

Imediat ce Jack dispăru în bucătărie, lui DiGeorgio îi pieri pofta de mâncare.

— Lucrează la un caz, îi explică el Tanyei.

— Păi, de ce nu spune? întrebă ea.

— Poate că nu e nimic sau poate fi o chestie urâtă, mormăi ştergându-şi gura cu prosopul. Dă-mi o bere şi arată-mi „culisele" localului, te rog.

Bucătarul îl primi pe Jack cu jovialitate.

— Hei, Jack! Nu te-am mai văzut de mult! Acum lucrezi pentru serviciul de igienă?

— Nu-ţi face griji, Mike, replică Jack traversând rapid locul. Mie nu-mi displace rahatul de pisică.

Mike chicoti şi se întoarse la cratiţele lui. Jack deschise uşa din fund, răsuci întrerupătorul şi coborî scara cu trepte neregulate. Unul dintre cele trei becuri de la subsol era stins, fundul încăperii era cufundat în întuneric. Jack se opri cât să scoată pistolul. Ţeava strălucea în lumina galbenă a pivniţei.

Jack îşi croi cu prudenţă drum printre etajerele cu conserve şi lăzile cu sticle. Clădirea avusese mai mulţi proprietari şi peretele pe lângă care trecea suferise diferite transformări. Din loc în loc apărea piatra goală, mai departe se întindea un strat de tencuială, urmând o serie de stinghii. Aşa era în tot subsolul.

Când depăşi şirul de cutii de conserve, auzi un mârâit surd. Luat prin surprindere, încercă să-i găsească proveniența; apoi îşi dădu seama că era doar ecoul înăbuşit al muzicii disco de la etaj. Îşi continuă drumul spre peretele din fund.

Muzica şi răcoarea dădeau pivniței un caracter puțin cam supranatural căutării inspectorului. Examina fiecare colțişor al subsolului, încercând să stabilească poziția față de perete.

După un tur complet, Jack fu nevoit să recunoască că era singur. Atunci auzi nişte sunete înăbuşite care nu respectau ritmul muzicii de la etaj.

Jack se apropie de sursa zgomotului; un fel de tânguire înăbuşită care se termina pe o notă ascuțită; ai fi zis că e o pompă care împingea aer într-o valvă prea strânsă. Zgomotul venea de la peretele din fund, din spatele şirului de lăzi cu sticle.

În perete se afla o mică deschizătură. Între sticle apărea un loc al peretelui unde scândurile şi cărămizile erau depărtate. Jack se aplecă înainte ca să se uite prin gaură.

O văzu pe „Coafură Punk", pe licean şi alți doi tipi violând-o pe a doua fată.

Lumina care venea dinspre ferestrele toaletei era suficientă ca să lumineze scena. Între chiuvete şi pivniță era un spațiu; acolo ținea „Coafură Punk" capul brunetei pe genunchii ei: o mână în păr şi cu cealaltă împingându-i chiloții în gură. Liceanul îi ținea brațele. Al treilea o ținea de glezne ca să-i permită celui de-al patrulea s-o violeze. Se aşezaseră în aşa fel încât violatorul stătea cu fundul spre Morrison.

Cel care depărta picioarele brunetei era puțin la dreapta lui Jack, ceilalți doi fiind direct în față; păreau mult prea interesați de zvârcolirile prăzii lor ca să remarce fața polițistului în întuneric, de cealaltă parte a peretelui.

Jack îşi puse arma la loc. Chiar şi un trăgător bun ca el, nu putea să-i nimerească pe toți patru fără riscul de a o răni pe

fată. Dacă ar fi reuşit să-i despartă, ar fi putut să-i doboare unul câte unul.

Jack studie deschizătura: era largă de doisprezece centimetri şi înaltă de zece centimetri. De jur împrejurul ei era numai lemn putred şi ciment pulverulent. Îşi zise că violatorul se afla cam la vreo cincizeci de centimetri de gaură.

Jack îşi scoase geaca, strânse şi desfăcu pumnii, respiră profund, fără zgomot, îşi trecu braţul drept prin gaură şi îl strânse de gât pe violator.

— Îţi aminteşti cum vine omul pe lume? întrebă el.

Apoi începu să tragă.

Capul violatorului întâlni peretele cu viteza unei ghiulele de demolare. Jack simţi cimentul zgâriindu-i dosul mâinilor; apoi gaura se lărgi şi apărură umerii violatorului. Jack îl apucă de gât cu amândouă mâinile şi trase vârtos. Peretele rezistă un minut, apoi cedă; ticălosul trecu prin el.

Jack nu-l lăsă pe violatorul şocat şi înspăimântat să-şi revină. Îl trase de la zid şi îl aruncă peste stelajul metalic. Violenţa acţiunii poliţistului făcu să explodeze un mare număr de sticle; cioburi de sticlă şi jeturi de lichid fură proiectate în toate direcţiile. Îl ridică în sus pe violator şi, când capul ajunse exact în faţa lui, îl răsuci şi-l aruncă iar.

Violatorul căzu cu capul înainte peste alt stelaj şi se prăbuşi o dată cu el. Rămase pe loc, cu ceafa ruptă, în mijlocul cutiilor de tomate de cinci kilograme.

Chiar mai înainte de a fi terminat cu el, Jack scosese deja pistolul. Îl îndreptă în partea cealaltă prin gaura mărită chiar în momentul în care „Coafură Punk", rânjind cu ferocitate, scotea un cuţit cu buton. Dădu pe spate capul victimei şi îi puse lama la gât mârâind.

Jack îi trase între sâni.

Glonţul încă nu-i ieşise din corp când ceilalţi doi fugeau deja pe ferestrele toaletei. Jack trase în prima fereastră. Unul

din violatorii rămaşi căzu în interiorul toaletei sub o ploaie de cioburi de sticlă şi lichid roşu. Al doilea tip căzu şi alunecă până la uşă.

Jack îndreptă arma spre fugar. Era liceanul. Când să apese pe trăgaci, în față îi apăru fața victimei, cu ochii închişi, lacrimile i se rostogoleau pe obrajii pătați de sânge, cu gura uşor deschisă şi mâna „Coafurii Punk" încleştată în continuare în părul ei. Jack luă degetul de pe trăgaci şi lăsă arma în jos în momentul în care uşa toaletei se închidea în urma ultimului violator.

Liceanul străbătu în trombă culoarul care ducea la toaleta bărbaților, aproape răsturnând un cuplu aflat în trecere. Spaima provocată de apariția tipului acela cu pistolul lui enorm îi dădea aripi. Aproape că smulse uşa toaletei. Sări peste pisoare şi se aruncă cu capul înainte pe fereastră. Căzu pe străduța din spate rănindu-se serios în geamul spart.

Cuprins de panică, puştanul îşi continuă fuga disperată. Se uită în urmă prin fereastra spartă. Toaleta era goală. Gigantul nu-l urmărise până acolo. Liceanul plânse de uşurare. Când să dispară în noapte, DiGeorgio îi puse țeava armei la ceafă.

— Am plecat la plimbare, ai? întrebă el.

Poate că DiGeorgio nu prea era original în replici, dar nu-şi rata niciodată intrările în scenă.

Jack trecu prin gaură ca să ajungă lângă brunetă. Desprinse degetele moartei din părul victimei şi, cu o bucată din pânza fustei sale rupte, îi şterse sângele de pe față. Luă geaca şi îi înveli talia şi partea de jos a corpului. O ridică uşurel în brațe şi, puțin mai târziu, urcă scara cu ea.

*
* *

Cum ajunse la cartierul general, liceanul spuse totul. Se numea Faye şi nu-i plăceau fetele drăguțe. Atunci Faye

propunea un târg tipilor cărora le plăceau foarte tare fetele drăguțe. Niște tipi pe care fetele drăguțe nu-i puteau suferi.

Tehnica lui Faye era perfectă. Se considera că violatorul răpea fata de la cavalerul ei însoțitor. Violatorul avea un alibi confirmat de Faye. În schimb, băiatul îl acoperea pe Faye. Primul care acceptase acest târg era ultimul cavaler însoțitor al lui Megan Fullmer.

Confuzia liceanului le permise lui Jack și lui DiGeorgio să rezolve cazul Fullmer în cursul dimineții. La prânz, patru asasini erau după gratii.

— Ceea ce-mi place în meseria asta, zise Jack cu dezgust, este faptul că expune în detaliu întreaga ingeniozitate omenească. Toate modurile de a ne omorî unii pe alții...

DiGeorgio mormăi ceva și continuă să citească din *Playboy*. Vedeta lunii era o tipă blondă de sus și până jos. Jack se sprijini de speteaza scaunului și închise ochii. DiGeorgio dădu paginile revistei și desfăcu pagina de la mijloc. Jack se gândea la cazul Tucker. Deodată își făcu apariția sergentul Reineke.

— Am o veste bună și una rea, Jack, îl anunță el fără să zâmbească. Vestea bună: au găsit o fată la L.A., care corespunde cu semnalmentele tinerei McCarthy.

Jack deschise ochii, se îndreptă și întrebă:

— Și cea rea?

— A încasat un glonț de .44.

Jack se lăsă încetișor pe spate. DiGeorgio puse revista pe birou și mormăi:

— O dată câștigi, o dată pierzi...

Jack se ridică brusc și își îmbrăcă geaca. Se opri la ușă și i se adresă lui Reineke:

— Spune-i lui Confucius să-și găsească un alt partener; eu plec la L.A.

*

* *

Candice McCarthy murise. Jack Morrison era obosit. Detectivul Lester Shannon de la secția omucideri din Los Angeles era scârbit. Se aflau toți trei în apartamentul nupțial al unui hotel din North Hollywood.

— Incredibil! zise Shannon. A rezervat apartamentul prin telefon, a trimis un complice să ia cheia și a trecut pragul în plină zi cu „mireasa" în brațe.

Jack nu-și putea lua ochii de la corpul nemișcat al fetei care zăcea pe patul inundat de sânge. Brațele, trase în sus, erau legate de cadrul de cupru al patului. Gura deschisă era astupată de un prosop legat cu un ciorap. Bluza de mătase verde era desfăcută dezgolind rana din mijlocul pieptului. Procurorul declarase că avea ochii deschiși sub batista care îi lega.

— I-a văzut cineva intrând? întrebă Jack?

— Mda, răspunse colosul de la poliția din Los Angeles. O doamnă a cărei ferestră se află în fața intrării. Mireasa purta un voal și își ținea soțul cu grație după gât. Mirele purta o pălărie cu boruri largi și un mantou cu gulerul ridicat. Doamna n-a putut să vadă nici mâinile și nici fața omului.

— Nu i s-a părut ciudat că femeia poartă un voal cu o bluză verde și blugi?

— Nu avea blugi în acel moment, explică Shannon, ci o rochie lungă. Doamnei i s-a părut voalul încântător, o întoarcere la tradiții.

Jack dădu din cap și oftă. Trecu în revistă cu privirea hainele împrăștiate în cameră în afară de blugi și de fustă. Fusta servise la ascunderea sforilor de la picioare; voalul ascundea căluțul iar gulerul mantoului, mâinile legate. Ucigașul era un profesionist deosebit de vicios. Riscase mult aducând un martor viu într-un hotel ca să-l ucidă; și totuși se descurcase.

— N-o putea lăsa în viață? murmură Shannon. De ce? O chestiune de onoare?

— Chestie de identificare, răspunse Jack. L-a mai văzut cineva?

— Nu. Comanda mesele în cameră, şi cerea să i se lase tava în faţa uşii, apoi o punea tot acolo cu nota semnată.

— Şi bineînţeles fără să plătească.

— Bineînţeles, zise strâmbându-se Shannon arătând spre cadavru. A lăsat ceva în schimb.

— Iar complicele lui a luat cheia de la recepţie?

— Administratorul îşi aminteşte de un tip slab şi nervos de talie mică, un fost jockey sau ceva de genul ăsta. Ar putea să fie vorba de Little Brian Heald, un tip care lucrează la studiourile Warner.

— Aţi verificat?

— Asta voiam să facem în momentul în care aţi sosit, replică mieros Shannon.

Se ridică, se uită la cei care îl însoţeau şi continuă:

— Mă voi ocupa personal de asta imediat ce vom ieşi de-aici.

— Am ieşit de-aici, zise Jack. Haide!

Pentru un poliţist de la omucideri, purtarea lui Shannon era la fel de afabilă ca şi faţa lui senină. Jack îl bănuia că era un actor ratat devenit poliţist: accepta propunerile ca pe nişte indicaţii scenice şi părea constant că se dă în spectacol.

Jack îşi zise că probabil aşa se cerea la Los Angeles privind pe geamul maşinii lui Shannon. Dacă nu lucrai pentru cinema, nu lucrai. Chiar şi Heald, cunoscut ca un mic violator în oraş, avea o slujbă de la nouă la cinci la studiou.

Shannon îl trezi din visare:

— Dar dacă ucigaşul ţinea atât de mult să-şi păstreze anonimatul, de ce a răpit-o pe fată? De ce n-a ucis-o pur şi simplu în parc ca pe Garris?

— Habar n-am! răspunse Jack scârbit. La urma urmelor, chiar şi un ucigaş poate să aibă chef să se reguleze.

Shannon râse cu poftă; Jack se încruntă şi se uită pe geam. Mergeau pe Barham Boulevard în direcția studiourilor Warner. Inspectorul din San Francisco putea să zărească trotuare goale şi restaurante în aer liber aproape pline.

— Nu ştiu cum vine asta, insistă Shannon. Vrea să nu ştie nimeni cum arată şi, în acelaşi timp, vrea ca toată lumea să ştie că el e ucigaşul.

— Ei, da! răspunse Jack oftând.

Tot privind la palmieri, la magazinele şi la clădirile din ciment şi sticlă care defilau pe lângă ei, recunoscu în sinea lui că Shannon avea dreptate. Chiar dacă Jack nu voia să recunoască că ucigaşul misterios era doar un psihopat căruia îi plăceau glumele deosebit de macabre, faptele păreau să confirme acest lucru.

Dar Jack voia să vadă dincolo de fapte. De ce tipul omorâse cu sălbăticie doi tineri nevinovați în parcul de distracții? De ce dusese cu forța o fată de la Fullerton la Los Angeles ca s-o omoare în apartamentul nupțial al unui hotel? Ce-l împinsese pe acest ticălos la comiterea unui astfel de masacru?

Ancheta asupra morții lui Tucker lua o întorsătură neplăcută. Ucigaşul realizase o asasinare a şerifului deosebit de spectaculoasă; apoi, lăsase o pistă la fel de discretă ca un atac atomic. De ce nu îngropase cadavrul fetei ca să evite sosirea polițiştilor de la Fullerton şi de la San Francisco la Los Angeles? De ce lăsase în viață un complice care ar fi putut să-l trădeze? Chiar dacă Heald primise ordine prin telefon, încă mai era în viață şi putea să povestească ce făcuse. Jack era din ce în ce mai convins că era pe calea cea bună.

Era o adevărată sminteală. Până atunci, nimeni nu ştiuse ceva despre acest ucigaş ciudat; în afară de modul anonim în care realizase asasinarea lui Tucker, ceea ce dovedea că e un profesionist. Dar de ce un profesionist ar fi lăsat o urmă atât

de vizibilă? Cazul ăsta mirosea mai urât decât un post de poliție plin de cerșetori într-o duminică dimineața.

— Am ajuns! îl anunță Shannon virând ca să intre la Warner.

Detectivul de la Los Angeles arătă legitimația paznicului de la poartă. În fața lor se ridica un castel vechi cu inscripția *The Burbank Studios*. De jur împrejur se puteau vedea clădiri cu unul sau două etaje, înconjurate de mulți copaci, coline și peluze. Shannon nu întrebă pe unde s-o ia; știa. Pe asfalt erau linii trase cu vopsea de toate culorile.

— Aceste linii colorate, îi explică Shannon, le indică vizitatorilor drumul. Fiecare duce la un alt serviciu. Heald lucrează la livrări; adică trebuie să urmărim linia albastră.

— Daaa..., răspunse Jack văzând o denivelare în fața lor.

În timp ce Shannon reducea viteza ca să treacă de denivelare, Jack deschise portiera și sări din mașină. Shannon apăsă brusc pe frână foarte surprins. Mai înainte să fi putut pronunța un cuvânt, Jack băgă capul pe portiera care avea geamul lăsat și îi explică:

— Heald bănuiește că a fost recunoscut. Dacă e totuși aici, probabil că se așteaptă la vizita noastră. Dacă are de gând să facă fițe, mai bine să fiu prin preajmă ca să-l înhaț.

Shannon dădu din cap și demară. Jack trebui să admită că prefera să lucreze cu un Shannon puțin cam mieros decât cu sergentul Baker de la Fullerton. Mai trebuia să vadă dacă Shannon avea tot atât de bun simț ca DiGeorgio. Jack porni după linia albastră.

La aproximativ cincisprezece metri după cotitura următoare, văzu un panou care indica biroul mesageriei, instalat într-o remorcă la celălalt capăt al terenului studiourilor. Jack părăsi linia albastră și traversă o parcare între un șir de vestiare și o clădire administrativă cu două etaje.

În timp ce ocolea această clădire prin dreapta, o mulțime de tipi îmbrăcați în cowboy ieșiră din cabine, conduși de un mustăcios cu ochelari, megafon și o planșetă de prins hârtiile.

— Nu mergeți pe iarbă, OK? zise el în portavoce. Bun. Vă mai amintiți de locurile voastre de ieri? Vom relua aceeași scenă de ieri, OK? Puțin mai multă energie și mai multă acțiune și azi o dăm gata! Perfect. Gata?

Figuranții nu considerară necesar să răspundă. Se mulțumiră să înainteze în direcția lui Morrison. Jack se lăsă înconjurat de ei; mulțimea constituia un camuflaj excelent; nici Heald, chiar fiind în apropiere, n-ar fi putut să-l remarce.

— Hei, tu de colo! răcni tipul în megafon. Hei, n-ai îmbrăcat costumul? Hei, tipul brunet. Hei!

Jack își dădu seama în cele din urmă că omul i se adresa lui. Ridică mâna, sperând că omul va trage concluzia că știa ce face. Dar asta însemna să subestimezi complexul de superioritate al unui asistent-realizator. Nici nu ajunse la decorul western-ului și vocea din megafon se auzi din nou.

— Hei, lunganule! Cu tine vorbesc! Unde ți-e costumul?

Fără să-și încetinească pasul, Jack răspunse:

— Ești al doilea tip care-mi spune lungan. Primului nu i-am tras una la moacă pentru că avea la subsuoară un revolver. Tu n-ai decât un megafon.

Omul își împreună mâinile într-un gest implorator:

— Pentru Dumnezeu! Am pus doar o întrebare. Îmi fac datoria. Hei, ești pe listă?

Începu să frunzărească paginile fixate pe planșetă și strigă:

— Hei, ce număr ai?

Era timpul ca Jack să iasă din mulțimea de figuranți. Se strecură într-o străduță între două clădiri. Putu imediat să constate că erau doar două fațade din stuc care imitau pietrele maronii din orașele vestului sălbatic.

Jack ajunse în partea din spate a decorului şi îşi concentră atenţia asupra remorcii mesageriei. Între el şi pradă nu era decât un pâlc de copaci. În timp ce cerceta locul cu privirea, maşina lui Shannon sosi în parcarea mesageriei.

Jack aruncă o privire în urmă spre strada din Far West. Omul cu megafonul încă îşi mai consulta lista şi număra figuranţii. Jack zâmbi, se întoarse şi se îndreptă spre pădurice.

Când ajunse la primul copac, un bărbat mic şi slab ieşi pe uşa din spate a rulotei, stârnind o adevărată tornadă de hârtii în urma lui. Jack se opri. Lester Shannon apăru şi el în cadrul uşii. Cu părul răvăşit, stacojiu la faţă, împiedicându-se în cutiile din drumul lui, striga:

— La naiba, Heald! Stai pe loc!

Tipul nu avea nici un chef să se oprească. Jack îşi zise o clipă că putea să-l oprească cu un glonţ, dar renunţă. Heald trebuia interogat în cele mai bune condiţii. Jack se hotărî să dea înapoi.

Tipul şi poliţistul ajunseră pe platoul de filmare al filmului western în acelaşi moment. Chiar în momentul în care regizorul striga: „Motor!"

Ca să economisească timp, echipa turna simultan în interiorul cârciumii şi în stradă. În interioare, figuranţii îmbrăcaţi în cowboy se băteau într-un decor pe două nivele. Afară, oamenii se încăierau pe balconul aceluiaşi *saloon* şi în stradă. Cei de la efecte speciale, ascunşi în spatele barului sau în spatele aparatului de filmat, erau pregătiţi să facă să explodeze pungi cu sânge sau sticle la momentul potrivit.

Nimeni nu-l remarcă pe Heald care intra în *saloon* pe uşa din spate, urmat îndeaproape de Jack.

Încăierarea era pusă la punct ca un balet. Între cei patru pereţi, oamenii îşi agitau pumnii, se fereau de lovituri, se prăbuşeau peste balustrade, căzeau peste scaune şi mese, se rostogoleau în jos pe scări. Ba un om chiar se legăna pe lustră.

Little Brian Heald se lovi puternic de un cascador care se lăsa în jos ca să se ferească de o directă de dreapta. Dezechilibrat, tipul căzu în brațele lui Morrison. Se ridică în picioare, se întoarse şi lovi cu pumnul în maxilarul polițistului.

Jack îşi simți capul proiectat în spate; totuşi corpul nu i se mişcă. Ameţeala dură doar o secundă. Când redeschise ochii, văzu că figurantul părea furios şi preferă să-l calmeze cu o lovitură peste ceafă.

Cascadorul, ameţit, se poticni de o treaptă şi căzu în genunchi. În spatele lui, un alt actor, care trebuia să urce scara sărind câte patru trepte o dată, căzu peste corp. Omul din spatele lui trebuia să se prefacă că loveşte cu pumnul alt figurant. Căderea partenerului său îl surprinse, şi lovitura sa de pumn îl atinse pe adversar în umăr. Acesta, care ar fi trebuit să cadă peste bar, intră în coliziune cu alți doi luptători.

Heald îşi dădu seama că lupta trucată începea să se transforme în încăierare adevărată. Profitând de situație, pe măsură ce Morrison se apropia de el, tipul provoca coliziuni între cascadori şi se eschiva; oamenii, furioşi, îl atacau de fiecare dată pe polițistul care părea să-i fi îmbrâncit.

Primul atacant încercă să-l lovească cu genunchiul la boaşe. Jack se feri şi-i strivi nasul cu o lovitură de palmă. Omul căzu pe spate şi din nas îi țâşni sângele.

Al doilea complică situația, aplicându-i un swing lui Morrison în momentul în care tehnicianul declanşa explozia pungii cu sânge fixată pe pieptul lui. Jack se lăsă în jos şi evită pumnul omului, dar sângele proiectat de pastila explozivă îl nimeri drept în față.

Orbit, Jack reuşi totuşi să scape de adversarul său împingându-l cu amândouă mâinile, iar omul, dezechilibrat de lovitura ratată, se prăbuşi.

Al treilea şi al patrulea veneau din două direcții opuse; fusese îmbrâncit de Heald şi credea că vinovat era Morrison;

celălalt voia să-l răzbune pe primul şi pe al doilea şi îşi strângea pumnii cu un aer „criminal".

Jack îl apucă pe acesta din urmă de cămaşă şi îl aruncă peste celălalt. Mâinile unuia loviră buzele celuilalt. Debarasat de ultimii doi atacanţi, Jack avu timp să-l vadă pe Heald dispărând pe uşa din faţă. Din păcate, între el şi fugar era o duzină de haidamaci.

Mârâind de furie, Jack se repezi înainte dându-i la o parte pe actorii din drumul lui. Când al doilea cameraman văzu brusc apărând un om plin de sânge îmbrăcat în costum de oraş, îl anunţă imediat prin radio pe asistentul-realizator.

După ce asistentul îi comunică asta realizatorului, acesta dădu ordin să fie oprită filmarea. În ciuda strigătelor care anunţau oprirea filmării, încăierarea generală era imposibil de oprit: nu mai era cinema!

Chiar şi Heald fu prins în acest vârtej. Când îl văzu pe Jack repezindu-se spre el, smulse revolverul unuia dintre cascadori şi trase. Nici măcar nu avu timp să se mire de lipsa de eficacitate a gloanţelor; îmbrâncit de doi figuranţi, dădu drumul armei cu gloanţe oarbe şi zbură în decor.

Asistentul îşi făcu apariţia răcnind:

— Stop! Fir-ar să fie! Nu l-aţi auzit pe regizor? Opriţi-vă, fir-ar să fie!

Calmul începu să revină treptat în rândul figuranţilor; nu îndeajuns totuşi pentru ca Morrison să reuşească să se apropie de Heald. Dar asistentul se apropie foarte uşor de Jack. Se repezi la Jack şi îi strigă în faţă:

— Ţi-am spus să îmbraci un costum, lunganule! Ce încerci să faci, ai? Ştii câţi bani a pierdut producţia din cauza ta? O să ţi se scadă din plată! Ai înţeles, lunganule? N-ai să primeşti nici un bănuţ! Şi ce-ai vrut să faci, lunganule? Începuse să caute febril pe liste numele lui Morrison.

Jack se uită la Heald care se târa sub o masă. Ar fi ajuns foarte repede la uşă. Jack se uită la tipul care frunzărea

hârtiile. Îl apucă cu mâna dreaptă de guler pe asistentul-realizator şi cu stânga de turul pantalonilor. Jack împinse victima prin sală şi o aruncă pe masă. Omul căzu cât era de lung pe spate şi împrăştie sticle, pahare, cărți de joc. Picioarele mesei cedară şi totul se prăbuşi peste Little Brian Heald.

Cu un calm olimpian, Jack se aplecă ca să-l apuce pe Heald de guler şi să-l pună pe picioare. În timp ce-l ținea cu o mână, se adresă nefericitului asistent:

— Din cauza chestiei cu „lunganul"... Te-am prevenit!

*
* *

— N-am făcut nimic! se apără tânguitor Little Brian Heald. N-am făcut nimic. Nu înțeleg ce vreți de la mine!

— Haide! se răsti Lester Shannon sprijinindu-se pe speteaza scaunului pe care se afla tipul. Ai luat cheia de la recepție şi ai semnat cu numele tău pentru apartamentul nupțial.

— Mda? Şi? Trebuia să stau undeva!

— Haide, băiete, replică Lester, ştim că n-ai fost acolo.

— Ba da. Bineînțeles că am fost. În registru e numele meu, nu?

— Deci, interveni cu blândețe, Morrison, tu ai omorât-o pe Candice McCarthy.

Little Brian înghiți în sec şi, speriat, începu să se bâlbâie:

— Ce..., ce... Cu... cum?

— Candice McCarthy repetă Shannon aplecându-se zâmbitor spre Heald. O blondă tinerică şi frumuşică. Cu o gaură mare în piept.

Heald se înverzi la față se ridică şi zise:

— Despre asta nu ştiu nimic!

— Ei, cum aşa! replică Shannon împingându-l la loc pe scaun. Ştii cine te-a plătit ca să iei cheia şi să semnezi în registru. Am dreptate, băiete?

— Jur că nu ştiu nimic! bâigui Heald. Pe mormântul mamei mele! Mi-a telefonat. A zis să las cheia în cutia mea de scrisori. Mi-a spus să mă duc la serviciu. Când... când m-am întors, cheia dispăruse şi înăuntru erau banii. Jur!

— Juri prea des, remarcă Shannon. Dă-mi un motiv valabil să te cred.

Heald încercă, cu greutate, să spună toată povestea. Fusese sunat într-o noapte acasă. Pentru o sumă frumuşică, trebuia să rezerve o cameră, să semneze în registru şi să ia cheia pentru a doua zi dimineaţă. Trebuia să lase cheia în cutia lui de scrisori. Banii erau pentru el. Nu trebuia să pună întrebări. Începu să-şi pună însă întrebări în clipa în care Shannon pornise în căutarea lui. Fugise pentru că se speriase. Fusese ceva instinctiv.

— N-a adăugat nimic? întrebă Jack.

— Ăăă..., ăăă... Asta e tot.

— Micul meu Bri, zise Shannon apucându-l de umeri şi scuturându-l viguros. Ceea ce ne spui nu e deloc convingător. Fă un efort.

— La naiba, Shannon! Puteai să nu faci asta! Între irlandezi, între fraţi...

— Nu eşti fratele meu! se răsti Shannon accentuând accentul irlandez până la exagerare. Am zis: fă un efort!

— Maica Domnului, Shannon, jur... o clipă. Stai o clipă!

Expresia poliţistului nu se schimbă. Sprijinit pe speteaza scaunului lui Morrison, se uita la unghiile de la mâna dreaptă. Nimeni nu mai sufla o vorbă; Morrison clocotea.

— Ei bine, continuă Heald, am fost impresionat de suma propusă. Acum îmi amintesc. L-am întrebat dacă mai dorea şi altceva în timpul sejurului. Mi-a răspuns că nu, „trebuie să mă

întorc la mormântul lui John Wayne". Asta a spus: „Trebuie să mă întorc la mormântul lui John Wayne".

Shannon își contempla mai departe unghiile. Jack nu făcea nici o mișcare.

— Asta e tot! strigă cu disperare Heald. Jur!

— Haide, zise Shannon suspinând, să nu mai vorbim de necazurile tale. Am impresia că revăd „Shining". Cu imaginația ta de bețivan, ai putea să inventezi lucruri mai interesante!

— Pe mormântul mamei mele, strigă Heald isteric, ăsta e adevărul! Nu puteți să-mi puneți crima asta în cârcă! Nu puteți!

Shannon ridică un deget și zâmbetul lui îi dezveli dinții strălucitori. Lăsă degetul în jos, apăsă pe tasta interfonului și zise:

— Sergent, poți să vii să iei suspectul.

Strigătele tipului se auziră pe tot drumul până la celulele de detenție. Shannon se așeză pe scaunul rămas liber.

— Polițiștii vin și pleacă, zise el suspinând. Ceea ce rămâne, e simțul umorului sadic pe care îl avem.

— Și nu crezi că asta e valabil și pentru el? întrebă Morrison.

— Totul e posibil în orașul ăsta de rahat, răspunse Shannon. Ce crezi?

— Cred că e un șmecheraș.

— Dacă un profesionist face apel la un mic borfaș cunoscut, continuă Jack, asta înseamnă că vrea să se facă remarcat. Mai ales dacă face aluzii de tipul „mormântul lui John Wayne".

Shannon își lipi palmele de birou și se aplecă spre Jack.

— Ce s-a întâmplat, Morrison? În ce m-ai băgat?

Polițistul din San Francisco își dădu seama că acel tip era într-adevăr un profesionist. Dar un profesionist care își

urmărea scopul. Semănase cadavre vizibile precum literele unui slogan publicitar enorm.

— Oricum, nu mai e problema ta, zise el vrând să-l liniştească pe Shannon.

— Cum aşa? Ai auzit declaraţia solemnă a lui Heald. Mormântul lui John Wayne e aici. Fiecare poliţist din California îl va hăitui pe acest tip.

— Oricum nu se mai află în California, răspunse Morrison cu siguranţă.

— Ce te face să spui asta?

— Tu eşti detectivul de la Hollywood, zise Morrison chicotind. Ar trebui să ştii.

Shannon dădu din umeri. Jack îi explică:

— John Wayne a murit doar în câteva din filmele sale...

— A murit în ultimul, *Ultimul gigant*, îşi aminti el.

— Şi a murit şi în *Alamo*..., continuă Jack.

— ... pe care l-a realizat chiar el, preciză Shannon, bucuros că-şi putea dovedi cunoştinţele în acest domeniu. Precum şi *Beretele verzi*.

— Serios? zise Jack prefăcându-se interesat. Zău? Numai că Alamo e la San Antonio..., locul de unde venea Boris Tucker.

Uluit, Shannon avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină. Dădu din cap şi murmură:

— E delirant! Dar de ce-a făcut asta?

— Un mic anunţ, mormăi Morrison.

— Cum?

— Un mic anunţ.

— Ce fel de anunţ? întrebă Shannon.

— Unul destinat mie personal.

CAPITOLUL IV

Primirea inspectorului Morrison la întoarcerea la cartierul general al poliției din San Francisco nu a fost dintre cele mai entuziaste. Era greu să-i explici lui Bressler meandrele gândirii ucigașului.

Pentru Jack, totul se înlănțuia perfect. Pentru a-l ucide pe Tucker, asasinul probabil că îl urmărise pe șerif de la San Antonio la Fullerton. La sosirea în California, aflase probabil că Tucker avea întâlnire cu Jack la cină. Și, după moartea lui Tucker și Garris, probabil că descoperise că prietena acestuia din urmă era de la San Francisco.

Adunând totul, se obținea o certitudine: ucigașul voia ca Jack să pornească în urmărirea lui. Împușcase pe unul din prietenii lui, răpise o fată din circumscripția lui și lăsase o urmă datorită complicelui său: era sigur de reacția lui Morrison. Dar degeaba vorbise Jack; logica raționamentului nu-l convingea decât pe el însuși: părerea lui Bressler și a superiorilor săi era că acest caz nu avea nici o legătură cu inspectorul.

Ba Bressler chiar ajunse la concluzia că Morrison muncea prea mult și că suferea de tulburări paranoice. De aceea sugeră ca inspectorul să-și ia un mic concediu. Jack acceptă și plăti din buzunarul său biletul până la San Antonio.

Primirea în Texas nu fost mai călduroasă decât în California. Imediat ce avionul aterizâ pe aeroportul internațional din San Antonio, Jack se pomeni cu patru polițiști în uniformă.

Doi dintre ei îi luară bagajele din mână cu precauție. Al treilea ținea ostentativ mâna pe mânerul pistolului din tocul de piele. Al patrulea, cel mai în vârstă, îmbrăcat în șerif, stătea în fața lui Morrison, cu un zâmbet pe buze, cu degetele mari de la mâini înfipte în centura lată tip cartușieră.

Jack se uită în tăcere la cei doi oameni nemișcați din fața lui și la ceilalți doi care îi inspectau bagajele. Turiștii se grăbeau să ocolească această scenă ca să se repeadă spre ieșire. Polițiștii interveniseră mai înainte ca Jack să fi putut părăsi holul aerogării.

După ce terminară cu inspectarea bagajelor, hainele îi erau împrăștiate pe jos. Nu se rostise încă nici un cuvânt. Șeriful, sarcastic, vorbi primul:

— Bun venit la San Antonio, vorbi el pe nas, după obiceiul texan. Sper că nu te-ai supărat, dar avem motive întemeiate să credem că e necesar să te controlăm.

Jack miji ochii, apoi ridică brațele. Cei doi oameni se apropiară de el și îl pipăiră la fel de nedelicat cum făcuseră și cu bagajele.

Banii mărunți, trusa de chei și portofelul ajunseră lângă haine, pe jos. Îi scoseseră centura și pantofii, ba chiar îi examinară cu atenție nasturii de la manșetă. În cele din urmă, cei doi se întoarseră înapoi și se uitară resemnați la șeful lor.

Șeriful se apropie până când partea de sus a pălăriei sale de cowboy ajunse în dreptul frunții lui Jack. Scoase pistolul și îl atinse ușor pe Morrison cu țeava lungă între picioare.

— Știi, am vrut pur și simplu să vedem dacă te-ai gândit să vii aici cu arma.

Jack se uită la el cu o privire surprinsă; vocea îi era totuși de un calm amenințător.

— Amândoi știm foarte bine că asta ar fi fost ilegal.

— Într-adevăr, răspunse șeriful întrerupându-și pipăitul, într-adevăr. Și cât timp crezi că vei rămâne în frumosul nostru oraș, inspectore Morrison?

— Cât să rezolv câteva treburi, replică Jack privind la ceilalți trei polițiști și revenind apoi cu privirea la șerif. Nu va dura mult.

Zâmbetul șerifului se crispă o secundă, apoi acesta zise cu jovialitate:

— Îmi pare bine că te aud vorbind astfel. O să fii foarte atent, nu? întrebă el făcându-le semn oamenilor săi să se retragă.

— Și tu la fel, replică inspectorul în timp ce șeriful îi întorcea spatele. Morrison nu era sigur că polițistul îl auzise iar șeriful nu era sigur că Jack chiar zisese asta. Fără să se știe din ce motiv, polițiștii texani se retraseră fără alt incident.

În timp ce-și contempla hainele aruncate pe jos, Jack își zise că toată povestea asta nu era deloc semn bun. Vizita lui nu era deloc oficială iar locotenentul Bressler nu anunțase autoritățile texane. Totuși noul șerif din San Antonio știa că Jack avea să vină. Știa destul ca să-l aștepte. Jack se întreba dacă numai șeriful era la curent cu sosirea lui.

Răspunsul nu întârzie. În timp ce încerca să-și strângă lucrurile fără să pară ridicol, în fața ușii holului se formă un mic grup de adolescenți. Pe jumătate aplecat în jos, în mână cu o cămașă mototolită, inspectorul întrebă:

— Vă pot fi de folos cu ceva?

Un tip înalt, cu tricou și un taur tatuat pe biceps, răspunse:

— Păi, nu, vere. Te deranjează dacă ne uităm la tine?

— Suntem într-o țară liberă, răspunse Morrison împăturind cămașa ca s-o bage în geanta de călătorie.

— Hei, băieți, interveni un puștan cu o cămașă militară cu mâneci scurte și pantaloni de pânză. Asta numiți voi ospitalitatea texană? N-ar trebui să-i dăm o mână de ajutor tipului ăsta?

— Mda! răcni tatuatul ca și cum ar fi fost vorba de o idee strălucită. Vrei să te ajutăm, dom'le?

— Nu vă obosiți! ripostă inspectorul luându-şi de jos portofelul.

— Nici o problemă, suntem solizi, insistă tatuatul trăgându-şi după el însoțitorii.

Grupul se puse în mişcare. Cu un aer indiferent, Jack începu să-i numere. Erau opt.

— Mda! exclamă un mexican. Pot să mă ocup de nădragii tăi.

Jack se aplecă să-şi ia ultimii pantaloni. Tinerelul se aşeză pe ei. Jack se ridică şi se întoarse spre tatuat.

Băiatul avea acelaşi zâmbet ca şeriful. În stânga, un băiat puse mâna pe un slip chicotind.

— Iar eu pot să mă ocup de chiloți.

Jack nu făcu nici o mişcare, cu privirea țintă la tatuatul care zâmbea întruna.

În jurul lor, derbedeii se puseseră pe treabă: hainele erau aruncate departe sau tăiate. Mexicanul tăia pantalonii în bucăți cu ajutorul unui cuțit cu buton; tipul din stânga îşi punea chiloții la centură.

Jack nu-şi lua ochii de la tatuat; zâmbetul tipului începu să pălească. Tatuatul se simți obligat să vorbească:

— Hei, n-ar trebui să încerci să mă loveşti, tipule. Pentru că, altfel, o să-ți petreci vacanța la mititica!

Vocea îi devenise stridentă; îşi dădu seama de asta şi încercă să se stăpânească exprimându-se cu mai mult calm:

— Şi n-ar trebui să te oboseşti să chemi poliția. Până când găseşti unul, noi suntem departe.

Jack se uita în continuare țintă la el.

— OK, băieți, comandă brusc tatuatul, ne cărăm!

Făcu un gest cu mâna, uitându-se la Jack cu coada ochiului. Jack nu se mişca. După ce derbedeii dispărură, tatuatul, rămas în fața lui se crezu obligat să-i adreseze un ultim avertisment:

— Nu te prosti, tipule. În locul tău, eu aş pleca înapoi cu primul avion.

Jack, nemişcat, îi răspunse scurt:

— Mulțumesc.

Derbedeul făcu ochii mari, dădu din cap şi părăsi holul. Jack aşteptă câteva secunde, îşi luă de jos mărunțişul şi cheile, lăsând restul sub supravegherea paznicilor de la aeroport.

În timp ce străbătea culoarele aeroportului care duceau la stația de taxiuri, Jack fluiera uşor *Deep in the Heart of Texas* şi răsucea lănțicul pe care erau prinse cheile. Când nu fluiera, surâdea, era surâsul unui lup care simțea prada. În ciuda lipsei de căldură a celor care îl primiseră, Jack se simțea bine; acum era sigur că nu greşise destinația.

Se duse drept la primul hamal, îl bătu pe umăr, îi arătă cu degetul sala din care plecase şi îi explică ce aştepta de la el. Pe la mijlocul explicațiilor, îşi dădu seama că omul nu-i acorda nici cea mai mică atenție; cu ochii în tavan, sprijinit pe cărucior, hamalul se comporta ca şi cum Jack nici n-ar fi existat.

— Hei, cu tine vorbesc! izbucni locotenentul.

Hamalul reacționă ca la un semnal: se îndepărtă împingând în față căruțul. Jack se întoarse spre unul din colegii lui, care însă se grăbi brusc să-şi ofere serviciile unei bătrâne rătăcite. Al treilea fu cuprins de o curiozitate violentă de a vedea ce se petrece la celălalt capăt al aeroportului. Resemnat, Morrison hotărî să-şi lase bagajele şi să plece în oraş.

Se instală pe bancheta primului taxi din şir. Îşi zise că, cu puțin noroc, şoferul va fi ucigaşul deghizat care va încerca să-l omoare. Nu avea acest noroc. Omul, fără ca măcar să întoarcă capul, se limită să spună: „Ocupat!" Jack coborî din maşină şi, masochist, încercă şi celelalte cinci taxiuri. Următorii patru

şoferi pretinseră şi ei că nu erau liberi; ultimul, deosebindu-se prin originalitatea atitudinii, plecă la dejun.

Inspectorul nu se pierdu cu firea, îşi revizui doar poziţia. Îşi zise că Tucker fusese eliminat din motive politice. Modul în care fusese omorât nu semăna nici cu cel al unui soţ gelos, nici cu cel al unui gangster răzbunător. Această execuţie cel puţin spectaculoasă însemna că Tucker călcase pe degetele cuiva deosebit de sensibil. Iar pentru Jack, degetele celor mai sensibile picioare aparţineau politicienilor.

Degeaba aveau obrazul gros şi mintea vioaie, pentru că nu le plăcea să li te pui în cale. Iar Tucker era un om care făcea asta destul de des. Prin urmare, în spatele întregii poveşti se afla cineva mult mai mare decât un simplu politician. Cineva capabil să mobilizeze în acelaşi timp poliţia, bandele de golani, hamalii şi taximetriştii. Jack se lovea de o putere periculoasă. Puterea banului. Puterea lumii afacerilor.

La San Antonio, puterea, banii şi afacerile însemnau ori petrol, ori industrie alimentară. Puteai să faci avere în unul dintre aceste două domenii. Houston sau Dallas erau centrele petroliere cele mai importante; Jack deducea de aici că avea de-a face cu un crescător de vite sau un proprietar agricol. Oricum, era vorba de un *self-made-man* obişnuit să distrugă cu propriile mâini obstacolele întâlnite în cale. Jack era hotărât să-l înfrunte fără mandat oficial, fără pistolul său Magnum, fără măcar o pereche de chiloţi de schimb.

— Hei, bătrâne, pot să te duc undeva?

Vocea venea din cealaltă parte a primului taxi. Poliţistul din San Francisco aruncă o privire peste acoperişul vehiculului şi zări un poliţist din San Antonio ieşit pe jumătate din maşina lui de patrulare. Morrison nu se grăbi, îşi scoase ochelarii de soare apoi îi puse iar la ochi. Remarcă

inscripția de pe mașină: Proprietate a Biroului Șerifului. Era o mașină clasică și regulamentară a poliției din San Antonio.

Dar omul de la volan nu semăna deloc cu vechiul polițist care nu ieșea din litera regulamentului. În nici un stat nu era permis ca un polițist să-și ofere astfel serviciile unui străin înalt și cu trăsături colțuroase care ieșea dintr-un aeroport.

Jack își aminti de cazul polițiștilor justițiari, dar alungă acest gând. Un polițist în uniformă poate cu greu să ucidă în mașina lui de serviciu alt polițist în civil fără să declanșeze o adevărată furtună între servicii.

Era mult prea cald ca să meargă pe jos în centru. Jack se apropie de vehiculul de patrulare.

— Ai putea să mă duci la Ramada Inn? întrebă Jack.

— Se poate, răspunse polițistul reinstalându-se la volan.

Jack se așează în spate. Soarele puternic care lovea parbrizul îl împiedica, în ciuda ochelarilor fumurii, să-l vadă bine pe cel din dreapta șoferului. Constată lipsa grilajului tradițional dintre scaune, grilaj care îi izola pe ofițeri de presupușii criminali de pe bancheta din spate.

În loc să treacă în revistă anomaliile vehiculului de patrulare, Jack ar fi făcut mai bine să se uite în jur; ar fi remarcat multe lucruri interesante. Șoferul primului taxi se grăbi să treacă numărul mașinii de poliție pe un bloc-notes. Zâmbetul îi deformă buzele subțiri fără să-i lumineze fața, fața omului cu salopetă albă.

Polițistul de la secția omucideri din San Francisco ar fi fost satisfăcut: ucigașul era acolo, deghizat, gata să-l lichideze. Dar ucigașul aștepta momentul potrivit: ca orice asasin profesionist, studia reacțiile victimei. Îl va elimina pe Jack Morrison atunci când va veni momentul.

Cel care îl angajase se afla la originea manevrelor de intimidare de la aeroport și își zisese că era mai bine să profite de ocazie ca să-și examineze de aproape viitoarea țintă. Nu

crezu de cuviință să-l anunțe pe cel care îl angajase. Reuşise să-şi procure un taxi prin alte relații. La puțină vreme după ce-l refuzase pe Jack, asasinul ducea o familie de patru persoane la Air Force Village, în cealaltă parte a oraşului.

În loc s-o ia pe drumul 410 spre baza militară de la San Antonio, maşina de patrulare o luă drept pe San Pedro Avenue, prin Alamos Park, spre centrul oraşului. În loc să fie atent la Turnul Americilor de la Freeman Coliseum, Jack continua să înregistreze particularitățile vehiculului. Era din ce în ce mai convins că era un model vechi.

— Deci eşti Jack Morrison, zise pe neaşteptate omul de la volan.

— Văd că toată lumea ştie asta, replică Jack. De ce n-ai şti şi tu?

— Mda, răspunse omul râzând sincer, Hannibal Striker nu e chiar omul ideal pentru a primi pe cineva. Ar fi putut chiar să te reexpedieze la San Francisco cu arme şi bagaje.

— Mda, s-a limitat doar să-mi scotocească prin ele. Şi cine e, mă rog, acest vestit Hannibal Striker?

— Îşi zice H. A. Striker, interveni deodată celălalt polițist fără să întoarcă capul. În realitate îl cheamă Edd Villaveda. Un mexican care a reuşit să parvină. Îşi zicea Hannibal până la succesul filmului *Dallas*; după care a preferat H.A., pentru că asta te putea duce cu gândul la J.R. Vrea ca oamenii să-i asocieze numele cu puterea şi averea. Iar la San Antonio, el reprezintă puterea şi averea.

— Perfect, răspunse Jack încercând să-şi zărească interlocutorul. Acum ştiu cine e Striker şi voi ştiți cine sunt eu. Poate ați putea să-mi explicați cine sunteți voi?

Polițistul se întoarse spre Jack. Era un tip simpatic cu un aer candid, nasul ascuțit, bărbia despicată, obrajii traşi. Îşi atinse şapca cu degetul prezentându-se:

— Petter C. Nash. Iar el e unul dintre prietenii mei.

Arătă spre omul de la volan scoțându-şi şapca. Capul, aproape chel, era înconjurat de un fel de coroană de păr aproape alb.

— Nash, repetă Morrison. Cel despre care vorbea Dotty Tucker.

— Da, confirmă Nash cu calm. Eram adjunctul şerifului Tucker.

— Dotty credea că eşti răspunzător de moartea lui Tucker, preciză Jack.

Nash se gândi câteva secunde înainte de a răspunde cu un ton plin de tristețe:

— Probabil că are dreptate. Tucker era un şerif bun, un şerif mare. Asta nu putea decât să-l jeneze pe Striker. Tucker nu putea să fie cumpărat, compromis sau împiedicat să nu mai fie reales. Nu mai putea să fie eliminat decât într-un singur fel. A fost ucis pentru că-şi făcea prea bine treaba.

— Şi care e rolul tău în toată povestea asta? îl întrebă brusc Jack.

— Îl ajutam să-şi facă prea bine treaba, răspunse polițistul cu un aer serios. Pregăteam arestările şi Tucker le executa cu succes.

— Polariza toată încrederea şi devenea astfel ținta principală.

— Mda, zise suspinând Nash, cu un aer afectat dar plin de sinceritate. Nu-mi plăcea partea „murdară" a meseriei. Tucker zicea că trebuie făcută şi i-o lăsam lui.

— E ciudat, zise Jack. În general urmăririle, înscenările, ascunzătorile sunt considerate treburile murdare.

— Nu pentru mine! exclamă Nash cu entuziasm. Datorită lucrărilor mele pregătitoare, arestările se făceau în cele mai bune condiții posibile. Aveam cel mai bun procent de reuşite în fața tribunalului din Midwest. Poți să-l întrebi pe procurorul districtual. Sau pe oricare procuror!

— Şi acum v-au trimis la patrulare, constată Morrison arătând cu mâna spre interiorul maşinii învechite.

— Nu, domnule, se zdrobşi Nash. Am demisionat imediat ce am aflat de asasinarea lui Tucker.

— Atunci cum poţi să numeşti asta o maşină de patrulare? întrebă Jack. Şi de unde aveţi aceste uniforme?

— Nu poţi lucra câţiva ani la poliţia din San Antonio fără să-ţi faci câteva relaţii, zise zâmbind Nash. Au mai rămas câţiva poliţişti buni. Ei ne-au împrumutat totul.

— Pentru ce mascarada asta?

— Pentru protecţie. Mai există încă câţiva poliţişti buni, dar şi mai mulţi figurează în condicuţa de plăţi a lui Striker. Cum ar fi noul şerif care te-a întâmpinat la aeroport.

Jack îşi reaminti de omul acela cu nasul pe sus înconjurat de oamenii lui. Începu să înţeleagă problema lui Nash şi întrebă:

— Şi el i-a luat locul lui Tucker?

— Crescut, hrănit şi format de Striker, îl informă Nash. Apoi H.A. a uzat de influenţa lui ca să-l instaleze în post.

— Onorabilul şerif Mitch Strughold, zise sarcastic omul de la volan.

— Imediat după instalare, şi-a adus oamenii lui, toţi în solda lui Striker.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea, insistă Jack. Ce înseamnă deghizarea voastră?

Nash se uită la omul de la volan apoi aruncă o privire suspicioasă prin geamul portierei, ca şi cum s-ar fi temut de apariţia unui roi de insecte echipate cu microfoane-spion!

— În oraş e un adevărat război, zise el cu un ton de conspirator. Iar un război nu se opreşte pentru că generalul a fost omorât. Îmi continuu munca de curăţire în ceea ce priveşte combinaţiile murdare ale lui Striker. Contez pe ajutorul pe care mi-l pot acorda aliaţii mei. Dar avem nevoie

de un nou general. Treaba murdară pe care o făcea Tucker nu poate să fie trecută băieților noștri; au neveste și copii și trebuie să-și păstreze slujba.

— Deci, conchise Morrison, aveți nevoie de un ucigaș cu plată.

— Într-un fel, admise Nash.

— Dacă Striker își poate permite asta, de ce nu și noi? zise cu răceală omul de la volan.

Jack lăsă capul în jos zâmbind. La San Francisco se petreceau deseori lucruri ciudate iar relațiile dintre serviciile de poliție nu erau totdeauna cordiale; niciodată însă nu fusese nevoit să se așeze între două armate de polițai care se înfruntau cu pistolul în mână.

— Ați nimerit prost, zise el în cele din urmă. Nici măcar n-am armă.

Răspunsul nu se lăsă așteptat. Nash se aplecă și se ridică imediat, în mână cu o cutie din lemn lăcuit. I-o întinse lui Morrison. Inspectorul văzu imediat că acea cutie nouă era destul de mare ca să adăpostească un revolver de calibru mare. Jack ridică capacul.

Așezat pe o țesătură verde, strălucea un revolver Magnum 44 cu țeavă de șaisprezece centimetri.

— Ți-am spus că avem relații, se lăudă Nash.

Jack cântări arma în mână; avea aceeași greutate ca arma lui. Era un Smith & Wesson, o armă frumoasă de care Jack ar fi știut să se folosească. La fel ca ciclistul în stare să meargă pe orice avea două roți, Morrison știa să folosească orice armă de foc.

Totuși ce-l impresionă cel mai mult nu fu arma, ci ceea ce era sub ea: un permis pe numele inspectorului. Acest document, semnat și contrasemnat de Tucker și Nash, îl autoriza pe Jack să poarte această armă asupra lui oriunde în limitele orașului.

— Mai e încă valabil? întrebă Jack.

— Verifică data, răspunse fostul şerif adjunct.

Documentul era valabil un an de zile. Jack puse totul în cutie şi o închise; apoi dădu îndelung din cap cu un aer de regret.

— Vreţi să ucid în locul vostru, zise Jack cu un aer gânditor. Am făcut într-o zi pe călăul; nu mi-a reuşit.

— Ah, da! zise Nash. Povestea aia cu teroriştii. O cunoaştem cu toţii.

— Nu e numai asta, răspunse Morrison. Toată lumea îmi cunoaşte cele mai mici gesturi. Striker ştia că voi veni, şi voi la fel. Şi toţi mă spionaţi ca să vedeţi ce fac. Miza e mare şi şansele minime. Dă-mi un motiv valabil ca să iau locul lui Tucker.

— Sweetboy Williams, zise imediat Nash.

— Ce?

— Sweetboy Williams, repetă Nash. Ucigaşul favorit al lui H.A. Striker. Se consideră cel mai mare campion al trăgaciului. E un pasionat al western-ului şi fan al lui John Wayne. E aproape sigur că el l-a omorât pe şerif.

— Foloseşte un calibru 44? întrebă Jack gânditor.

— Mda.

— Un fan al lui John Wayne?

— Îi cunoaşte pe de rost toate filmele şi e convins că el însuşi trăieşte un astfel de film.

Jack suspină, se lăsă pe spate şi închise ochii. Cei trei păstrară tăcerea în timp ce maşina se deplasa pe lângă Alamo Stadium şi Brackenridge Park. Aproape că ajunseseră la Fort Sam Houston când Jack vorbi din nou:

— Ştiţi unde aş putea găsi nişte pantaloni de schimb ieftini? Am impresia că voi petrece un timp în acest oraş.

*

* *

— Îl vreau! zise Sweetboy Williams.

— Imposibil, răspunse Hannibal Striker pipăind o roşie.

Fructul nu era destul de copt după gustul omului cunoscut pe vremuri sub numele de Edd Villaveda; o aruncă în spatele lui în căminul înalt de un metru şi jumătate.

— Fii înțelegător, îl rugă omul de afaceri mexicano-american. E un inspector din San Francisco aflat în vacanță. Cum să explic autorităților din afara statului că şi-a tras un glonț în cap?

— Nici o problemă, explică cu calm musafirul său cu musculatură prodigioasă zâmbind disprețuitor. Un polițist depresiv, abătut de moartea unui prieten, deprimat de o viață plină de tragedii, se hotărăşte să-şi pună capăt zilelor sub soarele de la San Antonio. Iar glonțul va ieşi dintr-un Magnum 44. Ce poate să fie mai simplu?

— Şi mai stupid! zise tăios Striker împingând la o parte farfuria cu legume din fața lui. Nu uita că n-am nici o putere în California. Dacă treaba cu Tucker a mers acolo, asta s-a întâmplat pentru că nimeni nu a avut vreun interes să continue ancheta. Dacă inspectorul Jack va muri aici în împrejurări suspecte, nu voi putea să împiedic o anchetă temeinică a celor de la San Francisco.

Sweetboy Williams se ridică brusc şi se depărtă de masa mare şi rotundă mergând pe lângă pereții somptuoşi ai sufrageriei. Plimbându-şi degetul peste lambriurile sculptate şi contemplând colecția de arme vechi, încercă să se apere:

— Dacă chestia cu Tucker a reuşit, asta mi se datorează mie. Pot să iau asupra mea lichidarea lui Morrison.

— Chiar dacă moartea lui n-ar avea nimic suspect, continuă Striker cu o voce împăciuitoare, oamenii de la serviciul lui îşi vor pune tot felul de întrebări. Nici nu poate fi vorba să moară pe pământ texan. Ai răbdare.

— Iar eu spun că trebuie să moară imediat, insistă Sweetboy. Mai înainte de a fi prea târziu. E în stare să distrugă tot ce-ai reuşit să construieşti.

— Îi acorzi mult prea multă importanță, zise ironic omul de afaceri. Încă nu s-a născut tipul să-mi deregleze sistemul.

— Tucker a făcut-o.

— Şi Tucker a dispărut, răspunse Striker.

— Eu l-am omorât, spuse Sweetboy.

— După instrucțiunile mele, conchise magnatul ridicându-se.

Puse amândouă mâinile pe fața de masă albă şi se aplecă peste coşul cu flori multicolore aşezat în mijlocul mesei. Apoi continuă:

— E ultima dată când îți mai amintesc. Tu lucrezi pentru mine şi îmi urmezi instrucțiunile. Dacă te afli la mine, asta înseamnă că am încredere în tine şi că eşti cel mai bun în ceea ce faci. Şi trebuie să faci în aşa fel încât să-mi realizezi dorințele. Eu ordon, tu execuți. E clar?

— Foarte clar, răspunse spontan Sweetboy care deocamdată nu ținea să-şi piardă locul.

— Perfect, zise Striker aşezându-se la loc. Haide să mănânci ceva dulce. Va compensa imperfecțiunile meniului.

Sună ca să fie serviți în timp ce ucigaşul îşi relua locul pe scaun.

Sweetboy ştia să fie încântător când voia. Mama lui, o prostituată, îi zisese Sweetboy din cauza feței sale angelice şi bunei dispoziții. În cursul unei copilării dificile şi al unei adolescențe la fel de grea, îşi făurise un fel de scut din umorul său sardonic şi atracția pentru lumea imaginară a western-ului.

Simplitatea purtării sale contrasta cu excentricitatea manifestată de Striker. Afaceristul găsise de cuviință să-şi schimbe numele asociindu-se cu un negustor de legume englez. Din anii de formare, Striker păstrase obiceiurile vegetariene şi o ură profundă față de englezoi. Lucrase în colaborare până când învățase destul ca să-şi elimine

partenerul și să ia conducerea. În cursul anilor următori, Edd Villaveda considerase că era necesar să-și schimbe personalitatea ca să reușească.

Începuse cu numele apoi, treptat, își transformă vocea, felul de a se exprima și manierele: ca să înțeleagă spiritul englezoilor și să învingă, trebuia să intre în pielea lor. Și reușise. Edd Villaveda devenise Hannibal Striker. Iar sutele de oameni care lucrau sub ordinele sale erau gata să-i zică H.A. dacă așa le cerea.

— Să știi, H.A., că acest Morrison trebuie lichidat imediat, îl puse din nou în gardă Sweetboy, care se așezase în fața platoului cu fructe adus.

— Nu, nu, bombăni Striker cu gura plină de căpșune stropite cu rom. Îl supraveghem și așteptăm. Acest polițist din San Francisco ne va permite să reperăm toată echipa lui Tucker. Dacă Morrison a venit doar să prezinte condoleanțe văduvei și familiei și pleacă, foarte bine! Dacă începe să tulbure apele, vom putea să descoperim creierul care îi permitea lui Tucker să opereze arestările. Merită să avem puțină răbdare.

Striker înghiți o bucată de pară, o jumătate de piersică și o caisă înainte de a vorbi din nou:

— Nu înțeleg totuși de ce inspectorul a așteptat până acum ca să ancheteze moartea lui Tucker. Ce-a putut să-l aducă la San Antonio?

Fața lui Sweetboy exprima cea mai mare candoare în timp ce scobea un măr cu cuțitul.

— Nu știu, răspunse el.

CAPITOLUL V

— În Texas totul e mare! striga vocea la urechile lui Jack. Şi San Antonio la fel. Al doilea oraş din Statele Unite. E mai mare decât Boston. Mai mare decât Pittsburg. Mai mare decât oraşele alea căcăcioase din est!

De fiecare dată când vocea aluneca pe un cuvânt cu „s", din gura omului săreau stropi de salivă. După Pittsburg şi oraşele căcăcioase, urechea lui Jack semăna cu albia râului Mississippi. Jack nu avea posibilitatea să fugă de ploaia stârnită de beţiv: *Four Ponies Bar* era arhiplin şi trebuia să supravegheze fundul sălii.

— Peste tot e plin de mexicani. Bazele noastre militare sunt pline de soldaţi proşti. Sunt peste cincizeci de mii! Avem San Antonio River. Avem Paseo... Paseo...

— Paseo del Rio, completă Jack cu urechea în suferinţă.

— Exact, bâigui beţivul. Totul e mare în Texas. Şi asta mi se pare formidabil. Mare! În... înţelegi ce vreau să spun? Mare!

Beţivul fu cuprins de un râs isteric. Era timpul ca Jack să scape de el ca să nu atragă atenţia tipilor din fund.

— Mai vrei o bere? îl întrebă Jack.

— Păi cum! veni imediat răspunsul. Mda, altă halbă. Alta!

— Afară te aşteaptă o cutie mare Golden State, rece, îl asigură Jack zâmbind. Du-te după ea.

— Golden State! Merge! răcni beţivul coborând de pe taburet. E... mai bună decât Foster. E... e mai bună decât Coors. Golden State e... e berea mea.

Beţivul îşi croi drum spre ieşire lovind cu umerii în mulţimea de cowboy şi mexicani.

În acea seară de vineri era lume multă la *Four Ponies*. Săptămâna fusese grea pentru toţi, în special pentru Jack. Îşi petrecuse timpul între camera de la *Ramada Inn* şi pivniţa lui Peter Nash unde se elabora conspiraţia poliţistă. Jack prefera pivniţa. Camera, ca toate camerele de la hotelurile ieftine, lungă, bej şi mohorâtă, avea un pat la fel de lung cât era de lat. Un pat mult prea scurt pentru un „lungan".

Pivniţa era joasă, răcoroasă şi interesantă. Podeaua de beton era inegală, iar pereţii erau din pietre negre acoperite de o tencuială albă. Dar lucrul cel mai interesant era parada nocturnă a poliţiştilor veniţi incognito ca să primească ordine de la fostul şerif adjunct Nash.

Nash, după cum putu să-şi dea seama Jack, era un strateg strălucit. Fiecare poliţist era folosit ca să strângă laţul în jurul gâtului ţintei. Unul câte unul, poliţiştii controlaţi de Striker fuseseră arestaţi, unii devenind chiar inculpaţi. Sentinţele fuseseră în general clemente şi învinuiţii eliberaţi pe cauţiune; importantă era menţinerea mexicanului sub presiune.

În noaptea aceea era rândul lui Glen Thurston, specialistul lui Striker în recuperarea de fonduri. Avea să fie folosit pentru ca Morrison să devină spinul care avea să fie înfipt în coasta lui Striker. Dacă durerea era destul de mare, Nash credea că va fi asmuţit Sweetboy. După aceea, Jack se întorcea acasă la el, cu avionul sau poate între patru scânduri de brad.

Poliţistul din San Francisco supraveghea fundul sălii cu ajutorul oglinzii barului. Erau acolo Thurston, un băiat blond, frumos şi solid şi doi dintre complicii lui. Al patrulea nu era altul decât patronul barului care făcea tot posibilul ca să fie pe plac bandei. Numărul mare al sticlelor de bere şi resturile unor mâncăruri italiene dovedeau bunăvoinţa lui.

Totuşi, Jack remarcă nervozitatea proprietarului sub purtarea sa amabilă. Jack ştia că patronul cunoştea motivul prezenţei oamenilor lui Striker. Thurston şi prietenii săi nu erau grăbiţi. Pentru ei, numele de Striker era suficient ca să li se dea ce cereau.

Jack îşi zise că lucrurile nu evoluaseră deloc din anii douăzeci. Atunci se vorbea de „protecţie" sau de „asigurare". Cumpără-mi rachiul sau ieşi la interval cu o parte din beneficii şi Divizia 19 Blindate n-o să nimerească peste maică-ta mare! În zilele noastre, fireşte, sistemul devenise mai civilizat. Dacă faci beneficii datorită mie, îmi pasezi o parte. Era tot ilegal; era un furt; totuşi pentru protejaţi merita.

Gândeau astfel până când Striker şi clica lui le înfigeau ghearele în spate. Indiferent de beneficii, suma trebuia plătită. Atunci trebuiau să facă risipă de zâmbete şi de spaghetti ca să evite întoarcerea Divizei 19 Blindate.

Jack aştepta semnalul. Totul fusese pus la punct perfect. Banii aveau să treacă în alte mâini în noaptea aceea. Cum poliţiştii nu primiseră sarcina supravegherii, Nash făcuse în aşa fel ca doi poliţai „necumpăraţi" să se afle „din întâmplare la faţa locului". Un alt poliţist avea să fie şi el prezent când banii aveau să-şi schimbe proprietarul. Treaba lui Jack era să se asigure că totul mergea bine.

În timpul lui Tucker, era mai uşor; acum totul trebuia să se facă neoficial. Jack era „domnul Muşchi" al operaţiunii.

Thurston terminase de cinat. Jack îl văzu dând farfuria la o parte cu mâna. Sala răsuna de răcnetele vesele ale clienţilor. Tonomatul difuza la volum maxim *Willi, Waylon and Me* de David Allan Coe. Băieţii se adunaseră în jurul celor două jocuri video, *Invadatorii spaţiului* şi *Asteroizii*. Fumul scos de ţigări, trabuce şi pipe era mai gros decât o ceaţă în Tennessee. Era unsprezece şi un sfert; existau puţine şanse ca locul acela să devină şi mai zgomotos.

Dacă teancurile de bani aveau să treacă pe sub masă pe genunchii lui Thurston, acum era momentul.

Lui Jack îi părea bine că reperase locul. Era un bar de mărime mijlocie, cam ca cel al Tanyei de la San Francisco.

La ușa de la intrare se afla un cuier și un perete despărțitor de plastic. La dreapta peretelui se aflau mese, telefonul, toaleta și cactuși în hârdaie. La stânga se găsea barul, flancat de o parte și de alta de flippere, de jocurile video și de tonomat.

În partea din spate a acestor secțiuni, se afla o mică sală de dans, cu o estradă pentru orchestră, câteva mese, un frigider și o bucătărie cu ușa încuiată.

Sala de bal era închisă în seara aceea; bateristul care venea în fiecare vineri era bolnav. Muzicanții și dansatorii erau înlocuiți de butoaie, lăzi și sticle de bere goale.

Singura ieșire posibilă, în afară de intrarea principală, era o ușă între frigider și bucătărie. Ea dădea spre un peron care ducea la curtea din spate înconjurată de o palisadă.

La stânga barului *Four Ponies* se afla un local cu jocuri mecanice, iar la dreapta fusese construit un depozit de camioane. Ca să acopere zgomotul camioanelor, efectele sonore ale flipperelor și volumul sonor al tonomatului erau date la maxim. Ca să te poți auzi, trebuia să strigi.

Venise momentul. Patronul se pregătea să folosească limbajul universal al bancnotelor. Jack le văzu în oglindă înainte ca polițistul, cufundat într-o partidă de joc video, să fi remarcat ceva. Jack se întoarse lent și alunecă încet de pe taburet. Era gata să despice mulțimea ca să ajungă în fundul sălii.

Polițistul era în continuare fascinat de jocul cu asteroizi. Fusese destul de stupid să accepte un partener. Acest jucător suplimentar limita raza vizuală a polițistului și, în același timp, îi sporea interesul față de partidă. Dorința de a câștiga îl

făcea să uite că se afla acolo ca să-l supravegheze pe Thurston.

Jack îşi îndreptă atenţia sub masă. Thurston aşezase mâna pe teancul de bani şi îl trăgea spre marginea mesei. Dacă nici unul dintre poliţiştii cinstiţi nu intervenea, banii aveau să dispară de-a binelea. Morrison se întoarse spre poliţist. Acesta îşi blestema ghinionul: o masă stâncoasă îi distrusese nava spaţială pe care o pilota. Apoi aşteptă cu răbdare afişarea scorului pe ecran.

Jack nu ştia dacă să sară sub masă sau să-i tragă una poliţistului. Cu astfel de aliaţi, Nash avea puţine şanse de a-l împiedica pe Striker să controleze oraşul. Constatarea lui era plină de amărăciune.

După o fracţiune de secundă de ezitare, Jack trecu la acţiune. Mâna lui Thurston apucase teancul de bani şi se pregătea să-l facă să dispară în buzunarul hainei. O mână de fier îi blocă încheietura mâinii expunând tuturor acea mână care strângea teancul de bancnote.

Jack intervenise chiar el. Cu mâna dreaptă îl ţinea pe Thurston, iar cu stânga îl apucase de gât pe poliţist. Jack îl trase pe poliţist până când cei doi oameni ajunseră faţă în faţă.

— Glen Thurston, zise Jack, aş vrea să-ţi prezint un poliţist din San Antonio. Domnule agent, el este domnul Thurston.

Jack se uită la el un moment ca să se convingă că amândoi înţeleseseră consecinţele acestei întâlniri. Le dădu drumul şi se aşeză în spatele poliţistului.

— Sper că veţi fi fericiţi împreună, zise el ironic. De ce nu-i citeşti drepturile, om al legii?

Glen Thurston nu avea deloc intenţia să îi asculte. Răcni cu sălbăticie, se cramponă cu amândouă mâinile de scaun, ridică picioarele şi, cu amândouă răsturnă masa grea de brad.

Masa lovi tibiile poliţistului şi căzu strivindu-i degetele de la picioare. Chinuit de durere, omul căzu pe podea.

Patronul barului, rămas fără grai, nu se mişcase de pe scaun; cei trei reprezentanți ai lui Striker se gândeau la un singur lucru: fuga!

Jack se afla acolo ca să-i împiedice. Tipul din dreapta lui Thurston se repezi drept spre Morrison. Jack nu era dispus la discuții; lovi cu pumnul drept în capul omului. Tipul din stânga lui Thurston se fofilă în spatele peretelui care despărțea barul de toaletă.

Acel perete, care se întindea dintr-un capăt până la altul al sălii, avea nişte deschizături care îi permiteu barmanului să supravegheze deplasarea clienților. Fugarul scoase un pistol cu țeavă scurtă prin una dintre deschizături.

Jack nu pierdu timp să verifice spre cine era îndreptată arma. Scoase revolverul şi găuri peretele cu un glonț.

Apăru o gaură, care ar fi putut fi atribuită unei puşti de vânătoare. Omul fu proiectat în spate, stropit de propriul său sânge şi fragmente de perete. Pistolul său rămase parcă suspendat în aer o secundă apoi căzu pe podea.

Jack se întoarse spre Thurston care era pe punctul de a ajunge la sala de dans. Revolverul uriaş al lui Morrison făcuse lumea să se dea înapoi; între polițist şi gangster calea era acum liberă. Jack ținti spatele lui Thurston. Când vru să-l someze, în fața lui apăru bețivul.

— M-ai mințit, se plânse el. M-am uitat peste tot. Nu e nici o bere afară.

Jack înjură. Ținând arma cu țeava în sus, se repezi înainte, îmbrâncindu-l pe bețiv. Uluit, bețivul avu impresia că-şi ia zborul: aterizarea fu brutală, în mijlocul mesei distruse, a farfuriilor sparte, a resturilor de macaroane şi lângă polițistul cuprins de panică.

Intrând în sala de dans, Jack trebui să se ferească de revărsarea unor sticle de bere. Thurston răsturna în calea lui tot ce întâlnea ca să-şi protejeze fuga. Lăsat pe vine lângă

intrare, Jack ridică din nou arma şi putu să-l someze fără să fie întrerupt.

Reacţia lui Thurston fu imediată. Se aruncă în spatele unui butoi metalic de bere, cu mâna lipită de centură. Jack era sigur că omul se pregătea să scoată pistolul.

Instinctiv, degetul începu să apese pe trăgaciul armei. Dar trase degetul imediat, din două motive. Pe de o parte, nu era pe terenul său de vânătoare; pe de altă parte, nu ştia dacă butoiul care îl adăpostea pe Thurston era gol sau plin. Primul motiv nu l-ar fi oprit mult timp: Jack nu lăsa pe nimeni să tragă în el fără să riposteze. Dar al doilea îl făcea să se gândească mai serios. Dacă butoiul era gol, glonţul ar fi trecut prin el fără probleme; dacă era plin, ar fi explodat cu forţa unei bombe cu fragmentare, împrăştiind schije de metal şi litri de bere în toate direcţiile. Ar fi riscat totuşi dacă n-ar fi fost acea mulţime de oameni nevinovaţi şi dacă ar fi fost susţinut în mod eficace.

Mai înainte ca Thurston să fi putut să scoată arma şi să-l ameninţe, Jack intră în bucătărie pe fereastra de serviciu, alunecă pe tejghea şi se lăsă să cadă pe pardoseală. Aterizarea lui fu însoţită de două focuri de armă care provocară năpustirea în debandadă a clienţilor spre ieşire.

Jack aruncă o privire prin ghişeu. Thurston îşi părăsea chiar atunci adăpostul ca să fugă spre uşa din spate. În timp ce alerga, ridică arma şi trase de mai multe ori în bucătărie.

Morrison se lăsă în jos încercând să calculeze viteza lui Thurston. Când estimă că tipul ajunsese la uşa din fund, trase prin uşa bucătăriei. Ţintise bine dar trăsese puţin cam târziu. Glonţul rată cu puţin spatele lui Thurston.

Fără să mai aştepte, Jack se repezi afară pe uşa bucătăriei şi aproape că se împiedică de butoiul deplasat de Thurston. În timp ce omul lui Striker căuta disperat o ieşire, Jack ridică de jos butoiul de metal. Era gol. Îl ridică şi îl duse cu precauţie până la uşă.

Cu revolverul Magnum în mână, Jack aruncă o privire o urmă în sala barului. Clienții obișnuiți care nu fugiseră se uitau la el, ascunși după mese și scaune. Nu se auzeau decât gemetele polițistului cu degetele de la picioare strivite.

Jack se uită afară. Curtea era goală. Felinarele depozitului vecin de camioane scălda locul într-o lumină gălbuie. În albastrul profund al nopții, umbrele deveneau verzi.

Morrison zâmbi. Nu era nici țipenie de om și nu se auzea nici un zgomot. Jack se uită la dreapta. Omul fugise probabil pe peronul care ducea la curtea din spate. Jack vru să se repeadă după el, apoi se răzgândi. Se gândi la spațiul gol care probabil exista sub peronul pe care se aventurase.

Căută butoiul, îl puse jos fără zgomot, apoi îl împinse cu piciorul. Butoiul se rostogoli lent spre dreapta peronului.

Două secunde mai târziu, butoiul era ciuruit de gloanțele care veneau de jos. După cum presupusese Jack, Thurston se afla sub peron și trăgea în ceea ce credea că e un polițist pornit pe urmele lui.

Imediat ce crezu că urmăritorul său e mort, își părăsi adăpostul și fugi spre dreapta ca să ajungă la partea din față a barului și la mașina parcată acolo. Jack puse arma la loc, alergă la butoi, îl ridică de jos și îl aruncă spre omul aflat în alergare.

Butoiul metalic lovi partea din spate a capului lui Thurston cu un zgomot care amintea de bătăile unui gong. Capul lui Thurston fu proiectat în față, urmat și de restul corpului. Gangsterul, după ce încercă să-ș mențină echilibrul, căzu greoi pe spate și nu se mai ridică.

*

* *

— Dacă spun că nu putem face nimic! se lamentă şeriful Strughold. Arma era înregistrată legal, arestarea finală fiind făcută de un ofiţer de poliţie calificat... Nu-l putem învinui de nimic.

— Vrei să spui, începu H.A. Striker, încercând să-şi păstreze calmul în ciuda nemulţumirii, că un inspector venit din alt stat poate să arunce cu un butoi în capul unui om, să agreseze un altul, să-l ucidă pe al treilea, să tragă focuri de armă într-un bar fără să încalce legea?

— Proprietarul nu depune plângere împotriva lui, îi explică şeriful posac. Toţi martorii recunosc că Morrison acţiona în legitimă apărare. Pe de altă parte, de cazul ăsta se ocupă serviciul omucideri şi procurorul. Nu puteam să fac nimic împotriva lui.

Hannibal Striker şi Mitch Strughold se aflau în compania a două gărzi de corp şi a doi şerifi adjuncţi într-o cafenea de pe malul lui Paseo del Rio, râul pe care Morrison îl menţionase răspunzând beţivului.

Pe aproape patru kilometri, râul care trecea prin San Antonio era mărginit cu magazine, restaurante şi diferite ambarcaţiuni pentru turişti. Cei şase bărbaţi stăteau la o masă pătrată la malul apei.

Era o zi splendidă într-un loc idilic din Texas. Era un loc ideal pentru punerea la cale a unui contraatac răzbunător.

Râul, lat de vreo cincisprezece metri, nu era mai adânc de şase metri. De cealaltă parte, în faţa celor şase complotişti, se afla o promenadă cu scări ducând la podurile care se întindeau peste râu. Pe podul cel mai apropiat de restaurant stătea Jack Morrison. Îi urmărea cu privirea pe Striker şi pe complicii săi aflaţi în plină discuţie.

Purta nişte pantaloni gri noi. Se potriveau cu geaca maronie pe care o purta totdeauna, cu cămaşa verde şi cravata maro. Doamna Nash fusese destul de amabilă ca să-i propună

să-i spele celelalte haine; tot spăla hainele copiilor în acea după-amiază.

În picioare pe podul pitoresc, Jack contempla oraşul şi râul liniştit şi se simțea deprimat. Doamna Nash şi Hannibal Striker erau aşa cum se aşteptase. Doamna Nash era o brunetă încântătoare care semăna cu Mary Ann din *Gilligan's Island*. Striker era bronzat, avea o față lată cu pomeți proeminenți, iar hainele erau făcute la un croitor priceput. Întreaga lui înfățişare trăda viclenia şi putea fi definit prin cuvântul „alunecos"!

Lui Jack nu-i plăcea ideea de a se afla între ei doi. Ştia că, indiferent de împrejurări, ea va fi cea care va suferi. Chiar dacă Jack şi-ar fi scos atunci arma şi ar fi tras un glonț între ochii lui Striker, durerea avea s-o cuprindă în cele din urmă pe Carol Nash.

Situația asta nu-i plăcea deloc lui Jack. Dar îi displăcea şi mai mult că existau oameni capabili să ucidă şerifi cinstiți în fața familiei lor, să răpească, să violeze şi să asasineze fete numite Candy.

Jack porni pe pod îndreptându-se spre masa lui Striker. În timp ce mergea, trebui să recunoască că fusese surprins de mesajul lui Striker care îl aştepta la *Ramada Inn* când se întorsese de la postul de poliție. Mexicanul american era un tip rapid, nimic de zis! Îl invita la un mic-dejun fără ceremonie, a doua zi. Lui Jack nu-i prea plăcuse formularea cam prea prezumțioasă a biletului. Nu-i plăceau oamenii care îşi ascundeau originea. Ca şi cum un englez s-ar fi străduit să vorbească cu accent de Bronx, sau un tip de genul lui purtând un smoking la muncă. Nu-i plăceau situațiile false provocate de astfel de atitudini.

Reacția lui Striker la sosirea sa nu-l miră deloc pe Morrison. H.A. ridică ochii, fluieră uşor, se sprijini confortabil pe speteaza scaunului şi încrucişă mâinile pe

piept. Ce încerca să facă? Să atragă atenția asupra sumelor mari pe care le cheltuia cu manechiura?

— Ah, inspectorul Morrison! zise el când îl zări. Te rog să iei loc.

Îi arătă cu un gest al mâinii un scaun negru în stânga sa. Jack examină poziția scaunului aflat între Striker şi una din gărzile de corp. A doua gardă de corp stătea la dreapta omului de afaceri, pe malul apei. De cealaltă parte a mesei, şeriful stătea între cei doi adjuncți; exact cei care îl controlaseră pe Jack la aeroport. Jack trase scaunul în spate şi se aşeză.

— Sper că ne vei ierta că am început fără tine, continuă Striker. Mi-am închipuit că vei întârzia puțin după o noapte atât de agitată.

Acțiunea fusese un adevărat succes din punctul de vedere a lui Nash; dar pentru Morrison fusese un fiasco. Dacă avea încredere în planurile fostului şerif adjunct, nu credea în punerea lor în practică de către polițiştii care lucrau pentru el. Nu le punea la îndoială cinstea, ci credea pur şi simplu că teama de a fi descoperiți de superiorii lor şi de a-şi pierde slujba le estompa dorința de a acționa pentru Nash. În plus, cei mai mulți polițişti ştiau că Striker distribuia bacşişuri; faptul că din ordinul lui fusese ucis Tucker, îi făcea pe agenții cinstiți să se țină cât mai departe de el.

— N-a fost mare lucru, răspunse Morrison calm gândind contrariul.

Ar fi preferat să rămână în umbră mai mult timp ca să studieze mai bine situația. Făcând singur aproape toată treaba în noaptea trecută, Jack ieşise la rampă: nimeni nu se mai putea îndoi de motivele venirii sale la San Antonio.

Expresiile de pe fețele celor de la masă, cu excepția celei a lui Striker, erau cât se poate de elocvente.

— Cu ce să te servim? întrebă Striker. Un suc de fructe? Un biftec cu ouă? Poate un pepene mic?

— Nimic, mulțumesc, răspunse Jack.

— Perfect, zise Striker ştergându-şi buzele cu şervetul. Să trecem la lucruri serioase. Inspectore Morrison, eu sunt un om de afaceri. Ceea ce e bun pentru afaceri, e bun şi pentru mine. Ceea ce e bun pentru mine, e bun şi pentru San Antonio. Există o înțelegere între notabilii oraşului şi mine. Pentru ei ca şi pentru mine, creşterea şi prosperitatea oraşului trec înainte de orice. Vrem ca totul să meargă fără poticneli. Poți să înțelegi asta, nu?

Striker vorbea cu o voce onctuoasă, studiată, puțin condescendentă. Jack era mulțumit că îl vede pe magnat în această situație. Trebuia să joace cu cărțile pe masă.

— Mda, înțeleg. Iar dacă cineva se bagă în angrenaj, este strivit, nu?

Fără să ridice tonul, Striker se prefăcu şocat.

— Cum poți să spui aşa ceva?

— Am crezut că asta se aşteaptă de la mine, răspunse Jack dând din umeri.

Dezorientat o clipă, omul de afaceri, îşi dădu seama că nu era vorba de un polițai cretin pe care îl puteai cumpăra. Trebuia să meargă drept la țintă. Îşi păstră tot calmul ca să răspundă:

— Există mai multe feluri de a trata cu tine, inspectore Morrison. Pot să te cumpăr, după cum pot să te elimin. Alege!

Jack ar fi fost în stare să-şi scoată pălăria. Striker era foarte sigur de poziția lui în acel moment. Era timpul să primească o ripostă.

— Ambele soluții pomenite sunt excluse, răspunse Morrison. Nu mă poți cumpăra, ți-aş refuza banii. Nu poți să pui ceva la cale împotriva mea, n-ai timp. Singura ta soluție este să-ți trimiți ucigaşul plătit să mă lichideze. Exact asta aştept şi eu.

Şeriful exprimă perfect ceea ce se citea pe fața lui Striker:

— Cu-cu-cum?

— Ca să fiu sincer, Villaveda, continuă Jack, după o privire sarcastică spre şeriful năucit, nu mă interesează câtuşi de puţin eforturile tale de anglicizare. Nu-mi pasă de oraşul tău şi de buna lui funcţionare. Mă aflu aici în urma unei invitaţii.

Striker se înroşi la faţă. Articulaţiile degetelor sale crispate de masă se albiră. O furie incontrolabilă îi scutură corpul. Era la un pas de apoplexie, un semnal ca cele două gărzi de corp să intervină.

În timp ce primul se repezea la Jack, acesta lovi cu piciorul sub masă şi îl expedie pe al doilea în apă cu scaun cu tot.

Evitând mâinile întinse ale primului atacator, Jack îl apucă de cravată, îl dezechilibră, îl făcu să treacă pe deasupra mesei şi îl trimise după colegul său împrăştiind ce se afla pe masă.

Jack se trase înapoi, cu braţele ridicate în semn de calmare. Cei doi adjuncţi, gata să sară asupra lui Morrison, fură opriţi cu un gest de Striker. Poliţiştii rămaseră încremeniţi.

Striker respiră profund în timp ce oamenii şerifului se aşezau încet pe scaune. Inspectorul întoarse spatele magnatului în timp ce oamenii lui urcau pe mal. Striker lăsă lent mâna în jos în timp ce Morrison se îndepărta, urmărit de privirea celorlalţi cinci.

— H.A., zise Strughold, ar fi trebuit să...

Mâna lui Striker se ridică şi toţi păstrară tăcerea până când inspectorul traversă podul şi dispăru într-un imobil alb de pe celălalt mal.

— Nu-i nimic, îi asigură Striker redevenit calm. Totul e bine. Acest incident regretabil mi-a dat o idee.

Furia lui Striker reveni însă când îl reîntâlni pe Sweetboy Williams în cursul după-amiezii.

— *Stupido*! răcni el lovindu-şi fruntea. Nu mi-am dat seama de tâmpeniile tale în cazul Tucker. Greşelile pe care spuneai că le-ai făcut nu erau greşeli! Mărturiseşte!

— M-ai angajat pentru că eram cel mai bun, răspunse cu calm ucigaşul. Adevărat? Am rezolvat cazul Tucker. Voi rezolva la fel de bine şi cazul Morrison.

— La fel de bine? Cadavre presărate într-un parc de distracţii! Un viol urmat de asasinat la Los Angeles!

— Am reuşit să-l fac să vină aici, nu?

— Cine voia să vină aici? se răsti Striker stacojiu la faţă. Eu, nu! E vorba iar de poveştile tale idioate de western! Voiai un duel final! Morrison a spus că a răspuns unei invitaţii. Tu l-ai invitat! Iar invitaţia ta a lăsat o dâră de sânge care l-a dus direct la mine!

— Nu-ţi face griji! Morrison e în afara legii. Nu poate să acţioneze în mod oficial. După ce-l vom mătura, totul va redeveni normal.

— Normal? izbucni Striker cu ochii la cer. Normal? Un inspector din San Francisco mort? Anchetatori din San Francisco mişunând pe-aici? Şefii de la San Francisco făcând presiuni asupra celor de-aici? Asta e normal?

— Morrison e un aventurier. Un poliţist singuratic, fără prieteni. Are o reputaţie proastă. Superiorii săi de la Frisco vor fi fericiţi să afle că a dat ortul popii.

— Nu, răspunse sobru Striker, aşezat la biroul de stejar în stil spaniol. Nu-l vei ucide pe inspectorul Morrison. Nici măcar nu te vei apropia de el. Admit că l-ai atras aici crezând că-mi serveşti astfel interesele. Îţi dau dreptate că era prieten cu Tucker şi cel mai doritor să-l răzbune. Astea însă nu sunt motive ca să vrei să rejoci *Duel sub soare*. Mai există un mijloc de a-l face pe inspector să părăsească scena. Pot să contez pe colaborarea ta?

— Da! răspunse fără ezitare Williams ridicându-se din fotoliul adânc aflat în faţa biroului.

— În nici un caz nu te vei apropia de inspectorul Morrison. Ai înțeles?

— Da.

— Bine. Cred că ai nevoie de puțină relaxare. O vacanță. Să zicem că e vorba de o recompensă pentru o misiune îndeplinită. OK?

— Da, răspunse pentru a treia oară Williams cu privirea în gol, pierdută deasupra capului lui Striker.

— Perfect. Deocamdată asta e totul.

Williams se retrase rapid şi fără zgomot. Privirea lui Striker îl însoți până când uşa automată se închise în urma lui. Apoi magnatul se uită în jur. Pereții, ca toți pereții din reşedința lui, erau împodobiți cu arme vechi. Tavanul, din grinzi joase şi aparente se potrivea cu stilul spaniol al mobilierului. Uşa groasă şi culisantă era din lemn sculptat. Singura fereastră din încăpere, din spatele lui Striker, de dimensiuni mari, avea un geam rezistent la gloanțe şi permitea să se vadă doar dintr-un singur sens. Putea să vadă afară, dar gărzile şi restul personalului nu-l puteau zări.

Striker se îndreptă spre fereastră. Privirea sa părea că contemplă florile întreținute extraordinar de bine şi diferitele animale pe care le lăsa să trăiască liber pe domeniul său. Se gândea la Sweetboy Williams. Fusese pe punctul de a-l executa şi ucigaşul fusese conştient de acest lucru; armele de pe pereți erau vechi, dar cele ascunse în biroul său erau cât se poate de eficace.

Îl salvaseră vechile lui reuşite. Pistolarul fusese ireproşabil până acum. Dar acum totul se terminase: Striker nu mai putea avea încredere în el ca înainte. Problema Morrison avea să fie în curând rezolvată; Striker chiar era convins că asta îi va permite să suprime o dată pentru totdeauna pe cei din umbra lui Tucker.

Dar rămânea problema Williams. Striker îşi zise că era timpul să se lipsească de serviciile ucigaşului cu plată. Dar fiecare lucru la timpul lui: primul trebuia să fie eliminat Jack Morrison.

CAPITOLUL VI

La stadionul Alamo avea loc un rodeo anual. Prin mulțimea veselă se afla și Peter Nash și familia lui. Un soare puternic strălucea deasupra stadionului și a împrejurimilor sale, Brackenridge Park, San Antonio River și Hemis-Fair Plaza. Jack Morrison nu era deloc vesel.

Avea impresia că e în mijlocul țintei cuiva. Nu-i plăcea acea mulțime, nici zgomotul și acea supraveghere.

— Nu-ți face griji, încercase să-l liniștească Nash. Planul nostru e perfect.

— Ca la *Four Ponies Bar*? întrebase Jack.

— O să meargă. Nu-ți face griji, Jack. De data asta folosim doar polițiști experimentați. O să meargă ca pe roate. O să vezi.

Dar Jack fusese totdeauna un om îngrijorat.

— Nu-mi place că sunt aici Carol și copiii.

— Nu-ți face griji. În fiecare an o aduc la rodeo. Ne aflăm aici în mijlocul a zeci de mii de persoane!

Dar Jack tot nu era mulțumit. Treaba i se părea prea ușoară. Circulaseră zvonuri că Striker avea să încaseze o sumă foarte mare cu ocazia acestui rodeo. Era plauzibil: rodeo era unul dintre evenimentele cele mai importante ale anului. Nu era de mirare ca Striker să încerce să profite. Urmarea planului însă îl îngrijora pe Jack.

Trebuia să protejeze spatele agentului Henry Lieber, un veteran numit ca să-l aresteze pe Jack Foster, un angajat al lui Striker, în momentul înmânării banilor. Era o treabă de rutină,

dar un stadion plin cu mii de spectatori era un loc ideal pentru a-i face de petrecanie unui inspector venit din alt oraş. Consacra zece la sută din atenţia lui Lieber şi Foster şi nouăzeci la sută căutării lui Sweetboy pe stadion.

Ca să micşoreze riscurile de atac pe la spate, Jack se sprijinise cu spatele de zidul de beton solid de lângă zona împrejmuită de unde putea să observe birourile stadionului. În mijlocul spaţiului rezervat animalelor erau legături de paie şi una-două căruţe; în fund se putea vedea întinderea stadionului şi intervalele libere care despărţeau tribunele.

Jack stătea liniştit de vreo cincisprezece minute. Deodată Lieber se puse nepăsător în mişcare spre birouri. Planul consta în a-l lăsa pe Foster să intre acolo, pentru a-l surprinde în momentul în care încasa suma.

Dacă se ţinea cont de informaţiile lui Nash, Foster era în întârziere. Jack nu-şi făcea griji pentru asta, ba chiar ar fi preferat ca Foster să nu vină deloc. Ar fi aşteptat astfel să se termine rodeo şi plecarea spectatorilor, după care ar fi părăsit şi el stadionul.

Lieber îi făcu semn că va face o deplasare de recunoaştere pe drum ca să vadă dacă venea Foster. Jack, preocupat, făcu un gest de aprobare. Era atât de cufundat în gânduri încât nu remarcă umbra unui regret trecând pe faţa lui Lieber.

În timp ce Lieber dispărea, o ceată de tineri începu să traverseze locul împrejmuit.

Expresia de pe faţa lui Jack nu se schimbă; dar se înfioră şi inima începu să-i bată mai tare. Era într-adevăr ceva pus la cale, aşa cum bănuise, dar nu cum crezuse el.

În frunte mergea mexicanul care îi tăiase pantalonii. În urma lui venea puştiul care îi luase chiloţii. Îi recunoscu pe toţi: era banda care se ocupase de bagajele lui.

Ultimul intrat în scenă era tatuatul. Morrison îşi zise că tatuatul putea foarte bine să fie Sweetboy. Nu prea semăna cu el, dar inspectorul nu voia să rişte. Băgă mâna sub geacă şi îi înfruntă.

Grupul se desfăşură ca să împiedice orice posibilitate de fugă. Tatuatul purta un tricou fără mâneci şi o vestă verde. În timp ce inspectorul se apropia, tatuatul desfăcu lent vesta ca să-şi descopere pieptul şi zise:

— Ai văzut? Fără arme.

— Fără puşcoace, zise mexicanul descheindu-şi cămaşa.

— Fără cuțite, continuă al treilea scoțându-şi geaca.

— Fără bâte, spuse altul depărtând brațele.

— Fără nici o armă, zise chicotind un puştan, lăsându-şi în jos pantalonii şi arătându-i fundul lui Morrison.

— Aşa că, conchise tatuatul, dacă foloseşti pistolul, va fi un asasinat.

Jack se uită la ei cu mare atenție. Cei mai mulți erau slabi şi nervoşi. Doi sau trei erau foarte musculoşi. Toți păreau obişnuiți cu munca manuală. Jack se uită la picioarele lor: toți purtau cizme de cowboy cu vârf ascuțit după tradiția din Texas. „Orice s-ar întâmpla, îşi zise Jack, nu trebuie să reuşească să mă facă să cad la pământ."

Nu voia nici să lovească primul. Singura soluție era să facă pe spiritualul. O luă la fugă direct spre tatuat. Derbedeul rămase pe loc până când îşi dădu seama că Morrison nu se va opri şi că el nu va reuşi să-l oprească.

Se răsuci în loc în ultimul moment, depărtându-se de traiectorie. În acelaşi timp sări în spatele inspectorului încercând să-l lovească peste ceafă.

Jack se lăsă în jos şi lovi. Pumnul băiatului lovi în gol. Dezechilibrat, tatuatul căzu în față, intrând în coliziune cu corpul lui Morrison venit să-l întâmpine. Gura tânărului se deschise larg, dând afară aerul din plămâni şi o parte din mâncarea de la dejun. Făcu trei paşi în spate clătinându-se şi căzu pe spate cât era de lung.

Tatuatul scuipă ca să-şi elibereze gâtul de resturile de vomă şi îşi chemă complicii în ajutor. Aceştia nu aşteptaseră

apelul lui ca să vină în fugă. Pentru ei, gestul lui Jack constituia o declarație de război.

Jack îl lovi cu piciorul în plexul solar pe primul adversar din stânga. Continuând, lovi puternic cu pumnul în nasul următorului din dreapta. Acum veneau peste el din toate părțile.

Morrison făcu un calcul rapid. Eliminase trei din atacatori, dar numai unul pentru o durată prelungită. Tatuatul se ridica deja în picioare. Deci avea de eliminat în total șase agresori.

Golanul din fața lui îl apucă de centură; se debarasă de el lovindu-l peste ceafă cu amândoi pumnii. Doi mai puțin. Dar elanul atacatorilor îl împinsese în spate, în raza pumnilor uneia dintre brutele musculoase. Prima lovitură îi trecu foarte aproape de ureche, a doua îi nimeri ceafa. În ciuda durerii, se întoarse ridicând brațul; muchia mâinii lovi fulgerător peste urechea agresorului.

Capul tânărului zbură într-o parte în momentul în care o cizmă îl lovi în șale. Lovitura fu atât de violentă încât durerea îl făcu aproape să se clatine. Se legănă spre spate; avu viziunea oribilă a acelor cizme înverșunându-se asupra lui dacă ar fi căzut la pământ. Acest gând îi permise să-și revină complet. Cu dinții strânși, se repezi la următorul cel mai apropiat.

Mexicanul îl urmărise, convins că va cădea. Elanul lui era prea impetuos ca să-l mai poată încetini. Șocul pumnului lui Morrison drept în față făcu să-i sară sângele în toate direcțiile. Trei afară din joc!

Acum, mai înainte ca bruta ajunsă în fața lui să poată ataca, scoase pistolul și trase în aer; efectul fu instantaneu. Animalele din locul împrejmuit fură cuprinse de panică și golanii încremeniră locului. Ușa biroului se deschise și apăru șeriful Mitch Strughold și adjuncții săi.

Toată lumea zâmbea, mai puțin Jack.

— Hei, strigă tatuatul cu o voce răguşită, tipul ăsta e țăcănit!

— Mda, zise alt tip. Nu i-am făcut nimic şi a sărit la noi.

— Uite ce i-a făcut lui Franck şi lui Maxwell! strigă al treilea.

— Bine, bine, interveni şeriful. S-ar părea că e un fugar deosebit de periculos, băieți. Haide, dezarmați-l în timp ce-i citesc drepturile.

Şeriful avea toate motivele să fie satisfăcut: putea să-i citească lui Morrison drepturile, să-i ia pistolul, să-i pună cătuşele, să-l ducă la maşină şi să se aşeze lângă el pe bancheta din spate. Şeriful era mai mult decât satisfăcut, jubila.

— Fir-ar să fie de treabă! zise şeriful chicotind. Ar fi fost mai bine să rămâi acasă. Totul mergea foarte bine înainte de a veni tu să-ți bagi nasul.

Strughold rânjea pe scaun în timp ce maşina se îndrepta spre ieşirea stadionului. Jack credea că şeriful avea motive să se bucure, dar că exagera puțin. Înțelese foarte repede motivele acestei jubilări.

— N-ai fost prea şmecher vrând să faci pe eroul, zise şeriful. N-ai fost prea şmecher vrând să-l înfrunți pe Thurston în persoană!

— Ce tot îndrugi? bombăni Morrison cu un ton de lehamite.

— Îndrugi? Îndrugi? Ați auzit! Şi asta din partea tipului care a distrus sistemul lui Tucker!

Jack se feri să reacționeze la această bombă lansată de şerif. Trebuia să se stăpânească şi să-l tragă de limbă pe acel idiot.

— Ce înseamnă asta? întrebă el prefăcându-se că ezită.

— E simplu! răspunse şeriful râzând în hohote. Nu aveai cum să ştii că Thurston avea să se ducă acolo în noaptea aia,

deci cineva te-a informat. Şi aşa am înţeles că cineva îl informa pe Tucker. Trebuia doar să descoperim cine şi să te scoatem din joc!

Strughold nu se putu stăpâni să nu le dea cu palma în spate, plin de veselie, celor doi adjuncţi. Ei acompaniară hohotele de râs isteric în timp ce maşina vira pe drumul ce trecea pe lângă stadion.

— Bine, zise Jack, aducând atenţia şerifului asupra cazului său, m-aţi arestat. Dar asta nu va ţine în faţa tribunalului.

— Ba da! exclamă Strughold. Singurii martori sunt puştii ăia şi ei vor spune ce le vom spune noi să spună!

— Şi agentul Lieber? întrebă Jack.

Cunoştea deja răspunsul; totuşi spera că va prelungi confesiunea şerifului.

— Oh, va considera că pensia lui e mai importantă decât nişte tipi ca tine! Din momentul în care am aflat că el era poliţistul însărcinat cu arestarea, nu mai erau probleme.

— Şi aţi descoperit asta? îl flată Morrison. Planul a fost perfect.

— Păi da, explică şeriful. La spitale sunt tot felul de probleme. Când duci acolo un poliţist rănit, cum să verifici ce-i bagă ăia acolo în vene? Uneori se întâmplă, cum s-ar zice, şi greşeli. Înţelegi? Şi iată-l pe poliţistul nostru cuprins de un fel de diaree verbală, dacă înţelegi ce vreau să spun!

Jack înţelese ce se întâmplase. Striker îl făcuse să vorbească pe poliţistul cu degetele strivite. Îi injectase un ser al adevărului şi îl ameninţase şi pe el şi familia. Aşa aflase cum avusese loc arestarea de la *Four Ponies*.

Deci Striker ştia acum şi că Nash organizase totul. Situaţia era şi mai rea decât îşi închipuise Jack. Îşi zicea că Striker îi pregătise o celulă unde ar fi putut să fie foarte bine uitat. N-ar fi fost deloc surprins să afle că Nash avea să plece

după Tucker pe lumea cealaltă şi că avea să rămână fără insignă.

Ultima problemă nu-l tracasa peste măsură: insigna lui fusese de multe ori ameninţată. Contrar titlului acelui film cu James Bond, oamenii trăiau doar o dată. Trebuie deci să îndepărteze ameninţarea cumplită care plana asupra lui Nash şi a familiei sale. Iar dacă Jack ajungea după gratii, nu mai putea să facă nimic.

Maşina coti pe New Graunfels Avenue ca să ajungă pe Drumul 81. Jack se uită la cei trei poliţişti şi se gândi. Dacă maşina ajungea pe drum şi lua viteză, nu ar mai fi avut nici o şansă de scăpare. Încercă să repereze pistolul Magnum. Slavă Domnului, Strughold, sigur de el, îl pusese pe banchetă la stânga lui. Corpul mare al şerifului îl împiedica pe Jack să pună uşor mâna pe el.

Jack aruncă o privire spre portieră; evident, fusese încuiată şi mânerul suprimat. Dar Jack ştia unde se afla mecanismul broaştei în interiorul portierei; un glonţ ar fi fost de ajuns. Mda, iată un pumn zdravăn ar fi fost de ajuns ca să-l adoarmă pe şerif. Şi dacă acţiona repede, adjuncţii ar fi fost prea consternaţi ca să reacţioneze. Iar dacă maşina nu mergea prea repede, ar fi putut să sară din mers fără să rişte să-şi rupă oasele. Iar dacă ar fi fost ziua lui norocoasă, ar fi câştigat lozul cel mare.

Lucid, Jack ştia că nu poate conta decât pe factorul surpriză. Nimeni nu era atât de nebun încât să înfrunte trei poliţişti înarmaţi având cătuşe la mâini. Nici un inspector cu judecată nu-şi risca viaţa şi cariera atacând un alt poliţist. Probabil că asta gândea Strughold. Şeriful şi Striker erau probabil convinşi că Jack va sta domol ca să nu-şi compromită viitorul.

Venise momentul să le dovedească contrariul. Îşi răsuci mâinile ca să vadă câtă autonomie îi lăsau cătuşele şi se gândi

la Tweety, canarul din desenele animate. I se păru că-l aude zicând: „E-hei, încă nu mă cunoaşteţi voi pe mine!" Asta fu de ajuns ca să-l facă să acţioneze.

În momentul în care şeriful se apleca înainte ca să vorbească cu adjuncţii lui, pumnii strânşi ai lui Morrison îl loviră în faţă. Căzu pe spate, cu ochii închişi, făcând să se cutremure partea din spate a vehiculului.

Pistolul ajunsese deja în mâinile inspectorului care aplică ţeava pe broasca uşii. Apăsă pe trăgaci. Adjunctul de lângă şofer văzu ca un fulger; cel care conducea răsuci volanul fără să vrea. Maşina devie brusc de la drumul drept, dar portiera rămase închisă.

Zdruncinat, Jack îşi reveni în momentul în care adjunctul din faţa lui se întorcea. Ridică picioarele şi lovi cu toată puterea în portieră.

Portiera cedă. Picioarele lui Morrison ieşiră afară. Portiera se deschise la maxim şi veni înapoi, lovindu-l pe Morrison în umăr. În urma împuşcăturii, şoferul frânase instinctiv. Când Jack sări, viteza nu mai era atât de mare. Aterizâ rugându-se cerului ca nu cumva o altă maşină să treacă peste el. Avu noroc; pe drum nu era nimeni, toată lumea era la stadion. Dar mai era o problemă. Maşina poliţiei putea să oprească şi poliţiştii să tragă în el.

Când se ridică, încă mai avea în mâini pistolul Magnum. Văzu maşina oprindu-se lângă un taluz, la vreo cincisprezece metri de el; portiera dreaptă din faţă se deschise. Jack traversă drumul alergând; piciorul îl durea şi înţelese că era rănit. Trase în portiera deschisă; geamul se făcu ţăndări, împroşcând cu cioburi pământul din jur. Portiera se închise.

Jack sări în cealaltă parte şi se rostogoli până la poalele pantei, ajungând lângă o pădurice. Fără să piardă timpul să se uite în spate, se ridică şi se pierdu printre chiparoşi şi stejari spre malul din apropiere.

Dacă își amintea bine topografia locului, probabil că se afla în apropierea locului unde cursul de apă pătrundea în Brackenridge Park.

Chiar mai înainte de a fi ieșit din pădure, Jack reperă baza nautică. Mări viteza auzind zgomotele făcute de urmă-ritori. Era un bazin mic, rezervat în special ambarcațiunilor pentru turiști, de la ambarcațiuni cu pedale, până la cele pentru excursii. Dar erau și câteva bărci cu motor. Jack se repezi spre ambarcațiuni părăsind adăpostul pădurii.

Nimeni nu-l remarcase pe inspector, cu cătușe și cu revolverul în mână, mai înainte ca urmăritorii să înceapă să strige. Turiștii intrară imediat în panică. Capii familiei adunau copiii și femeile, adolescenții săreau din ambarcațiuni în apă, angajații bazei nautice părăseau în grabă cheiul.

Singurul care nu fugea era un tip care trăgea ancora uneia din bărcile cu motor. Îngenuncheat lângă barcă, omul se uita fix la Jack, incapabil să facă cea mai mică mișcare.

Morrison îndreptă revolverul spre el cerând cheia. Fără să ezite, omul se scotoci în buzunar și i-o aruncă. Jack trebui să depărteze țeava armei de capul omului ca să prindă cheia. Acesta crezu că poate să profite ca să sară la el.

Jack recompensă temeritatea omului cu o lovitură de mâner în cap apoi sări în barcă. Era o ambarcațiune mică fără pretenții: două scaune, un volan clasic, un ambreiaj standard. Jack aruncă revolverul pe scaunul pilotului și băgă cheia în contact.

Un glonț trecu prin parbriz. Jack se întoarse în loc și trase în cei doi polițiști care ajunseseră la celălalt capăt al bazinului. Glonțul lui Morrison lovi între ei; fu de ajuns ca amândoi să se arunce la pământ.

Inspectorul reveni la tabloul de bord și încercă să răsucească cheia fără să dea drumul la revolver. Fu împiedicat de lungimea țevii. Trase încă o dată în direcția polițiștilor ca să nu-i lase să se ridice, se debarasă de armă și răsuci cheia.

Motorul porni, dar trebuia apăsat butonul de ambreiaj. Mâinile lui Morrison prinse în cătuşe se întinseră înainte şi poliţiştii începură să dea semne de viaţă; un glonţ intră în scaunul pilotului. Al doilea ricoşă între picioarele lui şi intră în tabloul de bord.

— La dracu'! izbucni Morrison printre dinţi.

Se repezi la pistol şi se întoarse cu faţa la ei. Se temea mai puţin de glonţul care ar fi putut să-l atingă, ci mai mult de cel care ar fi nimerit rezervorul. Ochi cu revolverul ţinându-l cu ambele mâini şi apăsă de câteva ori pe trăgaci sprijinindu-şi spatele de tabloul de bord. Ultima vertebră făcu treaba, împinse butonul şi barca porni brusc înainte.

Zgomotul motorului acoperi zgomotul armei care trăgea în gol. Nu avea timp să încarce pistolul şi se concentră asupra pilotării.

Adjunctul şerifului care condusese maşina văzu ocazia de a-l împuşca în sfârşit pe inspectorul fugar. Alergă pe debarcader trăgând continuu. Gloanţele nimeriră în jurul lui Morrison. Se întoarse şi văzu că partea din spate a bărcii încă mai era legată de pilonul pontonului cu o sfoară. Jack se întrebă cine se va rupe primul.

Totul cedă în acelaşi timp. Când frânghia ajunse întinsă la maxim, Morrison acceleră şi el la maxim; pilonul cedă în momentul în care bara de protecţie a bărcii fu smulsă. Ultima scândură a debarcaderului se rupse în momentul în care poliţistul punea piciorul pe ea.

Omul căzu greoi pe spate în timp ce revolverul îi scăpa din mână şi cădea în apă. Apoi, pilonul, printr-un efect de bumerang, îl lovi în coaste. Urlând de furie şi durere, şeriful adjunct îl văzu pe Jack depărtându-se cu mare viteză.

Celălalt poliţist trecu peste el şi sări într-o altă barcă cu motor. Strigă cerând cheia şi îi spuse colegului său să ceară ajutoare prin staţie. Cineva îi aruncă cheia de contact în timp

ce polițistul rănit se îndrepta spre mașina de patrulare șchiopătând.

Jack trase într-o parte butoiașul revolverului și bagă mâna în buzunar după cele patru dispozitive rapide de încărcare. Până la cazul „Magnum Force", când fusese gata să fie ciuruit de gloanțe de locotenentul Briggs, avea la el trei; după aceea luase hotărârea că încă unul nu era deloc prea mult. Niciodată nu avea să se mai pomenească dezarmat în fața cuiva.

Luă un încărcător. Prin ruptura pantalonilor, Jack putu să vadă aspectul urât al rănii care se întindea din partea de jos a coapsei până sus. Dădu din umeri. Nu era chiar atât de grav, încă mai stătea pe picioare. Nu se mai interesă de rană; încărcă arma în timp ce conducea barca cu motor. Lipirea dispozitivului de încărcare de butoiaș era simplă, mai greu era să facă gloanțele să intre. Cum apăsa pe dispozitiv, arma avea un recul. Blocă revolverul sprijinindu-l de tabloul de bord și repetă operațiunea: totul merse perfect. Apoi Jack speră că va putea să rupă cu un glonț lanțul care îi lega mâinile.

Spera asta cu atât mai mult cu cât alte gloanțe șuierară acum pe deasupra capului său. Aruncă o privire înapoi și descoperi barca cu motor a șerifului adjunct care se apropia în mod periculos. Să tragi într-o barcă în plină viteză pilotând-o pe a ta, având și mâinile legate, nu era deloc lucru ușor. În plus, a împușca un polițist din Texas aflat în exercițiul funcțiunii echivala cu o sinucidere.

Ghemuit pe scaunul pilotului, își concentră toate eforturile ca să evite o coliziune cu o barcă cu turiști ieșită din port și care se deplasa lent pentru a permite ocupanților să admire peisajul. Adjunctul lăsă arma în jos. Ar fi fost culmea ca un turist să fie împușcat pe râu de un polițist!

Jack beneficie astfel de un moment de răgaz ca să se gândească ce va face.

Cele două bărci cu motor depăşiră în mare viteză ambarcaţiunea paşnică; valul dublu stârnit de trecerea lor stropi aproape toţi turiştii. Jack mai constată că siajul său ridică o clipă ambarcaţiunea turiştilor, ascunzându-l de poliţişti. Totul dură doar o secundă, dar fu de ajuns.

Şeriful adjunct nu aşteptă. Imediat ce trecu de ambarcaţiune, începu să tragă. Jack nu se preocupa de gloanţe atâta timp cât nu era atins de nici unul dintre ele. Agitaţia valurilor provocată de barca lui Morrison reducea foarte mult şansele poliţistului de a-l nimeri.

La fel de mici erau însă şi şansele inspectorului de a scăpa. La acea oră, adjunctul rănit îşi asmuţea pe el colegii; zona avea să fie invadată de maşinile poliţiei dintr-o clipă în alta. Jack trebuia să părăsească râul.

La un viraj, Morrison auzi elicea atingând fundul. O clipă barca porni în derivă; apoi ajungând în apă mai adâncă, luă din nou viteză. La acelaşi viraj, a doua barcă cu motor lovi marginea de beton, se dezechilibră, reveni la normal şi îşi continuă cursa.

Jack văzu în faţa lui altă ambarcaţiune cu excursionişti şi, mai departe, un teren de fotbal. Era sfârşitul acelei porţiuni a râului care se termina cu un fel de piscină cu scări de o parte şi de alta.

Inspectorul evaluă distanţa de urmăritor şi constată cu satisfacţie că nu se micşorase. Acceleră şi ajunse la o viteză incontrolabilă, îndreptându-se ca o rachetă spre a doua ambarcaţiune cu turişti şi provocând un val impresionant.

Masa de apă se abătu peste pasageri şi aceştia începură să ţipe în cor. Ca şi prima dată, vâltoarea siajului ridică ambarcaţiunea. Imediat ce văzu dispărând barca cu motor a poliţistului, sări peste bord.

Maneta de gaz rămânând liberă, barca reduse viteza destul de mult pentru a permite şerifului adjunct să se apropie,

dar nu îndeajuns ca să se oprească înainte de sfârşitul lui Paseo. Poliţistul se lipi triumfător de barca care pierdea viteză şi ameninţă cu pistolul un cocpit gol.

— Opreşte, fir-ar să fie....! răcni poliţistul în timp ce cele două bărci hârjâiau fundul înălţat al capătului de bazin.

Barca lui Morrison devie brusc de la direcţie şi lovi betonul cu elicea; barca începu să se întoarcă. Adjunctul reuşi să reducă viteza ca să nu se strivească de cheiul de beton; barca se opri apoi hârjâind fundul. Barca cu motor a lui Jack îşi sfârşi traiectoria ciocnindu-se de una din scări.

Jack nu sperase chiar într-o explozie care i-ar fi permis să dispară discret. Se folosi deci de această diversiune ca să iasă din apă păstrându-şi revolverul deasupra valurilor. Traversă târându-se promenada de beton şi evită cele câteva maşini de patrulare care soseau. Nu era simplu; reuşi totuşi.

CAPITOLUL VII

Singurul zgomot care se auzea în casa lui Boris Tucker era pocnetul repetat al uşii de la pivniţă.

Era una dintre acele uşi groase, întărită de o parte şi de alta de o placă de metal. Când uşa se deschidea se auzea un scârţâit slab, apoi zgomotul specific trântirii unei uşi atunci când se închidea.

Nu era grav. Dotty şi copiii nu se aflau acolo să-l audă; se aflau cu toţii în New Mexico, la mama lui Dotty unde încercau să uite tot ce se întâmplase. Nici vecinii apropiaţi nu auzeau nimic, toţi locuiau la peste două sute de metri de Boris. Tucker vrusese să trăiască mai retras.

Singurul care auzea era Jack Morrison. Şi nu reuşea să se obişnuiască cu el. Nu reuşea să se obişnuiască pentru că era mort de oboseală şi se simţea ca un alergător într-o cursă în care toţi concurenţii alergau vârâţi în saci. Ţinea lanţul cătuşelor în dreptul clanţei şi trântea iar şi iar uşa.

Făcea asta pentru că alte încercări eşuaseră. Tucker nu era priceput la meşterit. Jack găsise o daltă pentru metal ruginită dar nici o menghină în care s-o prindă. Încercase să folosească un sertar din bucătărie, dar nu fusese destul de solid.

Încercase zadarnic să facă să cedeze o za. Încercase să desfacă cătuşele lovindu-le de diferite obiecte, fără mai mult succes. Ba chiar se gândise să încălzească lanţul până la roşu la gazele de la bucătărie, dar renunţase pentru că nu agrea carnea de om friptă.

Oricum, era cum nu se poate mai rău; avea palma mâinilor murdară, zgâriată şi plină de sânge; ca, de altfel, întreg corpul.

Pe picior se formaseră coji, care apoi cedaseră şi începuse din nou să sângereze. Nu arăta prea frumos. Imediat ce urma să scape de cătuşe, Jack voia să facă o razie în camera lui Fred, fiul lui Tucker. Băiatul era la colegiu, dar trebuie să fi lăsat totuşi măcar o pereche de blugi şi o cămaşă pe care să le poată folosi Morrison.

Cu fața lac de sudoare, Jack îşi mişca buzele şi începea să-şi piardă speranța. Îşi adună cu furie ultimele puteri, puse lanțul în poziție şi trase de uşă ca să-o trântească. Făcu asta atât de violent încât lanțul căzu mai înainte ca uşa să se deschidă din nou. Jack căzu pe spate în bucătărie.

Se lovi cu capul de pardoseală şi văzu stele verzi. După ce vederea i se limpezi, se pomeni cu picioarele îndoite în poziția lotus. Se aşeză fără să deplaseze picioarele. Avu din nou o amețeală însoțită de o durere sfredelitoare la cap; apoi durerea dispăru şi deveni din nou lucid.

Deschise ochii. Se uita la picioare. Vederea tulbure îi dădea impresia că tălpile erau cu fața la el. Scutură capul şi clipi de mai multe ori, reuşi să se ridice în picioare şi începu să scotocească prin sertare.

Găsi în cele din urmă o sfoară destul de lungă. Fixă un capăt al trăgaciului revolverului aşezat pe masa din bucătărie. Puse celălalt capăt în gură şi strânse din dinți. Luă revolverul şi se aşeză jos, cu fața la uşa pivniței.

Jack depărtă genunchii până când tălpile pantofilor ajunseră față în față. Vârful picioarelor şi călcâiele se atingeau, lăsând un mic spațiu triunghiular perfect pentru aşezarea mânerului unui revolver.

Armă, apoi blocă arma între pantofi. Muşchii încordați ai picioarelor formau un fel de menghină. Țeava era îndreptată

spre uşă. Jack depărtă mâinile cât era posibil. Puse lanţul cătuşelor exact la gura ţevii. Apoi începu să mestece sfoara.

Transpira din abundenţă. Picioarele îi tresăreau din cauza încordării cu care se străduia să ţină revolverul în acea poziţie. Îi fu frică că şi mâinile vor începe să-i tremure. Tentativa lui deveni astfel periculoasă. Se hotărî să termine cât mai repede.

Sfoara era acum întinsă între dinţii lui şi trăgaci. Se aplecă cât putu de mult pe spate fără să fi mişcat mâinile. Simţi rezistenţa revolverului dintre picioare. Dacă picioarele, revolverul sau mâinile s-ar fi mişcat, ar fi reuşit o sinucidere demnă să figureze în anale.

Avea corpul întins ca un antialcoolic după patru pahare de vodcă. Buzele răsfrânte îi descopereau dinţii până la gingii. Arăta ca un lup pe punctul de a-şi devora prada. Închise ochii şi aruncă capul pe spate.

Urmă o explozie în care se amestecară diferite sunete: împuşcătura, propriul său strigăt, plesnetul torsului şi braţelor intrate în contact cu pardoseala. Apoi auzi zgomotul metalic al armei care cădea şi ea.

Deschise ochii. Privirea îi căzu peste mâna dreaptă. Nu mai era legată de mâna stângă. Reuşise.

Rupsese lanţul care lega cătuşele.

Închise ochii şi adormi.

*

* *

Jack se trezi. Nu era prizonier. Nu era mort. Era foarte mirat din această cauză.

Se gândi că probabil Striker îşi zisese că acea casă a lui Tucker ar fi fost ultimul loc în care ar fi putut să se refugieze Jack. Probabil că şeriful Strughold era la spital iar ceilalţi poliţişti nu cunoşteau relaţiile existente între Jack şi Tucker. Jack îşi zicea că, oricum, calul de dar nu se caută la dinţi!

Deocamdată trebuia să bage ceva în gură ca să mai prindă forță. Jack se ridică şi, clătinându-se, scotoci prin dulapuri. Găsi o cutie cu ravioli, alta cu jambon, un sfert de lapte şi o sticlă cu suc de portocale. Încălcând toate regulile culinare elementare, mâncă tot.

Se simți mai bine după aceea. Se duse în camera lui Fred care era student la Cambridge. Spre satisfacţia familiei, băiatul era un informatician strălucit; spre satisfacția lui Morrison, băiatul era înalt. Inspectorul descoperi o pereche de blugi cu partea de jos îndoită ca în anii cincizeci care era din nou în vogă. Desfăcându-i de tot, Jack obținu o pereche de pantaloni cât se poate de decentă.

Verifică şi celelalte haine. Cămaşa mai mergea, dar geaca şi pantofii erau buni de aruncat. Descoperi o pereche de cizme ale lui Boris şi o geacă a lui Fred din velur cu coate aplicate care i se potriveau perfect. Nu numai că îi ascundea revolverul, dar avea mânecile destul de lungi ca să-i ascundă şi cătuşele de care nu reuşise să scape. Dacă veneai mai aproape de el, ai fi putut să crezi că are la o mână un ceas cu curea metalică şi la cealaltă o brățară.

Îşi completă ținuta cu o centură western găsită la Fred. Din lucrurile lui Boris, puse mâna pe o trusă de curățat arme. Luă revolverul, se aşeză la masa din bucătărie şi se puse pe treabă.

Fu întrerupt de soneria telefonului. Ezită, apoi, la al cincilea apel, ridică receptorul. Dar nu spuse nimic.

Se auzi imediat răsuflarea unei femei. Greşeală? O prostituată care încerca să racoleze? Îşi dădu seama că suspinele nu aveau nimic sexual.

— Carol? întrebă el.

— Jack? răspunse o voce. Dumnezeule, Jack?

Carol Nash nu trebuia să mai adauge nimic. Morrison înțelese că Peter dispăruse. Tânăra femeie încercase toate

numerele posibile ca să dea de el. Începuse cu A şi abia la T primise un răspuns bun. Jack încercă s-o liniştească. Fetele frumoase nu trebuie să se căsătorească cu poliţişti. Femeile frumoase nu trebuie să se întâlnească cu poliţişti. Femeile frumoase nu trebuie să aibă nevoie de poliţişti.

Din păcate, femeile frumoase deveniseră ţinta numărul unu în secolul XX. În prima pagină a ziarelor apăreau agresiuni, răpiri, violuri şi asasinate. În anii optzeci, cel mai bun mod de a te afirma era să ataci o femeie frumoasă.

Carol Nash nu prea avea de ce se plânge. Nu-şi pierduse decât soţul; poate că era mort. Jack fu cuprins de furie, o furie fără izbucniri, rece, care îl cuprindea în faţa nedreptăţilor acumulate de aşa-zisa civilizaţie. Uitând orice simţ de prudenţă, Jack era hotărât să facă ceva.

*

* *

— Îl vreau! zise tăios Jack.

Hannibal Striker fu imediat frapat de asemănarea dintre Morrison şi Sweetboy Williams. Aveau acelaşi aspect fizic, aceleaşi capacităţi, acelaşi fel de a acţiona. Magnatul avea să-şi dea seama curând că şi unul şi celălalt constituiau pentru el aceeaşi ameninţare.

Încercând să se controleze, Striker răspunse în receptorul telefonului din biroul său:

— Oh, inspectorul Morrison! Cât de bucuros sunt că te afli încă pentru noi întreg!

— Du-te naibii! replică Jack din cabina telefonică. Nu-mi pasă că mi se repereză poziţia. Voi fi departe mai înainte ca cineva să ajungă aici.

— Nici nu-mi trece prin minte să-ţi fac vreun necaz, răspunse onctuos Striker. Nu vreau decât să găsim soluţia convenabilă pentru amândoi.

— Atunci dă-i drumul lui Nash Peter, îi ceru Morrison.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Fără aiureli. Nici unul dintre noi nu avem timp de pierdut.

— Ce te face să crezi că...

— Nu e mort. Din două motive. Vrei să afli ce știe despre organizația ta și cine altcineva mai știe și ai nevoie de el ca să mă momești.

— Să te momesc? zise Striker cu o voce nevinovată. De ce ar trebui să te momesc?

— Destul! se răsti Jack. Un imigrant clandestin rămâne un imigrant clandestin!

Comportarea lui Striker se schimbă brusc.

— Auzi, ticălosule, am putea să facem o înțelegere...

— Nu văd de ce aș face cu tine o înțelegere, răspunse Morrison.

— Am zis că vreau să fac cu tine o înțelegere! răcni Striker în receptor.

— N-am treabă, zise Jack. E prea târziu. Nu mai am nimic de pierdut.

— Pot să fac să fie anulate acuzațiile împotriva ta, se grăbi să zică Striker.

— Ar trebui să te și cred? zisc ironic Morrison. Nu te mai gândi la asta, Edd. Eu îți propun o înțelegere.

Striker sări în picioare și începu să ocărască telefonul de parcă ar fi fost un copil neascultător:

— Drept cine te crezi? Ăsta e orașul meu! Ce-ai putea să-mi oferi?

— Eliberează-l pe Nash și n-am să te omor.

Cu gura căscată, Striker căzu în fotoliu gemând.

— Nu e credibil...

— Într-o zi sau alta tot vei fi forțat ieși din casă, zise Morrison. Te voi aștepta.

— Ești nebun.

— Sigur.

Jack aşteptă. Striker putea să închidă sau să înceapă negocierile. În ambele cazuri, Morrison avea de luptat pentru propria lui viaţă.

— OK, răspunse omul de afaceri. OK. Îl voi elibera pe Nash.

— Perfect.

— Dar tu n-ai să scapi de mine! izbucni mexicanul.

— Perfect, repetă inspectorul.

Modul de a se purta a lui Morrison îl dezorientă încă o dată pe magnat. Se instală confortabil în fotoliu şi îşi trase sufletul ca să poată continua. Jack îşi zicea că mexicanul era un om necugetat; asta îi dădea sentimentul liniştitor că îl cunoştea pe omul cu care negocia. În momentul confruntării finale, acest sentiment avea să fie decisiv.

— Ceea ce înseamnă, preciză Striker, sperând să-l intimideze, că toate învinuirile împotriva faptelor tale vor rămâne în vigoare.

— Perfect, răspunse Jack, îmi încerc norocul.

Ochii i se închideau de oboseală. Totuşi îi venea să râdă. Vorbind de urmărirea în justiţie, Striker era ca un rasist notoriu care ar fi intrat în Asociaţia pentru progresul Oamenilor de Culoare.

— Facem schimbul în casa lui Tucker. Acolo ne întâlnim.

Vocea lui Striker redevenise fermă. Era rândul lui Morrison să fie dezorientat.

— Casa lui Tucker?

— Nu-ţi face griji, zise vocea şuierătoare a lui Striker. E pustie.

— Eşti sigur? întrebă inspectorul cu prudenţă.

Spera să obţină informaţii suplimentare despre situaţie. Mexicanul luă această întrebare drept o remarcă jignitoare faţă de capacităţile sale.

— Nu fi stupid, răcni el. Am pus să se verifice.

— Scuze! spuse imediat Jack scuturând din cap. Ne întâlnim în Brackenridge Park. În seara asta la orele opt, în Oriental Sunken Gardens.

— Am zis casa lui Tucker! se răsti Striker încercând să-şi crească ascendentul asupra inspectorului.

— O întâlnire într-o casă pustie? se prefăcu mirat Jack. Eu singur în fața armatei tale? Nu fi ridicol!

Închise. Reacția lui Striker, în comparație cu izbucnirile din timpul convorbirii telefonice, fu cât se poate de calmă. Strânse din buze, se sprijini cu spatele de speteaza fotoliului şi îşi aşează palmele pe biroul de lemn lustruit. I-ai fi putut citi gândurile pe față.

Jack se gândea şi el. Se întreba cum de putuse Striker să declare pustie casa lui Tucker. Rămăsese ore în şir întins pe pardoseala din bucătărie; n-ar fi putut să treacă neobservat.

Doar dacă nu cumva se dorea asta înadins.

Jack îşi zise că Striker îl trimisese pe Sweetboy să verifice diferitele ascunzători posibile ale lui Morrison. Era un lucru stupid, dar şi-l putea foarte bine închipui pe Striker făcând asta.

Şi îl vedea şi pe Sweetboy executându-i ordinele. Asta însemna să-ți bați joc de talentul de ucigaş al băiatului, dar Striker găsise în asta o ocazie în plus de a-şi afişa superioritatea. Mexicanul voia să dovedească că folosea oamenii cum credea el de cuviință.

Striker uitase un amănunt care anula totul: răzbunarea. Sweetboy venise la casa lui Tucker. Îl găsise acolo pe Jack epuizat, inconştient, numai că nu voia să se măsoare cu adversarul lui decât atunci când acesta avea să fie în forma cea mai bună. Nu voia ca Striker să pună mâna pe el; de aceea zisese că găsise casa pustie.

Jack îşi puse ochelarii de soare, ascunzându-şi zâmbetul sardonic. Îşi zicea că bătălia care se apropia avea să fie una dintre cele mai pasionante.

Sweetboy şi Striker gândeau probabil acelaşi lucru; numai că motivele lor erau diferite. Ucigaşul ascultase convorbirea telefonică din locul său obişnuit: divanul din faţa biroului. Îşi închipuia deja o luptă demnă de el. Striker continua să se gândească, pipăindu-şi bărbia cu un deget.

Pistolarul îi întrerupse gândurile.

— Sunken Gardens. Orele opt. Voi fi şi eu acolo!

— Nu, interveni Striker cu o voce calmă pipăindu-şi mai departe bărbia. Nu vei fi nici măcar prin împrejurimi.

Cu aceste cuvinte, îi făcu semn ucigaşului că poate să plece, dar acesta, pentru prima dată, se opuse cu violenţă ordinelor primite.

— Ce înseamnă asta? izbucni el sărind de pe divan. Celelalte treburi murdare au fost bune! Dar aici, unde e specialitatea mea, nu! Nu-mi poţi refuza asta! Eu trebuie să-l ucid!

Mâinile lui Striker dispărură sub birou. Williams remarcă muşchii gâtului şi ai umerilor care se încordau ca şi cum Striker ar fi apucat ceva. Asasinul îşi zise că magnatul se pregătea să-l împuşte sau să se masturbeze.

— Inspectorul Jack trebuie să moară într-o înfruntare cu forţele de ordine. Dacă s-ar întâmpla altfel, asta ar stârni bănuieli.

— Mare chestie! exclamă Sweetboy. Va fi de ajuns să se spună că glonţul provenea de la o armă a poliţiei. E poliţist şi foloseşte un calibru 44!

— Întâlnirea va avea loc în grădina orientală a parcului. Un loc public. Vor fi martori.

— Trecători nevinovați? Ar putea să moară accidental, n-ar fi pentru prima dată.

— Pentru asta, tu eşti omul ideal! zise ironic Striker. Nu trebuie să curgă decât sângele lui Morrison.

— Atunci să mi se dea o uniformă, fir-ar să fie!

— Nu, moartea asta trebuie să fie perfectă. Vor avea de făcut rapoarte.

Sweetboy se uită țintă la patronul său. Stătea liniştit la birou, cu brațele ascunse şi ochii pe jumătate închişi. Williams îşi dădu seama că se pregătea să ucidă, că era gata să-l lichideze.

Ucigaşul se strădui să fie calm. Se înfioră, suspină, apoi zise:

— Foarte bine. Îți înțeleg punctul de vedere.

Striker vru să fie sigur.

— Inspectorul Morrison va fi în mod regretabil împuşcat în această seară de forțele de poliție. Au primit ordinele cuvenite. E un fugar periculos în care trebuie să se tragă fără somație. Iar tu îți faci bagajele; ai nevoie de o vacanță. Cunoşti Europa?

— Cum să nu! răspunse Williams. Într-o zi am lichidat un tip la Paris.

— Bine. Atunci am să te trimit în Anglia. Sau în Irlanda. Sau poate în Alpi. Ți-ar plăcea, nu?

— Sigur că da.

— Bine. Du-te să-ți faci valizele. Voi trimite o maşină să te ia la orele opt seara.

Sweetboy părăsi biroul fără să se uite în urmă. Striker îşi dădea foarte bine seama că Sweetboy era din ce în ce mai greu de controlat. Spera că o vacanță prelungită îl va face mai maleabil.

Părăsind proprietatea omului de afaceri, Sweetboy îşi dădea seama de altceva. Imediat ce Striker va afla că minţise

în legătură cu casa lui Tucker, va fi un om mort. Era doar o chestiune de timp; Sweetboy avea să fie foarte curând şters de pe statele de plată ale magnatului. Îşi va face bagajele pentru o călătorie lungă; totuşi, când maşina va veni să-l ia, nu va fi acasă.

Avea o întâlnire la orele opt în Brackenridge Park.

*
* *

Era un parc mare şi splendid. Cuprindea grădinile orientale şi teatrul lor, Muzeul Witte de arte frumoase, grădina zoologică din San Antonio şi Muzeul Vechilor Conducători.

Grădinile orientale erau foarte întinse. Formau un model de grădini florale. Jack le admira frumuseţea şi miile de posibilităţi de a te ascunde. Alături de clădirile cu motive orientale, grădina oferea o mulţime de copaci, de arbuşti şi de tufişuri. Ca şi florile, ei erau luminaţi de felinare înalte.

Jack îşi alesese perfect locul; oferea destul spaţiu ca să evite întâlnirile. Hrana adusă fusese cumpărată în altă parte; oamenii lui Striker ar fi întrebat zadarnic vânzătorii din zonă. Abia după ce făcuse o recunoaştere completă a parcului intrase în cabină ca să-i telefoneze lui Striker.

Îl găsise fără probleme. Acoperirea lui Striker era o întreprindere legală, apărea deci în cartea de telefon. Iar numele de Jack Morrison înlăturase în mod spectaculos barajul tradiţional de secretare şi alţi adjuncţi.

După terminarea convorbirii telefonice, Jack se dusese la ascunzătorile reperate în cursul dimineţii. Trecu de la una la cealaltă toată după-amiaza.

După asfinţitul soarelui, felinarele din parc se aprinseră. Mulţimea de turişti începu să se împrăştie. Urma să înceapă spectacolul la teatrul grădinilor orientale. Dispărură şi ultimii

hoinari. Două siluete începură să se plimbe pe drum în întuneric.

Felul lor de a merge atrase atenția lui Morrison; aveau ceva mecanic, ceva nenatural. Cele două siluete mergeau cu un pas identic ca doi polițiști de patrulare cu experiență.

Ajunseră în lumină. Jack nu-i cunoștea dar recunoscu în ei doi polițiști. Înaintau cercetând cu privirea împrejurimile și, mai ales, fără să știe ce să facă cu mâinile. Dacă suprimi centura și pulanul unui polițist, obții un tip stângaci.

Asta era avangarda. Doi tipi nevinovați aruncați în bazinul rechinului ca să vadă dacă muşcă. Dacă cei doi străbăteau grădinile fără incident, Striker ar fi chemat imediat „Artileria grea".

Jack nu-i mai băgă în seamă pe cei doi polițiști în civil; preferă să se deplaseze spre un loc mai înălțat, pentru a putea vedea cum se pregătise să-l primească Striker.

Grădinile orientale erau formate de o rețea de cuvete mari. Jack escalada panta uneia dintre aceste scobituri descriind cercuri din ce în ce mai mari printre orhideele înmiresmate. Din când în când, se considera unul dintre acei exploratori greci rătăciți printre nuferi; zborul brusc al unor bărzăuni îl aduse la realitate.

Ajuns puțin mai sus, Jack văzu și alți polițiști. Păreau mai puțini stângaci ca primii, dar Jack știa să recunoască un polițist atunci când vedea unul. Numără vreo șase răsfirați în evantai.

Jack își zise că Striker nu voia să rişte. Prea scăpase des printre degetele magnatului; de data asta Striker avea toate atuurile de partea lui.

Jack gândi să se predea. Acest fel de gând nu-i venea prea des; acum se gândea la asta datorită lui Carol Nash. Își dăduse cuvântul față de Striker și, dacă Nash îi era predat viu și nevătămat, urma să facă schimbul așa cum fusese prevăzut.

În parc soseau alți polițiști. Intrau în grădină și se desfășurau. Nici măcar nu încercau să fie discreți. Jack remarcă chiar câțiva veterani care luau poziții de santinelă în fața unei clădiri din piatră.

La picioarele lui Morrison se afla acum o secție întreagă. Inspectorul își zise că probabil mai erau și alții, cel puțin unul la fiecare ieșire. Nu putea să le poarte pică. Reputația, la care se adăugase și isprăvile făcute la San Antonio, făceau din el un polițist periculos. Nici un polițist n-ar fi vrut să-l înfrunte singur.

Scena era gata. Polițiștii formau un fel de reflector uman care concentra atenția lui Morrison pe un drum precis. Jack se deplasă să poată vedea mai bine pe acel drum. La capătul lui observă alte siluete, care se puseră în mișcare spre centrul grădinilor.

Contrar primului tandem, noii veniți aveau un mers nesigur. Unul se poticnea mereu; celălalt, la câțiva pași în fața lui, părea nervos. Când trecură pe sub un felinar, Jack înțelese de ce.

Omul care se poticnea era Peter Nash. Avea mâinile prinse în cătușe și părea că fusese bătut. Avea fața plină de vânătăi. Marea surpriză era însă omul nervos. Fața lui arăta și mai rău ca cea a lui Nash. Nasul dispăruse sub un pansament iar din el radiau semne violacee ca niște raze de soare. Omul care îl trăgea pe Nash în urma lui nu era altul decât șeriful Strughold.

Nu era semn bun. Jack sperase că lovitura îl va face pe tip să stea un timp la spital. Dacă de schimb se ocupa Mitch, șansele ca Jack să ajungă la închisoare erau aproape inexistente. Chiar mai înainte de se preda, risca să fie „în mod regretabil împușcat în timp ce încerca să fugă".

Dacă Jack s-ar fi aflat în altă parte decât în mașina șerifului, poate că ar fi avut o șansă să ia legătura cu Bressler

şi cu băieții de la San Francisco mai înainte ca tavanul să se prăbuşească în capul lui. Altfel, trebuia să-i fie teamă de toate „accidentele" care puteau să se întâmple unui „inamic al statului" arestat: un cuțit înfipt în coaste, tăierea gâtului, sinuciderea prin spânzurare din cauza unei depresii...

Problema imediată era Strughold care îl supraveghea pe Nash; nu exista nici o garanție că fostul adjunct al lui Tucker va fi cu adevărat eliberat. Jack ar fi fost bine păzit chiar mai înainte ca Striker să intervină. În acest caz, încercarea lui Jack s-ar fi dovedit zadarnică.

În loc să ia o decizie, Jack începu să numere polițiștii din imediata vecinătate. Erau doi la intrarea clădirii de piatră. Patru se plimbau pe cărare la jumătatea distanței. Alți doi se deplasau lângă Strughold şi Nash. Alți trei cercetau cu privirea diferite tufe pline de flori. Aproape doisprezece oameni împotriva unuia singur şi a unui ostatic, cu cătuşe la mâini şi fără apărare.

Jack scoase revolverul cu un gest reflex. Se ascunse între flori, gata să se deplaseze spre dreapta ca să ajungă în spatele lui Strughold şi a ostaticului. Era pregătit pentru clipa când avea să se producă prima explozie.

Ecoul unui trăsnet străbătu grădina. Jack se uită surprins la arma lui apoi zări un fel de fulger. Ridică capul la timp ca să vadă prăbuşindu-se al doilea polițist din spatele lui Strughold. Primul căzuse deja.

Ivit brusc din umbră, un bărbat înalt, cu o musculatură impresionantă, agita un Magnum enorm echipat cu surdină. Jack îl vedea în sfârşit pe Sweetboy Williams.

„A fost în Vietnam", îşi zise imediat Morrison. Omul, îmbrăcat tot în negru, îşi înnegrise fața şi se confunda perfect cu întunericul nopții. În plus, nimeni nu mânuia un revolver Magnum cu atâta uşurință fără o practică susținută. Iar acest gen de practică nu se învăța decât într-o şcoală de poliție sau

o academie militară, iar Sweetboy, în mod sigur, nu era un fost polițist! N-ar fi putut să-i împuște pe cei doi polițiști fără să ezite și fără nici cea mai mică remușcare. Jack văzu brațul stâng al asasinului lovindu-l pe Strughold în timp ce cu dreapta ținea revolverul Magnum. Îl lovi pe șerif și în același timp îi omorî pe cei doi polițiști din fața clădirii. Toți trei se prăbușiră. Williams în acțiune era de-a dreptul surprinzător.

Primul gând al celorlalți polițiști nu fu să-și răzbune colegii împușcați. Se aruncară în spatele primului adăpost întâlnit în cale. Williams îl apucă pe Nash de gât. Jack părăsi ascunzătoarea în momentul în care ucigașul se întorcea de unde apăruse și îl trăgea după el pe fostul adjunct.

Jack se repezi prin straturile de flori fără să se mai gândească la florile splendide pe care călca. Ajunse la drum la timp ca să-l zărească pe Sweetboy îndreptându-se spre teatru. În același moment, polițiștii își părăsiră și ei adăpostul. Pentru ei, o siluetă înaltă cu un Magnum semăna cu alta la fel. Deschiseră focul asupra lui Jack.

Jack, care îl urmărea pe Williams, nu dădu deloc atenție pietrișului care sărea în jurul lui din cauza gloanțelor. Teatrul era construit pe malul râului care șerpuia prin parc. Era legat printr-un pod de o scenă în aer liber pentru vară, mărginită pe o latură de șiruri de scaune în trepte. Williams și Nash mergeau în zig-zag printre scaune în momentul în care Jack sări pe scenă.

Apariția lui provocă aplauze „deosebite": o grindină de gloanțe de calibru 44. Williams era cu siguranță un bun trăgător, dar ar fi trebuit să fie și mai bun ca să-l poată nimeri pe Jack aflat de cealaltă parte a râului la căderea nopții. Jack ridică arma și trase și el un glonț.

Greșise. Nu numai că pusese în pericol viața lui Nash, dar provocase tirul celorlalți polițiști. Ca să nu fie ținta lor la traversarea podului, Jack se repezi la marginea scenei și sări în apă.

Calculul fu bun. Pe de o parte, nu putea să fie reperat de polițiștii care se apropiau; pe de altă parte, putea să-l urmărească pe Williams lăsându-se purtat de curent.

Paseo nu era deloc adânc în acel loc şi Morrison putea să avanseze cu torsul şi arma afară din apă. Îşi încordă auzul: polițiștii îl căutau pe malul opus. Îl pierduseră din vedere şi voiau să scotocească împrejurimile. Jack schiță un zâmbet. El şi Sweetboy scăpaseră încă o dată de poliție. Dar Sweetboy nu avea să-i scape lui.

Urcă iar pe mal lângă o pădurice unde văzuse dispărând două umbre. În căldura nopții, din râu se ridica o ceață uşoară. Dacă n-ar fi avut revolverul, ar fi putut fi luat drept Ciudata Creatură a Lacului Negru ivindu-se din ape.

Traversă păduricea. Era a treia oară când o făcea într-un timp foarte scurt. La Los Angeles nimerise pe platoul de filmare al unui western. Aici se pomeni la intrarea în Muzeul vechilor conducători de convoaie din vestul sălbatic. Uşa principală ar fi trebuit să fie închisă; ea se legăna însă în bătaia vântului. Jack înaintă fără ezitare şi intră în hol. Imediat ce trecu pragul, se deplasă rapid de cealaltă parte a intrării. Se lăsă pe vine şi aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. După trei secunde vedea foarte bine, şi atunci se aprinseră luminile.

Sweetboy ținea arma întinsă spre el stând pe capra unei căruțe vechi. Trase. Glonțul intră în perete la două degete de capul lui Morrison. Jack ripostă. Glonțul său smulse o aşchie din lemnul căruței, ratând de puțin capul lui Sweetboy. Şi luminile se stinseră.

Jack o luă la fugă înainte, în speranța de a tăia retragerea lui Sweetboy. Când ajunse la căruță, auzi paşi îndepărtându-se în direcție opusă. Şi luminile se aprinseră din nou. Sweetboy se afla acum în partea din spate a unei căruțe cu coviltir, cu revolverul îndreptat spre Jack.

De data asta Morrison trase primul. Glonțul găuri prelata căruței dintr-o parte în alta, dar trecu pe deasupra umărului lui Sweetboy. Mâna stângă a ucigașului se ridică și revolverul echipat cu surdină trase un glonț care smulse o așchie din prima căruță.

Jack alergă până în partea din față a căruței cu coviltir în timp ce Sweetboy sărea din spate. Jack trase iar, retezând o șuviță de păr din capul lui Sweetboy. Williams ateriză pe podea, rămase pe vine și trase pe sub căruță. Glonțul trecu printre picioarele lui Morrison. Și luminile se stinseră.

Acest joc de lumini agasa pupilele lui Morrison; trebuia să găsească o încăpere cu lumină permanentă. Jack nu-și făcea probleme în privința lui Williams; ucigașul venea mai mult ca sigur acolo unde mergea el.

Nemișcat și fără să facă zgomot, Jack așteptă până când avu o vagă senzație de albastru în întuneric. Se lăsa ghidat de instinct și de bunul simț. Trebuia să existe cel puțin o sală cu ferestre fără perdele; trebuia să găsească acea sală. Jack urmă acea senzație de albastru.

După câțiva pași, se simți liniștit: umbra era din ce în ce mai albastră. Puțin mai departe, fu aproape sigur: se îndrepta spre o sursă de lumină. Intră într-o altă sală. Remarcă un firișor de lumină, ca cea care iese din crăpătura unei uși. Jack înaintă fără ezitare și întinse mâna în căutarea unei clanțe.

Găsi clanța, apăsă, deschise ușa și băgă revolverul în mica încăpere.

Lumina unei veioze îl făcu să constate că ajunsese în ultima sală a muzeului. Avea o ieșire de serviciu și un post de control spre care el își îndreptase arma. În același moment se reaprinseră luminile.

În fața țevii revolverului său se afla Peter Nash, clipind din ochi. Avea mâinile încătușate, dar degetele sale erau

apăsate pe întrerupătoarele de la care se aprindeau luminile în întreg muzeul. Din cauza privirii tulbure şi a ochilor pe jumătate închişi, fostul adjunct nu-l recunoscu pe Jack. Mai înainte ca inspectorul să-i poată spune ceva, cele două uşi, cea din fund şi cea de la intrarea în sală, se deschiseră brusc.

Poliţiştii începură să intre rapid pe cea din fund iar în cadrul celeilalte uşi apăru Sweetboy.

— Stinge! răcni ucigaşul.

Năucit, Nash nu reacţionă. Jack trase în cutia siguranţelor. Nash căzu pe spate în timp ce explozia făcea să ţâşnească o ploaie de scântei. Apoi muzeul se cufundă din nou într-un întuneric albăstrui.

Un întuneric străbătut foarte repede de fulgere galben-portocalii. Poliţiştii trăgeau cu turbare; nu trebuia să fie atenţi la nimic căci ţintele lor erau nişte nebuni criminali.

Jack se târî mai departe în interiorul postului de control, sperând să-l găsească pe Nash pe pipăite. Când ajunse la peretele din fund, fostul adjunct dispăruse în mod misterios. Jack se aşeză în fund şi trase cu urechea. În mijlocul împuşcăturilor dezordonate ale poliţiei, sesiză un zgomot înăbuşit şi cel făcut de patru picioare care alergau. Era clar că Sweetboy reuşise o nouă evadare în compania lui Nash.

Blestemând caracterul ucigaşului, Jack nu putea să nu admire la el anumite calităţi: abilitatea, agilitatea, precizia. Nu avea altceva de făcut decât să urmeze exemplul criminalului. După ce fumul se va risipi şi se va face din nou lumină, era mai bine să nu fie găsit înconjurat de poliţişti morţi, găuriţi de gloanţele unui Magnum 44.

Jack aşteptă ca poliţiştii să traverseze în fugă ultima sală ca să invadeze muzeul, după care ieşi pe uşa din fund. Râul îi permise să părăsească parcul în deplină siguranţă.

CAPITOLUL VIII

— Iar? răcni Hannibal Striker mirat la culme. Iar l-ați lăsat să scape?

— Fir-ar să fie! aproape că gemu Mitch Strughold. E vorba de Sweetboy. A venit, m-a lovit, parcă și-a pierdut mințile!

— Știu asta! strigă Striker. Mie să-mi spui cum i-ai lăsat iar să fugă pe Williams, Nash și Morrison!

Magnatul sări din fotoliu și se plimbă furios pe covorul alb. Niciodată n-ar fi crezut ca un singur individ să fie capabil de toate astea! Timp de ani de zile, imperiul său avusese o soliditate de beton; puterea sa era absolută. Și iată că apărea un prăpădit de inspector de poliție din San Francisco și arunca totul în aer! Propriul său ucigaș cu plată se credea cowboy și voia să rejoace secvențele din *Reglare de conturi la OK Corral*! Iar șeriful pe care îl înscăunase era neputincios și se transforma într-un idiot complet!

— Îl vom găsi, zise Strughold de pe divan. Nu există chiar atât de multe locuri unde Morrison să se poată duce...!

— Morrison! răcni Striker. Cine a vorbit de Morrison?

— Cre... credeam..., se bâlbâi șeriful.

— Nu gândi! îi ordonă Striker. Acționează! Găsește-l pe Sweetboy Williams și omoară-l.

— Dar Nash? bâigui Strughold. Va depune mărturie. Știe totul despre mituiri. Probabil că are undeva dovezi.

— Sunt bine ascunse, îl asigură Striker. Nash n-a vrut să ne spună unde le-a pus; dacă noi n-am reușit să le găsim, nimeni nu va reuși s-o facă.

Striker își pusese mâinile pe umerii șerifului, care stătea mai departe pe divan, ca să-l calmeze. Reluă cu un ton mai ferm:

— Dar Williams știe și el destule despre această operațiune ca să ne termine pe toți! Uită de documentele ascunse de Nash! N-ai să le găsești chiar dacă îi vei răsturna casa cu fundul în sus. Așa că găsește-l pe Williams! Ucide-l pe Williams!

*
* *

Șeriful avea dreptate într-o privință: nu existau prea multe locuri unde Jack s-ar fi putut refugia. În casa lui Tucker ar fi fost riscant; iar într-un loc public ar fi fost și mai rău. Avea nevoie de un colțișor unde să se odihnească, să facă un plan, să se hrănească și să-și schimbe hainele.

Jack, ascuns lângă casa lui Nash, așteptă ca noaptea să devină și mai întunecoasă. Forță ușa pivniței ca să intre. Urcă scara poticnindu-se, aprinse lumina și se pomeni nas în nas cu un revolver de serviciu.

Din fericire pentru el, cea care îl amenința era Carol Nash. Tânăra femeie ținti cu arma, apoi lăsă să-i cadă mâna de parcă brusc, ar fi cântărit câteva tone. Se aruncă în brațele lui Morrison plângând.

Jack își făcu o toaletă minuțioasă, mâncă, îmbrăcă pantalonii pe care Carol îi spălase, apoi începu să scotocească subsolul.

— Cauți ceva? întrebă Carol, așezată pe una dintre treptele scării, cosând la o pereche de blugi.

— Nu știu exact, răspunse Jack. Niște hârtii. Un carnet. Dosare. Ceva care să-mi permită să știu mai multe despre adversarii mei.

— Jack, merită atâta osteneală? întrebă Carol cu o voce ostenită. Toate aceste lovituri sub centură, moartea lui Boris, venirea ta aici...

Se întrerupse şi Jack îşi întrerupse cercetările ca să-i răspundă:

— Ce vrei să spui?

— Ei bine... crezi că... Peter e bine?

Jack vru să-o liniştească, să fie optimist. Dar tonul vocii ei îi impuse să spună adevărul, tot adevărul:

— Nu ştiu. Mi-e teamă că nu.

Carol dădu din cap şi se uită la blugi. Jack se întoarse spre peretele pe care îl cerceta. Era furios; Carol pusese degetul pe rană. Nash jucase un joc periculos care se întorsese împotriva lui. La început, Tucker scotea castanele din foc ca să-i permită să-şi verifice teoria despre aplicarea legii. Jack nu reuşea să-l plângă: Nash se jucase cu chibriturile fără să se gândească că s-ar putea arde. Făcuse pe generalul care îşi trimite cu dezinvoltură oamenii în bătălie.

— Cred, zise Carol întrerupându-i gândurile, cred că nu sunt nevasta de poliţist ideală. Celelalte neveste vorbeau despre ce făceau soţii lor. Eu mă gândeam la ce făcea Peter, se folosea de ei ca de nişte piese ale unui joc de şah; asta erau ei pentru el. A fost foarte bine... o vreme. Poliţia avea nevoie de el. Le trebuia un om care să conceapă planuri. Lui Peter nu-i plăcea să-şi murdărească mâinile.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

— Am văzut altfel lucrurile când l-am întâlnit pe şeriful Tucker, răspunse ea prinzându-şi capul în mâini. Şeriful Tucker... Boris. El nu era un pion. Era atât de... viu.

Jack îşi aminti de omul pe care ea încerca să-l descrie. Avea dreptate. Tucker fusese unul dintre acei oameni, din rarii oameni pe care îi cunoştea Jack, care trăiau într-o adevărată plenitudine. Viaţa lui era o înflorire permanentă. Dovadă faptul că era adorat de soţia şi de copiii lui.

— A... atunci am început să-l văd pe Peter într-o altă lumină. Făcea planuri care puneau în pericol oameni în carne şi oase... Şi apoi, continuă ea jenată de confesiunea ei plină de stângăcie, n-am mai putut să-i spun Pete nici măcar o dată... nu era genul celor care se lasă numiți Pete.

Își termină ideea cu un ton trist şi ostenit. Jack o luă în brațe în momentul în care lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Doamne, Jack, mă simt atât de... atât de...

Nu-şi explică gândurile. Ceea ce nu-i împiedică să facă dragoste.

Dacă Jack ar fi fost cinic sau puțin filosof, ar fi spus mai târziu colegilor săi de bar că Carol Nash fusese „ceva". Tânăra femeie era un amestec de sentimente tulburi, de teamă, de nevoie fizică, de dorință. Era periculos din cauza amenințărilor din jur; sordid, pentru că era vorba de femeia altuia; deprimant, pentru că-şi spuneau că fac dragoste poate pentru ultima dată.

Jack ar fi încercat să explice asta cu cuvintele lui. Dar Jack nu avea să sufle nici o vorbă. Jack nu era omul care să se analizeze. Lui Jack nici măcar nu-i făcuse plăcere. Era mai presus de acest gen de considerații. Ca în tot restul vieții sale, acționase astfel deoarece credea că aşa trebuia în acel moment.

Când se trezi, conştiința îl luă imediat la întrebări. O voce de polițist îi şoptea în cap, amintindu-i de nenorocirile acestei lumi. La început crezu că era vorba de un vis. Dar şi cu ochii larg deschişi auzea vocea care venea de sus.

Carol se mişcă în somn şi mormăi ceva. Se uită la fața ei încadrată de casca de păr negru. Se simți mai vinovat decât dacă ar fi fost urâtă.

Tânăra femeie era lipită de el. Se depărtă uşor de ea şi se dădu jos din pat fricționându-şi brațul amorțit. Urcă la etaj şi-şi

dădu seama că sunetul venea dintr-o deschizătură în tavan care ducea în pod. Prin deschizătură atârna o frânghie. Trase şi desfăcu o scară care îi permise să urce într-o încăpere întunecoasă sub acoperiş unde vocea se auzea mai tare.

Ceva îl gâdilă la frunte. Alungă cu mâna ceea ce credea că e o insectă. Constată că era altă sfoară. Trase de ea şi se făcu lumină.

Vocea provenea de la un post de radio-amator destul de mare instalat într-un colţ al podului. Acesta avea un microfon şi diferite întrerupătoare şi cadrane.

Tot acolo se mai afla un birou acoperit cu o pâslă verde cu orare, note şi, total nepotrivit, un revolver de calibru 22 cu ţeavă lungă. Alături, între picioarele imense ale staţiei radio, se amestecau fire de culori diferite care păreau că trec prin perete.

— Computerul lui Peter.

Jack se întoarse tresărind şi o văzu pe Carol în capătul de sus al scării podului. Purta o cămaşă de noapte de culoarea piersicii şi avea mâinile încrucişate pe piept.

— Când nu era în pivniţă, Peter era în pod, zise ea.

Inspectorul îşi îndreptă atenţia spre staţia radio vrând să umble la ea.

— Un adevărat Batman! zise el.

— Funcţionează cu un sistem automat de punere în funcţiune la diferite intervale, îi explică Carol apropiindu-se. Porneşte la orice oră. Am... am uitat s-o debranşez.

În timp ce Morrison oprea staţia, Carol continuă:

— Toate informaţiile pe care le aduna, le introducea în maşina asta de sus.

Jack ridică ochii spre locul respectiv. Un mic computer Apple era instalat într-un colţ alături de un mic televizor Sony. Ceva mai departe se afla o valijoară pentru transportul casetelor video.

Atunci parcă i se aprinse un beculeț. Ca hipnotizat, Jack părăsi stația radio şi se îndreptă spre computer. Carol îl urmări cu o privire întrebătoare. Fără să se ocupe de ecran şi de tastatură, inspectorul întinse mâna spre valijoară. Nu era încuiată. O deschise şi găsi înăuntru douăzeci şi patru de casete puse pe trei rânduri.

Cu grijă etichetate, ele purtau numele unor jocuri video: *Blackjack, Space Attack, Backgammon* sau *Lunar Landing*. Jack scotoci printre ele fără să găsească de la început ceea ce căuta. Carol se aplecă peste umărul său şi întinse degetul spre caseta pe care scria *Superman*:

— Oh, copiii îl adoră, zise ea.

Un tip cu o mantie mare care prinde din zbor avioanele care se prăbuşesc.

Jack avu o idee. O întrerupse pe Carol:

— Era vreun joc pe care nu-l dădea niciodată copiilor?

— Da, răspunse ea gânditoare. Unul singur. Spunea că e prea complicat pentru ei.

I-l arătă. Jack îşi zise că ar fi trebuit să ghicească, căci era vorba de *Cops and Robbers*, hoții şi vardiştii...

El se dovedi la fel de complicat şi pentru inspectorul din San Francisco. După un sfert de oră de încercări, ecranul era la fel de gol. Încercă să verifice şi cu celelalte casete.

Apăsă pe butonul de pornire al computerului. Introduse caseta *Space Battle* în dispozitivul de citire racordat la monitor. Pe ecran apăru „Pregătit"; Jack apăsă pe tasta „Enter". Ecranul fu invadat de o flotă de ozn-uri.

Computerul funcționa; nu-i convenea caseta *Cops and Robbers*. Jack îşi zise că era normal, deoarece Nash n-ar fi dorit ca primul venit să aibă acces la dovezile lui. Jack se gândi la o serie de coduri posibile. Puse din nou caseta, aşteptă să apară „Pregătit", bătu TUCKER şi apăsă pe „Enter". Nimic.

Încercă pe rând PETER, NASH, CAROL, STRIKER şi VILLAVEDA. Tot nimic. Atunci îşi zise că probabil Nash schimba mereu codul ca o măsură de siguranţă suplimentară. Încercă să gândească ca Nash. Ce prevăzuse Nash pentru ca vardiştii să-i dovedească pe hoţi?

Jack tastă propriul său nume. Nimic. Se strâmbă nemulţumit. Complexul lui de superioritate era în suferinţă! Nash nu considera că el ar fi putut să fie un răspuns la problemele sale. Totuşi, vrând să mai încerce o ultimă dată, văzu ceea ce se afla în centrul sistemului de distrugere al lui Striker.

Tastă .44 MAGNUM. Apoi apăsă „Enter". Datele începură să defileze pe ecran.

Jack petrecu alt sfert de oră ca să parcurgă un labirint incredibil de fapte culese de Nash. Erau acolo destule date ca să-l trimită pe Striker şi pe cei mai mulţi dintre oamenii de la biroul şerifului la închisoare până la sfârşitul zilelor. Dacă faptele raportate de Nash se dovedeau exacte, magnatul ar fi putut să obţină eliberarea condiţionată cam în 2250.

Jack opri caseta, o trase la capăt, o scoase afară din aparat şi o puse la loc în cutie. O luă cu el jos, după ce stinse computerul, dar porni la loc staţia. Carol plecase de lângă el de vreo zece minute. În timp ce se îmbrăca, Morrison simţi venind din bucătărie miros de ou cu şuncă.

Carol îi spălase şi cămaşa; Jack putu deci să îmbrace o cămaşă curată, propriii săi pantaloni, cizmele lui Boris Tucker şi geaca de velur a lui Fred Tucker. Pentru prima dată de la venirea sa la San Antonio, Jack se simţea aproape în voia lui. Cu revolverul în tocul lui de piele şi caseta în buzunar, inspectorul din San Francisco vedea în sfârşit pâlpâind o luminiţă de speranţă la capătul tunelului cazului Tucker. Nu-i mai rămânea decât să înmâneze caseta autorităţilor competente.

Din nefericire, nu știa unde să găsească aceste autorități competente. Nu putea să fie sigur de nici un polițist din Texas, deoarece banii lui Striker erau suverani; trebuia deci să treacă dincolo de granițele statului. Dar după ce plătea câteva polițe.

Se duse să ia micul dejun zâmbind; răzbunarea lui era realizabilă. Îi era greu să iasă din stat și, până să ajungă la Frisco cu dovezile, Striker și Sweetboy ar fi dispărut probabil fără urmă. Jack trebuia să regleze conturile aici și acum.

În mod ciudat, deși în bucătărie se afla Carol, tot în cămașă de noapte, și cele trei ouă așezate pe șase bucăți de șuncă, singurul lucru care îi atrase atenția lui Jack fu un aparat radio pe unde scurte care capta mesajele poliției. Jack se așeză la masă și începu să mănânce trăgând cu urechea.

Emisia poliției fu întreruptă de Carol. Așezată în fața lui, tânăra femeie își lăsă furculița, își sprijini bărbia în mâini și zise suspinând:

— Și ce-am să fac acum?

— Ce vrei să spui? întrebă Jack.

— Ți-am spălat cămașa, ți-am pregătit micul dejun, am făcut curat. I-am trimis pe copii la bunica lor și am verificat economiile. Deci ce fac?

— Acționezi ca și cum Peter Nash ar fi deja mort, remarcă Morrison după o clipă.

— Pentru mine e mort, răspunse ea cu indiferență.

— Va avea mare nevoie de tine după ce totul se va termina, îi aminti el.

— Niciodată n-a avut nevoie de mine. Se simțea obligat să-mi satisfacă nevoile, atâta tot.

Tânăra femeie ridică ochii spre Jack în căutarea unei aprobări. Constată că el nu o privea. Se uita țintă la aparatul radio și, cu un gest al mâinii, îi ceru să facă liniște.

Carol auzi o serie de cifre amestecate și o convocare a „polițiștilor suplimentari". Pentru Jack, asta era ca dangătul

clopotului de alarmă. Îşi şterse buzele cu dosul mâinii, se ridică, îşi desfăcu geaca, luă revolverul, verifică butoiaşul, apoi puse arma la loc.

— Pot să iau maşina ta? întrebă el.

— Cheile sunt într-o cupă lângă uşa din spate, răspunse simplu Carol.

Ca şi cum ea şi Jack formau o pereche căsătorită de mulţi ani, frate şi soră sau tată şi fiică.

— Jack, ce se întâmplă?

— Cred că l-au reperat pe Sweetboy, răspunse el luând cheile. Acolo unde se află Sweetboy se află cu siguranţă şi soţul tău.

— Ce-ai să faci?

Jack dădu din umeri. Se priviră ţintă câteva momente. Jack aşteptă să spună ce avea de spus. Ea nu reuşea să-şi coordoneze gândurile. Aruncă o privire în urmă, în bucătărie, apoi strânse braţul lui Jack. El se aplecă spre ea şi o sărută în grabă. Tânăra femeie zâmbi cu curaj; îşi revenise. El deschise uşa să plece.

— Jack.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— Voi fi aici dacă e nevoie de mine, îl asigură ea.

— Foarte bine, se limită el să spună înainte de a pleca.

Nu avea s-o mai revadă niciodată pe Carol Nash.

*

* *

San Antonio era un oraş mare. La est de centru se afla un cartier rezidenţial adăpostit între chiparoşi, stejari şi pecani. Mai la est, trecea linia de cale ferată. Şi mai departe încă, se întindeau instalaţiile tentaculare ale unei braserii, *Golden State Beer Brewery.*

După cum spusese beţivul de serviciu de la *Four Ponies*, totul e mare în Texas; braseria nu făcea nici ea excepţie de la regulă. Trecători împădurite, o serie de lacuri perfecte pentru destindere şi, apoi, braseria propriu-zisă cu restaurantul şi expoziţia ei deschise publicului, unitatea de producţie de bere, platforme de schimb şi parcare imensă. Totul trecea de douăzeci şi cinci de hectare.

Jack îşi zisese că un loc atât de întins nu poate să scape neobservat. Pornise pe drumul 81 şi se rătăcise în Windcrest County. Dar în timp ce rătăcea, putea să profite de cele trei staţii radio de la bordul maşinii lui Nash.

Pe frecvenţa poliţiei, Jack află că era prevăzută o întâlnire între proprietarul braseriei şi oamenii şerifului mai înainte ca aceştia să intervină. Pe CB, se spunea ceva despre o crimă. După informaţiile locale, era vorba pur şi simplu de un om înarmat cu un ostatic. După părerea camionagiilor, era vorba de un pistolar nebun care voia să se răzbune. Morrison nu ştia cum aflaseră asta camionagii, dar le mulţumea.

Mulţumire şi pentru K-NEW, staţia FM de informaţii permanente din San Antonio. Un reporter deosebit de abil reuşise să-l prindă la înghesuială pe proprietarul braseriei şi să-i pună câteva întrebări pe fugă. Omul, posac, răspundea fără tragere de inimă. Totuşi numele său explica de ce ucigaşul alesese braseria. Proprietarul braseriei *Golden State Beer Brewery* era Hannibal Striker. H.A. pentru prieteni.

Jack, părăsi deviaţia drumului 410 şi continuă să se deplaseze în direcţia oraşului. Sosi la timp ca să prindă sfârşitul consfătuirii strategice de la biroul şerifului.

Striker şi Strughold se îndreptară spre maşina şerifului; cei doi adjuncţi ai lui Mitch veniseră probabil în al doilea vehicul. Primii doi aşteptară ca tinerii poliţişti să urce în maşina lor de patrulare ca să se instaleze şi ei.

Deşi avea pansamente la nas şi în jurul capului, şeriful se aşează la volan. Răsuci cheia în contact, porni motorul şi maşina porni înainte. Abia după ce ajunseră la Autostrada 90, care ducea spre braserie, unul dintre ei zise;

— Cred că a mers bine, mormăi şeriful.

— Bineînţeles, răspunse Striker. Nu puteam lăsa forţele regulate să meargă să pună mâna pe el. Tu şi oamenii tăi trebuie să te ocupi de asta. Şi în nici un caz nu trebuie adus în viaţă.

— Dar braseria e al naibii de mare, se plânse Strughold, iar Sweetboy cunoaşte zona ca pe propriul său buzunar. Nu-mi prea place să intru acolo numai cu doi oameni.

— Atunci fă un târg, interveni Jack Morrison ridicându-se de pe bancheta din spate şi punând ţeava pistolului Magnum în ceafa lui Striker.

— Morrison! exclamă omul de afaceri tresărind.

— Vă însoţesc! le zise Morrison.

— Eşti sărit de pe fix! zise uluit şeriful care încerca să conducă, să se uite la inspector şi să găsească o soluţie. Dacă mergi la braserie, te vei pomeni legat fedeleş mai ceva ca o curvă sado-masochistă!

— Cine spune că merge la braserie? întrebă Morrison cu o voce nevinovată. Un mic accident. O maşină arsă. Doi cetăţeni eminenţi din San Antonio ucişi. Nu vor găsi niciodată găurile de glonţ din corpul vostru carbonizat.

— Ce vrei? întrebă Striker.

— Un armistiţiu! răspunse Jack imediat. Îmi lăsaţi un avans ca să pot pune mâna pe Sweetboy.

— Eşti sărit de pe fix! repetă şeriful.

— Destul! zise Striker cu o voce şuierătoare, înainte de a se adresa cu calm inspectorului. Care e înţelegerea?

— Aceeaşi. Eu şi prezentarea mea în faţa tribunalului în schimbul vieţii lui Nash.

Striker întoarse capul şi zâmbi pe deasupra ţevii revolverului Magnum.

— Chiar că eşti sărit de pe fix! Jack se aşează confortabil ţinând în continuare arma îndreptată spre magnat.

— Am mai discutat despre asta, zise Morrison suspinând. Deci, s-a făcut?

— S-a făcut! acceptă Striker.

Strughold nu zise nimic; Jack remarcă totuşi privirea schimbată de cei doi. Era privirea a doi inventatori de curse de şoareci care duceau un nou exemplar de experienţă în laboratorul lor.

Jack nu-i luă în seamă. Era într-adevăr sărit de pe fix; era totuşi singura modalitate de a intra în braserie fără să fie împuşcat.

Strughold ajunse fără probleme la braserie. Parcarea era plină de maşini de poliţie cu girofarurile pornite. Şeriful opri în faţa intrării şi coborî cu braţele ridicate spre jurnaliştii şi responsabilii poliţiei care alergau spre el.

Jack puse revolverul la locul lui şi coborî pe cealaltă parte. Deschise portiera lui Striker. Privirea surprinsă a unui locotenent de poliţie se deplasă de la Morrison la Strughold. Acesta dădu din cap, zâmbi şi zise:

— Totul e bine, Ted. Se află în stare de arest.

Ochii lui Ted se întoarseră la Jack, care dădu din umeri şi păru că zice: „Ce să-i faci!" Adjuncţii şerifului care se apropiau văzură ce se întâmpla; maşina lor se opri brusc făcând să scrâşnească cauciucurile şi săriră afară din vehicul cu arma în mână.

— Totul e bine, repetă şeriful ca să-i liniştească pe reprezentanţii presei şi ai poliţiei. Iată-l, băieţi, pe inspectorul Morrison din San Francisco. Avem motive să credem că va înlesni capturarea criminalului presupus care se află aici.

— Voi contribui la capturarea asta, îl corectă Morrison.

— Mulțumesc, inspectore Morrison zise Strughold.

Apoi se răsti la adjuncții săi care încă mai țineau revolverele îndreptate spre Jack:

— Haide, băieți, puneți pușcociul la loc și să mergem!

Șeriful se îndreptă primul spre intrarea clădirii. Jack așteptă ca adjuncții să pună pistoalele în tocul de piele ca să-l urmeze. Strughold ținu ușa deschisă pentru oamenii săi. Morrison îi făcu un gest cu mâna poftindu-l să treacă înaintea lui. Șeriful îi aruncă o privire plină de amenințări și intră.

Înainte de a păși în urma lui, Jack avu timp să audă începutul unei declarații dată presei de Striker și de șeful poliției. Șeful poliției asigura presa că nu-i va permite niciodată unui terorist să ia ostatici și îl felicită pe Striker pentru fermitatea sa. Striker îi mulțumi „dragului și vechiului său prieten" și preciză că nu erau siguri de identitatea criminalului și nici de cea a ostaticului.

Jack rânji și intră. Diferența dintre exteriorul și interiorul braseriei era surprinzătoare. Fațada cenușie și ternă nu lăsa să se presupună luxul climatizat al holului de la intrare, cu lambriuri, fresce și parchet ceruit.

Cei trei polițiști mergeau înaintea lui Jack fără să se mai ocupe de el. Morrison își zise că prevăzuseră totul. Deoarece se declarase că nu se știa cine era ucigașul și ostaticul său, nimeni n-ar fi putut spune nimic dacă amândoi erau împușcați. Iar dacă inspectorul venit de la San Francisco ar fi căzut în urma schimburilor de focuri, ar fi fost pur și simplu un accident regretabil.

Un lucru era sigur: nu vor întoarce armele împotriva lui mai înainte de a fi destul de departe în braserie. Nu puteau să lase presa să găsească cadavrul lui mai înainte ca ucigașul și ostaticul său să fie reperați. Jack știa totuși un lucru: nu-i va lăsa să-l ia prin surprindere.

Încetini pasul, lăsându-i pe cei trei să se îndrepte spre ușile din fund care duceau la sălile de expoziție și la fabrică.

Jack reperă o uşă în dreapta lui şi, fără să scape din vedere spatele polițiştilor, apăsă pe clanță şi o deschise.

Intră fără probleme; uşa nu era încuiată şi şeriful nu-i remarcase mişcarea. Încăperea în care intrase era rezervată probabil paznicului de noapte. Dincolo de biroul care umplea aproape tot spațiul, se afla o fereastră mare. Deoarece nu văzu nici un mâner şi nici o altă posibilitate de a o deschide, Jack luă un scaun şi sparse geamul. Adjuncții veniră în fugă.

Dar în momentul în care zgomotul geamului spart ajungea la urechile lor, Jack se afla deja pe birou ca să sară afară. Când cei trei polițişti intrară în încăpere, Jack aproape că traversase jumătate din curtea mică şi alerga spre un patio acoperit care se întindea de jur împrejur.

Şeriful nu avea poftă de ceremonii. Îşi dădu la o parte adjuncții şi începu să tragă. Jack traversă patio şi descoperi altă uşă; gloanțele nimeriră în copaci şi în ridicăturile de pământ pline de iarbă din jur.

Unul dintre adjuncți vru să se ia după el sărind pe fereastră. Şeriful îl reținu cu brutalitate zicând:

— Toate culoarele duc la fabrică. Mai devreme sau mai târziu vom da peste el.

Exact asta îşi zicea şi Jack. Ştia că momentul reglării conturilor era aproape; dar voia să hotărască el însuşi condițiile înfruntării, nu voia să fie atras în capcană de trei polițişti corupți.

Inspectorul traversă în fugă o galerie conținând diorame care reprezentau animale sălbatice în natură. Pe măsură ce înainta, pe fiecare culoar, la fiecare cotitură, animalele se uitau țintă la el: trofee fixate pe perete, animale împăiate în vitrine. Singurul semn de viață în mijlocul acelor fiare sălbatice încremenite pe vecie era huruitul crescând al braseriei propriu-zise.

La *Golden State Brewery*, fabricarea berii era asigurată de la A la Z. Orzul era uscat, încălzit, transformat în malț, înainte

de a fi măcinat. Malțul era amestecat cu apă şi cu cerealele necesare. Mixtura obținută, mustul, era şi el încălzit, mestecat şi filtrat. Se adăuga apoi hamei şi drojdie de bere înainte de fermentarea în cuve mari metalice. Acest proces se derula şapte zile din şapte, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Totuşi, în ziua aceea personalul părăsise localul la sosirea lui Sweetboy.

Ucigaşul ştiuse să-şi aleagă terenul. Locul aparținea lui Striker; Sweetboy era aproape sigur de apariția şerifului. Iar dacă Strughold apărea, Jack n-ar fi fost nici el departe în spatele lui. Jack trebui să admită că Williams nu se înşelase.

Huruitul maşinilor devenea din ce în ce mai puternic. Jack încetini pasul; nu voia ca, dând colțul, să se pomenească nas în nas cu arma şerifului sau a lui Sweetboy. Înaintă pe pardoseala maronie cu precauție. Mai avea douăzeci şi unu de gloanțe; îşi verificase munițiile când îşi curățase revolverul ud a doua oară la masa lui Nash.

După împuşcăturile din Brackenridge Park, nu mai avea decât trei gloanțe şi trei încărcătoare automate. Asta însemna câte cinci gloanțe pentru fiecare țintă posibilă şi ultimul la noroc.

Jack ajunse la capătul expoziției. Un şir de tablouri prezenta toate produsele propuse de *Golden State*: cutii şi sticle, bere obişnuită, blondă, uşoară. O uşă cu batant dublu avea inscripția „Intrarea interzisă persoanelor neautorizate". Deasupra, o serie de sloganuri publicitare proclamau: „O bere mare cât Texasul", „Porție dublă, plăcere dublă".

Uşile nu erau cu geam, dar în spatele lor huruitul era foarte intens. Jack scoase revolverul, îşi luă elan şi se avântă înainte.

Cele două uşi se deschiseră şi fu întâmpinat cu focuri de armă. Gloanțele loviră pardoseala între picioarele lui Morrison şi uşa în momentul în care se arunca la pământ. Se rostogoli

ca să se pună temporar la adăpost în spatele biroului destinat registrului vizitatorilor, birou reperat cu coada ochiului.

Ridică privirea şi îl zări pe unul dintre adjuncții lui Strughold urcat pe o pasarelă între două cuve. Polițistul făcu o nouă tentativă. Jack lăsă capul în jos; glonțul trecu prin mijlocul tăbliei biroului. Dacă polițistul ar fi țintit mai aproape de margine, glonțul de .357 ar fi găurit lemnul şi spatele lui Morrison.

Adjunctul, cu țeava armei în sus, o luă la fugă. Jack îl ținti, dar în ultima fracțiune de secundă renunță, chiar când tipul se adăpostea. Era mai bine să nu risipească un glonț care n-ar fi folosit decât la precizarea poziției sale. Trebuia să-şi păstreze „plumbii" pentru ocaziile mai bune.

Jack se ridică şi se uită repede în jur. După biroul registrului, urma un şir de şase cuve, având deasupra un sistem de pasarele care se petrecea cu un alt sistem de benzi rulante. Cele două sisteme se terminau în partea de jos, în spatele cuvelor, într-un spațiu dreptunghiular rezervat stocajului.

Mai departe, în spate, se aflau trei case metalice ale scărilor: una lipită de peretele din dreapta, alta lipită de cel din stânga şi ultima la mijlocul peretelui din fund. La fiecare nivel, scările erau legate între ele de paliere care se întindeau de la un perete la celălalt.

Îşi termină examinarea cu o privire pe deasupra umărului. În spatele lui mai erau alte două scări care duceau la pasarele. Se deplasă spre cea mai apropiată în timp ce ecourile unor împuşcături ajungeau până la el din celălalt capăt al sălii.

Când ajunse la nivelul doi, un glonț lovi peretele deasupra capului său. Se uită în sus şi îl văzu pe cel de al doilea adjunct trăgând ca un nebun în direcția de unde venise. Înțelese că Sweetboy se afla la celălalt capăt şi lua drept țintă al treilea palier. Morrison trebuia să descopere unde se aflau Nash şi Strughold.

Ajuns la nivelul trei, Jack nu avu timp să rezolve această problemă. Primul poliţist îl aştepta, stând pe vine lângă vârful unei cuve din dreapta; al doilea, în spatele unei cuve din stânga, trăgea în Sweetboy. Numai două cuve îl despărţeau pe Jack de cei doi adjuncţi. Inspectorul îşi zise că la fel stătea situaţia şi pentru Sweetboy.

Jack se răsuci pe loc şi se aruncă într-o parte, în spatele părţii de sus a celei mai apropiate cuve, în momentul în care primul poliţist deschidea din nou focul.

Deşi se credea la adăpost în spatele structurii metalice argintii, auzi un zgomot ciudat şi un lichid rece începu să-i curgă în cap. Ridică capul sub un duş de bere. Fără să ţină seama de jetul de bere, Jack se aruncă pe burtă la stânga cuvei, se târî spre cealaltă parte şi trase în direcţia primului poliţist care se aştepta să-l vadă venind dinspre dreapta.

Glonţul intră în cealaltă cuvă la două degete de urechea adjunctului. În loc de sânge, începu să curgă ca un torent un lichid auriu. Jack constată că înfruntarea dintre ucigaş şi celălalt adjunct făcuse şi ea pagube; berea acoperea pasarela şi cădea în cascadă de o parte şi de alta.

Poliţistul nu putea să se adăpostească în spatele cuvei, căci s-ar fi expus tirului lui Sweetboy. Ca şi colegul său, nu mai avea decât o soluţie: să-i dea de lucru adversarului pentru a-l împiedica să ţintească cu precizie.

De la primul glonţ al lui Morrison, el răspunsese cu trei focuri de armă. Jack se aruncă la adăpostul ultimei cuve în timp ce al treilea proiectil intra în metal; fără această protecţie, glonţul ar fi intrat în corpul inspectorului.

În loc să treacă de cealaltă parte a cuvei, Jack reveni în aceeaşi parte ca să tragă în primul poliţist. Dacă numărase bine, tipul mai avea doar trei gloanţe, faţă de cinci ale lui. Avea toate şansele de partea lui, dar adjunctul nu mai era acolo. Stupefacţia îl încremeni pe Morrison o secundă.

Se răsuci în loc la timp ca să se ferească de traiectoria tirului poliţistului ivit în partea dreaptă a cuvei. Penultimul glonţ îi trecu pe deasupra capului iar ultimul îi atinse uşor urechea.

Jack ridică arma şi trase. Nimerit în piept, poliţistul, oprit din alergare, fu aruncat în spate. Era aproape mort când se izbi de o cuvă la mai mult de un metru şi apoi alunecă pe pasarelă într-un adevărat râu de bere.

Jack sări în picioare şi ocoli cuva în viteză ca să-l atace pe al doilea adjunct. Imediat ce părăsi adăpostul, îşi blestemă nerăbdarea. Omul nu mai era presat de împuşcăturile lui Sweetboy, ci era gata pentru o înfruntare faţă în faţă cu el.

Amândoi lipsiţi de protecţie, traseră rapid unul în celălalt. Fiecare voia să tragă, să se ferească şi să tragă iar. Timp de două secunde, cei şase metri dintre ei fură străbătuţi de şuieratul gloanţelor, scânteile smulse din metal şi surse de bere suplimentare.

Jack nu mai avea decât două gloanţe în butoiaş. Nu avea timp să încarce. Rezistă. Adjunctul trase. Jack simţi o căldură trecându-i peste coaste. Morrison trase. Adjunctul se lăsă în jos la momentul potrivit. O fântână de bere se revărsă peste poliţistul lăsat pe vine. Apăsă pe trăgaci. Revolverul răsună în gol.

Jack, ţinând revolverul Magnum cu amândouă mâinile, apăsă lent pe trăgaci, făcu un pas şi alunecă.

Talpa nu mai avea priză pe platforma inundată de bere. Căzu pe spate şi ultimul său glonţ se pierdu.

La început simţi şocul metalului în spate, apoi berea care îi trecea prin geacă. Se agăţă cu o mână de balustrada pasarelei. Se ridică la timp ca să primească mânerul revolverului celui de al doilea adjunct care îl lovea peste ceafă.

Lovitura îi blocă o secundă circulaţia sângelui provocând un început de inconştienţă. Reacţionă automat. În loc să se

ducă spre locul lovit, braţul aplică un swing ucigător; iar la capătul braţului se afla revolverul său Magnum gol.

Poliţistul dădu capul pe spate, dar prea târziu. Ţeava revolverului Magnum îl lovi exact deasupra urechii. Se auzi un pârâit înăbuşit, apoi al doilea adjunct al şerifului se prăbuşi peste balustrada pasarelei, aterizând pe pardoseala braseriei, de la o distanţă de şase metri.

Jack, aplecat peste balustradă, încerca să-şi tragă sufletul în timp ce căuta în buzunar un alt încărcător. Scoase încărcătorul rapid din buzunar chiar în momentul în care uşa dublă se deschise cu zgomot şi apăru Sweetboy Williams.

Jack avea o singură şansă să rămână în viaţă: nu se mişcă, sperând că ucigaşul va remarca că are arma goală. Preţ de o secundă, cei doi se uitară fix unul la celălalt. Apoi Sweetboy dădu din cap: va aştepta.

Mai înainte ca Morrison să poată schiţa un gest, o altă uşă se deschise la dreapta lui Sweetboy. Peter Nash apăru şi căzu în faţă, mâinile sale cu cătuşe abia ameliorând şocul căderii. Exact în spatele lui se afla şeriful Strughold. Trase spre Sweetboy care se feri, apoi se aruncă în spatele lui Nash şi trase în tot ce mişca.

Jack încărcă arma şi se strecură în spatele altei cuve. Ucigaşul plecă în fugă de unde venise. Strughold îl forţă pe Nash să se ridice, se folosi de el ca de un scut împotriva lui Jack şi porni în urmărirea lui Williams.

Jack ocoli cuva şi alergă în direcţia uşii unde căzuse Nash. Nu voia să se folosească de cea pe care dispăruseră Sweetboy şi şeriful; unul din ei putea să-l aştepte de cealaltă parte. Ieşi deci pe cealaltă uşă.

Totul părea asemănător cu prima sală de fabricaţie. Dar aici, sub pasarele, se întindea sistemul de îmbuteliere. Berea era pusă în sticlele care erau capsulate şi etichetate. Aici nu se mai aflau cuve în spatele cărora adversarii ar fi putut să se ascundă.

Acest spațiu gol îi surprinse pe toți. Nash se depărtă de Strughold şi se deplasă şchiopătând în direcția lui Morrison. Strughold îşi îndreptă arma spre Morrison. Sweetboy o îndreptă pe a lui spre şerif.

Strughold trase primul, exact în momentul în care Nash făcea o deviere spre stânga. Glonțul destinat lui Morrison intră în spatele lui Nash, îi ciopârți plămânul şi ieşi prin piept. Căzu la picioarele lui Jack.

Glonțul lui Sweetboy intră într-o ureche şi ieşi imediat pe cealaltă, însoțit de un nor de sânge. Când şeriful se prăbuşi, jumătate din cap căzu înaintea lui. Polițistul trădător se răsturnă peste balustrada pasarelei ca o păpuşă din cârpe. Creierul lui fu îmbuteliat, capsat şi etichetat.

Jack ridică arma şi trase în direcția lui Sweetboy. Glonțul ricoşă pe balustradă cu un zgomot metalic. Sweetboy trase şi el. Glonțul trecu pe deasupra umărului lui Morrison şi făcu țăndări partea de sticlă a uşii din spatele lui.

Înainte de mai putea trage încă o dată, dădu năvală „cavaleria". O mulțime de oameni în uniformă invadă locul prin uşa din fund. Într-o fracțiune de secundă, polițiştii pricepură ce se petrecuse; atunci fiecare luă acțiunea pe cont propriu.

Jack fugi pe uşa pe care venise. Continuarea înfruntării cu Sweetboy în aceste condiții era ceva temerar, ba chiar o adevărată sinucidere. Singura lui şansă era să apuce pe drumul pe care venise. Coborî scara metalică în mare grabă.

În momentul în care atingea pardoseala, îl auzi pe Sweetboy fugind pe pasarela de deasupra lui. Jack văzu că ucigaşul avea acum un Magnum în fiecare mână. Îşi zise că ideea nu era rea deloc şi luă de jos arma unuia dintre adjuncți mai înainte ca armata de polițişti să pornească la atac.

Cei mai mulți îl urmăreau pe Sweetboy pe pasarelă, dar unii intrau pe uşa dublă de jos. Jack se strecură pe uşa laterală mai înainte de a fi reperat.

Străbătu în mare viteză drumul în sens invers spre intrarea principală, traversând muzeul braseriei. Se lovi de reporteri, de cameramani şi de şefii din poliţie. Îşi croi drum, ridicând degetul mare când trecu prin faţa şefului poliţiei şi a locotenentului Ted.

Gestul său fu de ajuns ca să fie lăsat să treacă. Se duse direct la maşina şerifului. Cheia era în contact. În timp ce pornea motorul şi demara, Jack îşi zise că şeriful fusese un mare cretin. Şi pentru că venise împreună cu Strughold, nimeni nu se miră că pleca cu maşina lui.

Jack o luă pe Roosevelt Boulevard şi Autostrada 81, conducând ca un nebun. Dacă ar fi putut să iasă la fel de uşor din braserie, Sweetboy ar fi făcut şi el la fel. Iar Striker ştia asta. Cu Morrison şi Williams în libertate, omul de afaceri nu putea să aibă decât un sigur gând: să părăsească oraşul sau să se ascundă undeva. Jack spera că încă nu avusese timp să fugă.

Trebuia să pună mâna pe Striker. Avea nevoie de mexican ca scut; altfel, şansele sale de a scăpa de o condamnare în Texas ar fi fost reduse la zero.

CAPITOLUL IX

Când ajunse la începutul drumului privat al lui Striker, cele două roți din față ale mașinii lui Jack se sparseră pe neașteptate. Mașina o luă la vale pe panta drumului, atingând ușor copacii în trecere și fiind gata să se răstoarne în șanț. Jack încerca zadarnic să controleze vehiculul în plină viteză.

Aproape că reușise să-i redea o traiectorie dreaptă când parbrizul se făcu țăndări. Mașina zbură peste drum, jantele roților se prăbușiră pe un taluz stâncos și partea din față lovi un copac.

Jack era culcat pe frână și accelerație. Deoarece mașina începuse să piardă din viteză înainte de explozia parbrizului, Morrison se alesese doar cu câteva vânătăi. Fu mult mai surprins văzând o față amicală care îi zâmbea de la portiera mașinii: Sweetboy Williams.

— Salut, îi zise ucigașul.

Jack se uită la el până când fu sigur că nu era un miraj, că nu avea să dispară, că nu-l va ucide. Cel puțin nu imediat.

— Salut! răspunse Jack, măturând cioburile de sticlă de pe scaunul din față.

— Striker e aici, îl informă Sweetboy. Proprietatea lui a devenit o adevărată fortăreață. Și-a chemat în ajutor toți oamenii disponibili. Ca să pătrunzi acolo ar fi nevoie de o armată. Sau de noi doi.

Jack se ridică pe jumătate și încercă să deschidă portiera, care însă nu se mișcă. Ieși prin geamul lăsat și ateriză în fața lui Sweetboy.

— Am două .44, continuă ucigaşul. Tu ai un .44 şi un .357 acolo pe scaun. Încheiem un armistiţiu?

Jack se uită la el încruntat.

— Aş fi putut să te omor în loc să opresc pur şi simplu maşina, îi explică Sweetboy. Trebuia să pui mâna pe Striker ca să-ţi rezolvi problemele; şi eu vreau la fel.

— Am nevoie de el viu.

— Viu sau mort, n-are importanţă. Dacă Strughold a murit, nimeni nu te mai poate învinui de nimic.

— Şi rapoartele lor?

— Sunt închise în seiful lui Striker. Poliţia ştie doar că Strughold se lăuda că te va aduce în faţa tribunalului. Dar nu a scos nici o dovadă tangibilă.

— Deci, conchise Morrison, aş putea să plec liniştit.

— Rămâne Striker, îi aminti Williams. Şi eu.

Jack îşi evaluă şansele.

— Haide, zise Sweetboy. Încearcă. Nu vreau altceva.

Jack îşi ţinu mâinile departe de revolvere. Arătă spre maşina şerifului şi întrebă:

— Şi cum intrăm?

— Vino, îl invită Sweetboy îndreptându-se spre proprietatea lui Striker.

Jack luă revolverul Python .357 de pe scaunul din faţă şi îl urmă pe ucigaş care dispărea la o cotitură a drumului. Îl ajunse repede din urmă. Sweetboy îl aştepta aşezat pe bara de protecţie a unui mare camion de bere.

— Ce ţi-a trebuit atâta timp? întrebă sarcastic asasinul.

Jack înţelese imediat cum ieşise Sweetboy din braserie. Care era vehiculul cel mai puţin bătător la ochi la ieşirea dintr-o braserie? Un camion de bere. Pe partea laterală a camionului care îi permisese lui Sweetboy să ajungă la Striker, se putea citi: „O bere mare cât Texasul!"

Fără să facă comentarii, Jack se aşează pe banchetă lângă şofer. Sweetboy se ridică şi sări la volan. Inspectorul remarcă

doi saci puşi în spatele banchetei şi compartimentul de bord plin de muniții.

— Caută acolo, zise ucigaşul arătând spre gloanțe în timp ce demara. Trebuie să fie şi .357.

Jack acceptă oferta. Trase într-o parte butoiaşul celui de al doilea revolver şi îl încărcă triind gloanțele în căutarea calibrului potrivit. Îşi zise că era cea mai mare bătălie în care era angrenat de la al doilea război mondial. Război care avea să se termine cu exterminarea lumii interlope din San Antonio sau cu o sinucidere care va face mare vâlvă.

Dacă Jack mai avea ezitări, Sweetboy era foarte sigur de ceea ce făcea. Acționa ca şeriful defunct după ce-l arestase pe Jack; părea că se pregăteşte pentru momentul cel mai exaltant din viața lui. Marele vis westernian al lui Sweetboy devenea realitate: doi oameni înarmați cu revolvere cu şase gloanțe aveau să înfrunte o întreagă armată.

„Asta mă va învăța minte să mai părăsesc vreodată Frisco", îşi zise Jack. Aliat cu un ucigaş nebun, urma să atace o proprietate. N-ar fi fost surprins ca Sweetboy să dorească să moară la apogeul luptei care se pregătea; el însă nu avea intenția să muşte pământul. Jack termină de încărcat arma fostului adjunct.

În timp ce camionul străbătea drumul privat, ucigaşul se strâmba mormăind: „E grozav! E grozav!"

Jack se uită la tovarăşul lui; era îmbrăcat tot în negru, ca în parc. Exista totuşi o diferență: un toc de piele suplimentar pentru revolver atârna de centură. Ca şi Jack, avea un toc prins la subsuoară şi, în plus, un cuțit de vânătoare fixat la piciorul stâng.

— Nu vreau să ucid pe nimeni, îi explică Morrison. Vreau ca Striker să se predea.

— Ai pornit-o greşit, răspunse cu suavitate Sweetboy.

— Ştiu, recunoscu Jack. Încercam doar să-ți explic că ar fi mai bine să nu tragi până când nu se trage în tine.

Sweetboy se strâmbă rău de tot, se uită lung la Morrison şi repetă:

— Ai pornit-o greşit!

Jack continuă să reflecteze. Poate că vor reuşi să traverseze toată casa lui Striker şi să iasă în cealaltă parte, dar mai aveau o treabă de rezolvat între ei doi. Nici unul dintre ei nu uita ce-i făcuse ucigaşul lui Boris Tucker şi lui Candy McCarthy.

Deocamdată păreau doar doi lungani înarmaţi cu patru revolvere aliaţi ca să supravieţuiască.

— Ia volanul, îi zise Sweetboy lui Morrison, care făcu imediat întocmai în timp ce camionul reducea viteza.

Ucigaşul se aplecă pe geamul şoferului şi revolverul său Magnum distruse obiectivul unei camere video fixată într-un copac.

— Acum ştiu că ne aflăm aici, bombăni inspectorul.

— Da' ce-ţi închipuiai? răspunse ucigaşul. N-au cum să se lase înşelaţi de un camion al braseriei. Chiar dacă puţi a bere!

Jack adulmecă. Simţi berea care îi îmbiba geaca.

— Foarte bine, strigă el ca să acopere zgomotul motorului. Să nu-i facem să aştepte.

Sweetboy apăsă brusc pe acceleraţie şi camionul se năpusti direct spre poarta de metal de la intrare.

Jack încercă să înregistreze cât mai multe detalii în timp ce camionul se apropia. Poarta de fier avea un stil pretenţios: flori de fier forjat într-un cadru solid de oţel. Un fel de uşă de sală de baie cu doi batanţi enormi, înalţi de trei metri şi jumătate, cu o broască mare la mijloc.

În spatele porţii se întindea o curte perfect întreţinută iar peluza impecabilă ducea la casa mare construită în stil spaniol. De o parte şi de alta a clădirii, precum şi în spate, se întindeau grădini care puteau să rivalizeze cu cele din Backenridge Park.

Cei doi oameni se lăsară în jos când camionul lovi poarta de fier. Unul dintre batanți fu deschis brusc iar balamalele celuilalt fură smulse în întregime din zidul de piatră.

Sweetboy vru să ridice capul, dar Morrison îl avertiză să nu facă asta. Un tir de baraj dinspre casă încerca să-i oprească. Nu era însă destul de concentrat ca să provoace pagube importante; totuşi reuşi să „înflorească" parbrizul în mai multe locuri.

Cei doi se ridicară cu precauție şi Sweetboy începu să răsucească volanul dintr-o parte în alta pentru ca vehiculul lor să devină o țintă mai greu de nimerit. Jack observa cu atenție locul ca să descopere posibile ținte. Gloanțele continuau să plouă asupra lor dinspre cinci ferestre de la parter.

— Biroul lui Striker e în partea din spate! strigă Sweetboy în timp ce roțile mari ale camionului răscoleau gazonul. Să vedem dacă putem ajunge acolo cu camionul!

Sweetboy lansă camionul la asaltul uşii principale a casei. Era o adevărată nebunie. Jack îşi zise că probabil şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Puse revolverul la loc şi strânse din dinți.

— Yuupiiii! strigă Sweetboy în timp ce camionul urca treptele peronului.

Intrarea fu distrusă. Rămăşițe de toate felurile fură împrăştiate în toate direcțiile. Camionul îşi continuă drumul, strivind mobila şi lovind o coloană de marmură din mijlocul vestibulului. Sweetboy răsuci volanul ca să nu urce scara. Roțile din față loviră treapta de jos şi maşina sparse uşile care duceau în sufragerie, smulgând o bună parte din lambriuri în trecerea ei.

Mesele, tacâmurile, porțelanurile zburau în toate direcțiile. Jack văzu tăblia unei mese lovind un om înarmat cu o puşcă de vânătoare şi aruncându-l prin fereastra pe care o supraveghea. Al doilea om înarmat se aruncă în cămin, unde nu era foc, ca să se pună la adăpost.

Apoi camionul intră în salonul imens, după ce traversase sufrageria. Încăperea era de mărimea unui teren de fotbal. Pe o latură era un cămin de piatră înalt de aproape doi metri, între două ferestre imense şi două divane; pe cealaltă latură se afla un biliard şi o pistă de popice; în mijloc, o suprafaţă mare în pantă servea drept sală de spectacole.

Camionul smulse în trecere trei scări care permiteau accesul la galeria care se întindea de-a lungul celor patru pereţi. Sweetboy apăsă pe frână, vehiculul alunecă pe podea şi se opri în partea aflată în pantă. Partea din spate a camionului derapă şi pulverizâ un ecran video enorm, o instalaţie stereo cvadrofonică, un aparat video şi câteva televizoare mici.

Bătălia se dezlănţui în mijlocul fumului. Oameni înarmaţi deschiseră focul din spatele meselor de joc, al divanelor şi din partea de sus a galeriei. Deţineau un adevărat arsenal. Ieşind din camion ca să se arunce pe burtă, Jack remarcă arme Sporter Ar-15 derivate din Colt M16, un Ruger Mini-14, carabine .223 cu încărcător de douăzeci şi de treizeci de gloanţe, arme automate de 9 mm şi .44 cu care era dotată armata, precum şi puşti de vânătoare de toate felurile.

Convins de superioritatea puterii sale de foc, duşmanul trăgea la nimereală. Pentru ei, ploaia de gloanţe ar fi trebuit în mod sigur să nimerească ţintele. Din păcate, ţintele cu pricina erau Sweetboy şi Jack Morrison.

Cei doi oameni ştiau ce aveau de făcut. Cu cât adversarii lor erau mai numeroşi, cu atât şansele lor erau mai reduse. Jack se afla în partea căminului şi a divanelor; Williams era blocat în partea jucăriilor pentru adulţi. Fără să se consulte, fiecare hotărâse să elimine în primul rând oamenii de la galerie, mai expuşi decât ceilalţi.

Jack avea revolverul .357 în mâna stângă; buzunarul drept al gecii era plin cu gloanţe speciale. Buzunarul din stânga avea patru încărcătoare rapide pentru Magnum.

Trase şi primul mercenar al lui Striker se prăbuşi peste o etajeră cu cărți din galerie; omul îşi pierdu jumătate din măruntaie printr-o gaură mare din spate. Un glonț perforă podeaua la două degete de fața lui Jack; mâna în care avea revolverul Magnum se întinse şi doborî alt pistolar. Cu ceafa pe jumătate smulsă, acesta se prăbuşi peste balustrada galeriei.

Acum era timpul să se ocupe de cei de la parter. Un tip cam temerar se ridică în spatele divanului din stânga; avea în mână o puşcă automată Supermatic la nivelul şoldului. Încercă să-l doboare pe Jack cu trei cartuşe; Morrison se ferise de mult timp când gloanțele loviră flancul camionului. Jack se rostogolise fulgerător şi acum era deja în picioare la doi metri mai departe. Înfipse un glonț în pieptul curajosului. Puşca căzu pe divan iar omul se prăbuşi în spate pe fereastră.

Din spatele divanului aflat în dreapta se ivi alt adversar. Şi el avea o puşcă la nivelul centurii. Tirul său nu avu nici un efect. „Tipii ăştia nu vor învăța niciodată că nu poți avea un tir precis ținând arma în acest fel", îşi zise Morrison.

Revolverul Magnum urcă în dreptul ochilor; trase şi smulse jumătate din capul omului care căzu în spatele divanului. Jack îşi dădu atunci seama de ce situația i se părea atât de familiară. Totul semăna cu un tir la standurile de bâlci, unde câştigi un premiu dacă nimereşti țintele mobile. Numai că aici, dacă pierdeai partida, îți pierdeai şi viața.

Profitând de un scurt răgaz înainte de sosirea întăririlor, Jack aruncă o privire prin geamul camionului. Sweetboy acționa la fel în cealaltă parte.

— Gata? întrebă Callaghan.

— Mda. Ceilalți vor veni imediat.

— Să ieşim de-aici. Vom crea o diversiune.

Sweetboy dădu afirmativ din cap. Ieşiră târâş din spațiul înclinat şi alergară la uşa dublă închisă de la celălalt capăt al sălii. Înainte de a se despărți, Jack îi şopti printre dinți:

— Numărăm până la patru... şi tragem două gloanţe în rezervorul camionului.

— S-a făcut!

Luară poziţie, fiecare lângă unul dintre batanţii uşii care ducea la încăperea următoare. Coordonarea lor era perfectă. În timp ce Morrison se sprijinea cu spatele de perete, uşa se deschise brusc, cele două batante ascunzându-i pe Morrison şi pe Sweetboy. Noua ceată de pistolari se năpusti în salon.

Nici unul nu se gândi să se uite în spatele uşilor. Alergară direct spre camarazii lor căzuţi. Jack, cu armele îndreptate spre cămin, număra în gând. Ţintea compartimentul de bord. De acolo, nu putea să nimerească rezervorul situat în partea din spate. Spera ca unghiul de tir al lui Sweetboy să fie mai bun. Spera că va reuşi să provoace explozia muniţiilor şi ca asta să fie de ajuns ca să arunce rezervorul în aer. Spera ca acea casă să nu fie distrusă în întregime.

La patru, trase. Nu aşteptă să vadă ce se întâmplă. Se repezi pe uşa pe care venise ceata de pistolari. Auzi un ţipăt, apoi simţi în spate o căldură puternică; presiunea aerului îi strivi timpanele şi un suflu puternic îl aruncă înainte.

Apoi auzi explozia.

Aluneca pe pardoseala lucitoare a unui culoar când văzu flăcările ieşind din salon şi fragmente de camion şi din mobilă zburând prin aer. Jack se lovi cu putere de peretele opus, pierzându-şi revolverele.

Nu avea importanţă. Nimeni n-ar fi fost în stare să reacţioneze în momentele următoare. Avuseseră noroc că încăperea era atât de mare, altfel ar fi murit la fel de repede ca atacatorii.

Explozia distrusese toate ferestrele sălii şi jumătate din acoperiş. Bucăţi din metal smulse din camion făcuseră găuri în pereţi. Ce mai rămăsese din pereţi era cuprins de flăcări. Cadavrele, întregi sau ciopârţite erau împrăştiate pe peluzele din faţa şi din spatele casei.

Jack auzi niște obiecte lovind peretele situat în spatele lui. Fără să stea pe gânduri, se aruncă spre prima ușă ieșită în cale, care ducea la o sală de baie somptuoasă. Căzu în față și se ținu de chiuvetă, în momentul în care Sweetboy era aruncat în peretele pe care el tocmai îl părăsise.

Prin ușa sălii de baie, Jack contemplă ultimele consecințe ale exploziei și pe ucigașul fără cunoștință. Auzi trosnetul flăcărilor și, în depărtare, o sirenă de alarmă. Chiar dacă explozia camionului fusese o manevră periculoasă, avea avantajele ei. Pe de o parte, lichidase majoritatea inamicilor; pe de altă parte, avea să atragă autoritățile. Măcar pompierii. Salonul era plin de fum. Culoarul era presărat cu rămășițe de tot felul. Sweetboy stătea lungit în spatele unei grămezi de dărâmături. Jack nu era deloc curios să știe dacă era viu sau mort; pentru el lucrul cel mai important era să știe unde îi erau armele. Le găsi după o căutare de zece secunde. Înainte de a pleca, pipăi buzunarul interior al gecii; încă mai avea caseta. Acum trebuia să dea de Striker.

Jack trecu lent prin spatele corpului nemișcat al ucigașului și deschise ușa unui dormitor. Patru femei tinere în ținută de subrete se înghesuiau una în alta speriate. Lângă pat, în fața lor, se aflau alți doi pistolari.

O confruntare dintre cele mai clasice. Cei doi oameni băgară mâna în haină în căutarea armei. Jack avea deja revolverele în mâini și îi împușcă pe amândoi. Cel din dreapta muri pe loc; cel din stânga fu grav rănit. Jack nu era obișnuit cu .357. Făcu un pas înainte și lovi cu piciorul arma rănitului, făcându-l să alunece departe de el. Apoi se întoarse spre frumusețile terorizate. Albe la față de spaimă, fiecare avea părul de altă culoare.

— Unde e patronul? întrebă Morrison.

Neînțelegând bine întrebarea, bruneta, negresa și roșcata arătară spre blondă.

— Ticălosule! exclamă ea.

— Nu vreau să vă fac nici un rău, le asigură el, simțindu-se din ce în ce mai mult rătăcit într-un film cu John Wayne. Vreau să știu unde e Striker.

— În biroul lui, răspunse bruneta.

— Și unde e biroul?

Femeile se uitară una la alta, gata să coopereze.

— În spatele acestui panou, răspunse blonda arătând spre o parte de perete care avea o culoare mai închisă.

— Cum se poate intra?

— Există o comandă electronică, explică roșcata. O are tot timpul la el.

— Formidabil, mormăi Jack.

— Dar l-am văzut deschizând ușa din pat, interveni negresa.

— M-aș mira! se răsti la ea blonda.

— Și totuși e adevărat, insistă cealaltă repezindu-se la capătul patului. Uite aici!

— Stai! îi ceru Morrison. Voi, celelalte, ieșiți de-aici.

Cele trei femei se uitară temătoare la fumul care venea dinspre salon.

— N-avem pe unde ieși, se plânse blonda.

Jack îndreptă revolverul .357 deasupra capetelor lor și trase în geamul unei ferestre care dădea spre fațadă.

— Uite pe-aici, zise el dând într-o parte butoiașul armei.

Trăsese ultimul din cele șase gloanțe în duelul cu pistolarii din dormitor. Puse arma în buzunar și reîncărcă revolverul Magnum.

— Haide, ieșiți.

Cele trei femei se îndreptară spre fereastra spartă. Luă iar celălalt revolver și se întoarse la negresa care stătea în genunchi pe pat. Îi explică ce aștepta de la ea:

— Când îți fac semn din cap, deschizi ușa. Pe urmă, pleci imediat. Ai înțeles?

Ea dădu din cap. Jack aştepta ca celelalte să dispară prin geamul spart. Se duse la panoul din perete, se lăsă pe vine şi dădu din cap. Tânăra femeie apăsă pe buton şi panoul se deschise.

Jack se aruncă înainte, se rostogoli şi se pomeni în spatele unui divan alb, cu ambele arme ținute deasupra spetezei.

Hannibal Striker, cunoscut şi sub numele de Edd Villaveda, stătea liniştit la birou, cu mâinile împreunate.

— Inspectorul Morrison, zise el cu o voce neutră.

Jack nu se mişcă din loc, dar îşi relaxă uşor muşchii.

— Mă urmezi de bunăvoie sau trebuie să întrebuințez forța? întrebă el.

Striker râse în hohote, apoi zise cu un ton glumeț:

— Eşti tare hazliu!

Jack se ridică, puse revolverul Python la centură şi zise:

— Nu voiai să chemi polițiștii ca să poți să mă omori. Acum ai de gând să-i chemi?

— Putem să facem o înțelegere, propuse Striker fără să facă nici un gest.

— M-am săturat de înțelegeri cu tine, zise Jack ocolind divanul. Nu mă aleg niciodată cu nimic.

— Se renunță la toate acuzațiile împotriva ta, zise Striker încercând să-l îmbuneze. Rapoartele şerifului despre rezistența opusă la arestare şi agresiunea asupra persoanei unui ofițer de poliție se află în seiful meu. Le voi arde. Aici şi acum. Ba chiar voi pune să fie ucis Williams.

Jack se apropie încet de birou şi zise:

— Eşti arestat.

— Te vei putea întoarce la San Francisco, continuă omul de afaceri cu o voce mai încordată. Vom uita totul. Totul va continua ca înainte.

— Nu. Mergi cu mine la poliție. Eşti garanția mea până când fiecare îşi va preciza poziția.

Jack era acum lângă birou. Striker se trăsese înapoi în fotoliu, iar mâinile, tot încrucişate, se aflau pe margine.

În acel moment intră Sweetboy Williams, lovindu-se de panoul deschis, cu faţa plină de sânge şi ţinând în mâini amândouă armele.

— Atenţie! strigă el.

Jack întoarse capul la timp ca să-l vadă pe Striker luând ceva de sub birou. Jack plonjă înainte în momentul în care arma trăgea câteva gloanţe.

Morrison ateriză de partea cealaltă a biroului, lovindu-l pe magnat. Tirul se opri cât cei doi se prăbuşiră pe podea cu fotoliu cu tot.

Vioi ca o veveriţă, Striker apucă mârâind pistolul automat de 9 mm. Trase la început în Sweetboy, dar nu reuşi decât să-l facă să se tragă înapoi în dormitor legănându-se. Al doilea glonţ nimeri coapsa stângă a lui Morrison.

Jack ţipă de durere, răsucindu-se pe podea ca să ridice revolverul. Nu reuşi decât să trimită un glonţ în tavan.

Magnatul profită de momentul de confuzie ca să fugă spre uşă. Jack îi văzu picioarele părăsind în grabă partea de dedesubt a biroului, apoi remarcă un buton alb la stânga, pe fundul sertarului, iar în faţa lui unul roşu. Jack se gândi o secundă.

În timp ce Striker ajungea la uşă, Jack apăsă cu ţeava butonul alb. Nu se înşelase; butonul roşu era pentru fraieri, cel alb închidea automat uşa.

Acum Striker probabil că-şi reproşa amarnic că pusese să fie instalată acea uşă ca să câştige timp. Când dorea s-o deschidă sau s-o închidă, voia ca asta să se facă repede. Aşa că acum uşa se închise atât de repede încât îl blocă pe Striker care nu reuşise să iasă din birou.

Uşa îl lovi peste faţă în timp ce întorcea capul la auzul zgomotului armei care lovea butonul. Nu reuşi să se retragă şi rămase jumătate într-o încăpere şi jumătate în cealaltă.

Forța hidraulică a sistemului nu era însă destul de mare pentru a-l ține pe loc; un mic efort i-ar fi permis să scape. Dar nu avu timp.

Sweetboy îl ținea dintr-o parte şi Jack Morrison din alta. Începu să urle în momentul în care amândoi deschiseră focul aproape simultan.

Capul lui Striker făcu explozie transformându-se într-o floare roşie enormă. Puterea celor două gloanțe de 44 îl decapitase. O fântână de sânge țâşni din gaura deschisă a gâtului. Cei doi fură nevoiți să se tragă înapoi ca să nu fie stropiți.

Jack se urcă cu greu pe divan. Durerea îi chinuia piciorul rănit şi capul. Cu mintea tulbure, Jack auzi sunetul sirenelor în depărtare. Sau poliția se hotărâse în sfârşit să intervină, sau cineva chemase pompierii. Uitându-se la cadavrul lui Striker, remarcă colaci de fum care începuseră să intre în birou.

Apoi auzi altceva: râsul lui Sweetboy Williams. Ucigaşul nu se putea reîntoarce în birou. Nu ştia de existența butonului de sub birou. Dacă încerca să dea la o parte cadavrul lui Striker, uşa s-ar fi închis complet. Iar dacă nu se grăbea, n-ar fi putut să mai plece.

Jack făcu un garou din cămaşă, privind cum sângele pătă albul divanului şi mocheta. Mocheta nu mai conta, fiind deja îmbibată de sângele lui Striker.

— Hei! zise o voce venind dinspre uşă.

Jack ridică privirea. Zâmbetul lui Sweetboy se lăfăia deasupra corpului fără cap al lui Striker. Semăna cu unul dintre acei turişti care îşi bagă capul într-o gaură dintr-o pânză pictată la un fotograf din bâlci.

— Ne vom întâlni la mormântul lui John Wayne, adăugă ucigaşul dispărând.

Morrison termină cu legatul garoului şi se deplasă şchiopătând până la biroul lui Striker. Se uită pe fereastra cu

geam rezistent la gloanțe. Văzu fum întinzându-se deasupra peluzei, dar nu şi flăcări. Sirenele auzite erau cu siguranță ale pompierilor. Probabil că izolaseră incendiul. Apoi, pentru că nu putea să deschidă fereastra, se aşează în fotoliul confortabil al lui Striker.

„Dacă încă se simte căldură înainte de venirea pompierilor, voi căuta o posibilitate de a ieşi, zise Jack. Până atunci, n-am de ce să-mi fac griji!"

Şi Jack rămase cuminte în fotoliu cu ochii pe fereastră.

CAPITOLUL X

— S-a terminat, zise căpitanul Porter.

— Mda, mormăi Morrison nu prea convins.

Se aflau în biroul lui Porter de la palatul de justiție din San Antonio.

— Chiar şi primarul a fost interesat de caseta ta şi a creat o forță de poliție specială excluzându-i pe toți cei aflați pe lista computerului. Totul e în curs de verificare şi justiția ne-a promis o acțiune rapidă. În curând va ploua cu mandate de arestare.

— Formidabil! zise Morrison.

Porter nu înțelegea lipsa de entuziasm a inspectorului. Zise:

— Eşti scos din cauză. Te poți întoarce acasă.

— Sigur că da, zise suspinând Morrison pipăindu-şi piciorul pentru a treia oară de când luase loc.

Chirurgul poliției îl liniştise. Glonțul de 9 mm trecuse prin coapsă fără să atingă oase sau artere. Ar fi trebuit să fie fericit că Striker nu folosise muniție specială, caz în care s-ar fi plimbat de aici înainte cu un picior de plastic.

Îl bandajaseră frumos, îi dăduseră un baston care avea să-i folosească un timp şi fusese lăsat să plece cu căpitanul Porter. Dar de când părăsise spitalul, nu se putea împiedica să îndoaie şi să răsucească piciorul ca să se convingă că nu era nimic grav.

— Ce-ai de gând să faci acum? îl întrebă Porter puțin cam nedumerit.

Jack îşi luă ochii de la picior. Îşi aminti că auzise întrebarea asta destul de recent. Gândurile îi zburară spre Carol Nash. Apoi în minte îi apăru faţa lui Peter Nash. După care văzu faţa crispată a lui Sweetboy Williams deasupra cadavrului lui Striker.

Ucigaşul îl aştepta. Jack se gândi să-i pregătească o capcană cu ajutorul lui Porter. Dar Sweetboy scăpase de o mulţime de poliţişti. Trăise scăpând mereu. Un singur lucru îl forţa la înfruntare: prezenţa lui Jack, singur.

— Aş vrea să ştiu, reluă Porter văzând privirea absentă a interlocutorului său, când intenţionezi să pleci înapoi la Frisco.

— În curând, răspunse Jack ridicând ochii spre Porter şi coborându-i apoi spre picior.

— Bine... hm, bine, zise căpitanul întrebându-se cum se va debarasa de inspector. Ar putea unul din oamenii mei să te ducă undeva cu maşina?

— Da, bineînţeles. Trebuie să-mi iau lucrurile de la *Ramada Inn*.

— Într-adevăr! exclamă Porter uşurat, apucându-l pe Jack de braţ ca să-l scoată din birou. Îţi voi găsi o maşină. Ai grijă de tine, inspectore. Şi nu uita să-l saluţi pe căpitanul Avery din partea mea.

Jack se întoarse la hotel fără să spună nimic. Abia după ce intră în cameră îşi aduse aminte că lucrurile sale rămăseseră în pubelele de la aeroport. Găsi un magazin de confecţii lângă holul hotelului şi îşi reînnoi întreaga garderobă. O haină de tweed maro, o cămaşă bej, pantaloni negri şi pantofi. Acum arăta ca de obicei.

Se întoarse în cameră. Puse cele trei încărcătoare rapide rămase în buzunarul stâng al hainei. Îşi fixă tocul de piele cu revolverul în el. Sună la aeroport ca să-şi rezerve un bilet de întoarcere în California. Sună acasă la Nash. Nu răspunse

nimeni. Studie o hartă. Destinația lui era la câțiva kilometri urmând drumul. Coborî la recepție și achită nota de plată.

Ieși și nu băgă în seamă taxiurile. Voia să-și pună piciorul puțin în mișcare. Voia să vadă dacă asta ar fi constituit un handicap pentru el. O porni direct spre vest. După două ore atingea ținta.

Ajunse aproape la apusul soarelui; cerul era de un albastru închis luminat de razele asfințitului.

La capătul unei alei plină de iarbă, se întindea nepăsător, în lumina reflectoarelor, fortul Alamo.

Era închis. În jur nu era nimeni. Cele cinci ferestre ale fațadei aveau toate bare. Ușile erau probabil încuiate. Jack merse șchiopătând spre cele două batante de lemn. Își puse palma dreaptă pe cel din stânga. Nu reuși să-l facă să se miște. Îl încercă pe cel din dreapta. Batantul se deschise.

Jack nu acordă nici o atenție pietrelor sculptate ale fațadei și detaliilor arhitecturale ale boltei de la intrare. Intră cu revolverul în mână.

Interiorul părea la fel de impresionant ca interiorul lui Taj Mahal. Unii turiști sunt convinși că, în ambele cazuri, vor descoperi ceva spectaculos. Jack știa că Alamo era doar unul dintre cele cinci sedii construite de misionarii catolici spanioli prin anul 1700. O simplă mănăstire și o biserică, botezată după culturile de bumbac din jur; în spaniolă a devenit Alamo.

Bătălia de la Alamo s-a încheiat la 5 martie 1836 când ultimul din cei o sută optzeci și doi de oameni a fost omorât de armata mexicană a lui Antonio Lopez de Santa Anna. O sută cincizeci și cinci de ani mai târziu, acolo nu se mai aflau decât Jack Morrison și Sweetboy Williams.

Pietrele goale din interior erau luminate de reflectoare exterioare. Barele de la ferestre decupau pătrate de lumină. Ca în majoritatea clădirilor vechi, și acolo domnea un miros de

mucegai. Jack, cu arma în mână, aşteptă sub poarta mare de la intrare.

Deodată răsună invitaţia lui Sweetboy:

— Intră!

Jack se uită rapid în jurul lui. Nu-şi reperă interlocutorul. Dădu deci curs invitaţiei, închise uşa şi se sprijini cu spatele de zid.

— Cum vrei să jucăm această partidă? întrebă vocea.

— E ideea ta, replică Morrison.

Aşteptă un timp care i se păru destul de lung. Sweetboy nu se grăbea să ia o decizie. Probabil că studiase derularea confruntării, fără să fie foarte sigur că Morrison va respecta regulile jocului ale vechiului vest.

Fără să explice cum gândise, ucigaşul zise:

— Un duel cinstit, propuse vocea multiplicată de ecoul fortului. O şansă pentru cel care scoate pistolul primul, încarcă, ţinteşte şi trage. OK?

Era o situaţie total absurdă. Doi oameni care abia dacă se cunoşteau. Doi oameni care luptaseră umăr la umăr. Doi oameni care nu doreau decât să se omoare unul pe celălalt. Doi oameni care discutau despre cel mai bun mod de a face asta. Dacă în final nu i-ar fi aşteptat moartea, ar fi fost pur şi simplu hazliu.

— Perfect, răspunse Jack.

— Fii gata, vin.

Ucigaşul ieşi din umbra unei coloane. Îşi ţinea revolverul Magnum în acelaşi fel ca Jack Morrison: ţeava în aer şi cu degetul atingând uşor trăgaciul.

— Foarte bine, zise el rămânând lângă coloană. Deschide magazia.

Dacă Jack n-ar fi fost cinstit, ar fi trebuit să acţioneze chiar în acel moment. Dacă îl lăsa pe Sweetboy să-şi desfacă magazia, ar fi avut posibilitatea să-l împuşte mai înainte ca acesta s-o pună la loc şi să riposteze.

Jack acționă cu un singur deget. Sweetboy făcu la fel. Cele douăsprezece gloanțe de la cele două arme căzură pe pământul acoperit cu dale.

— Acum, zise Sweetboy, lasă revolverul în jos cu brațul întins.

Amândoi executară mișcarea în același timp.

— Și bastonul? întrebă Sweetboy.

Jack dădu drumul bastonului.

— Numărăm până la trei, zise Sweetboy. La trei, încărcăm.

— Unu.

Jack își simțea sudoarea curgându-i pe frunte. Nopțile la San Antonio erau calde. În interiorul fortului era și mai cald. Revolverul Magnum i se părea din ce în ce mai greu.

— Doi.

Începu să simtă junghiuri în picior.

—Trei! Degetul mare al lui Morrison ținea butoiașul deschis în timp ce mâna dreaptă intra în buzunar. În timp ce apuca un încărcător rapid, o durere puternică iradie dinspre picior.

Asta era! Înțelese că nu va reuși să încarce la timp. Fără să se uite ce făcea Sweetboy, o luă la fugă înainte în timp ce scotea încărcătorul din buzunar. Un glonț îi atinse ușor ceafa în timp ce auzea bubuitul armei ucigașului. Alergarea înainte îl salvase de la o moarte sigură; acum trebuia să continue să lupte ca să rămână în viață. Îl auzi pe Sweetboy pornind în urmărirea lui. Își forță piciorul rănit să se miște.

La umbra unei coloane, simți unde de durere urcând dinspre picior până la creier. Apropie încărcătorul de butoiaș.

Piciorul îi cedă și încărcătorul alunecă eliberând toate gloanțele care căzură pe jos.

Jack știa că de data asta Sweetboy va fi necruțător. Avusese o șansă și o pierduse. Văzu umbra ucigașului ivindu-se din spatele coloanei înainte de a-l vedea chiar pe el.

Asasinul veni drept în pumnul cu care Morrison îl lovi imediat ce-l văzu. Williams căzu pe spate, permițându-i lui Morrison să bâjbâie după gloanțele împrăştiate.

Sweetboy îşi reveni la timp ca să-l vadă pe Jack punând un glonț într-o alveolă. Ridică revolverul în momentul în care Jack se aruncă cu mare greutate asupra lui. Sweetboy apăsă pe trăgaci când torsul lui Morrison îl lovi cu o mare violență.

Glonțul ucigaşului nu-şi atinse ținta. Cei doi se prăbuşiră la pământ. Jack îl apucă de mână pe Sweetboy ca să-i întoarcă arma în altă direcție; Sweetboy făcu la fel. Cei doi bărbați, strângând din dinți, se rostogoliră pe pământ.

Cu muşchii încordați la maxim, Sweetboy ridică arma spre capul lui Morrison. Îi văzu fața plină de sudoare, picăturile mari care alunecau de pe frunte, ocolind buzele şi ajungând la bărbie.

Revolverul lui Sweetboy se apropie din ce în ce mai mult de capul lui Morrison. Cu un efort suprem, Jack reuşi să blocheze brațul ucigaşului, dar Sweetboy apăsă totuşi pe trăgaci.

Nu era prea fair-play. Cartuşul făcu explozie în fața lui Morrison. Alții, în acest fel de împrejurări, şi-ar fi pierdut văzul sau auzul.

Totuşi, oricât ar părea de incredibil, scăpă nevătămat, continuând să blocheze brațul ucigaşului. Începu să-şi apropie arma de capul lui Sweetboy.

Jack apăsă pe trăgaci. Sweetboy urlă de durere, cu ochii închişi. Ucigaşul trase şi el. Jack închise ochii şi aruncă capul într-o parte.

Apoi trase din nou Jack. Lacrimile curgeau din ochii lui Sweetboy şi o picătură de sânge îi alunecă din urechea stângă. Sweetboy trase iar.

Jack evită împuşcătura şi, cu un efort teribil, se ridică fără să-i dea drumul ucigaşului. Se pomeniră în picioare, față în față, cu armele îndreptate în sus.

Jack îşi răsuci mâna ca să scape de strânsoarea lui Sweetboy şi ca să se folosească de revolver. Ucigaşul blocă braţul lui Morrison cu o figură de karate în timp ce inspectorul apăsa pe trăgaci. Glonţul nu făcu decât să lase o urmă în cracul pantalonilor lui Sweetboy.

Ucigaşul reuşi să scape din mâna lui Morrison care reacţionă punându-şi piciorul între cele ale lui Sweetboy şi îmbrâncindu-l violent.

Williams se dădu înapoi poticnindu-se, dând dezordonat din braţe. Se lovi de altă coloană şi privirea i se tulbură. Începu să lunece de-a lungul coloanei în momentul în care Jack trăgea. Glonţul smulse fragmente de piatră din coloană în locul unde se aflase capul ucigaşului cu o clipă înainte.

Sweetboy îşi veni în fire şi trase în umărul stâng al lui Morrison. Jack îşi simţi picioarele cedând sub el şi în umăr o senzaţie ciudată. Căzu cât era de lung pe pavaj fără să simtă nimic.

Apoi fu asaltat de durere. Se uită la braţ. Îşi văzu mâna închizându-se şi deschizându-se. Îşi zise că nu era nimic grav. Îşi văzu mâna aşezându-se pe rana de la umăr. Simţi lichidul cald alunecându-i pe palmă. În acel moment îşi dădu seama că nu mai avea revolverul în mână.

Se uită în spate. Revolverul Magnum era la cel puţin şase metri de el. Se uită în sus; Sweetboy ţinea arma îndreptată spre capul lui. Ucigaşul apăsă pe trăgaci.

Pocnetul metalic răsună sub boltă. Arma era goală. Al şaselea glonţ al lui Sweetboy era în umărul lui Morrison. Jack încercă să se ridice în picioare. Până să reuşească, Sweetboy se aruncase înainte şi pusese mâna pe revolverul lui.

Se înfruntară faţă în faţă încă o dată. Jack stătea uşor aplecat înainte, cu umărul plin de sânge, rana de la picior deschisă, plămânii parcă în flăcări şi răsuflând sacadat.

Sweetboy se legăna cu un ultim efort ca să se ridice şi să îndrepte arma spre capul lui Morrison.

Sweetboy făcu să dureze aşteptarea. Jack se limita să se uite fix la el cu o privire rece. Pe faţa ucigaşului apăru umbra unei îndoieli.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Jack. Te întrebi dacă am încărcat cinci sau şase gloanţe. Ei bine, îţi spun sincer că nu-mi mai amintesc. Dar chiar şi acest Magnum 44, revolverul cel mai puternic din lume, capabil să-ţi smulgă capul de pe umeri, chiar şi acest Magnum tot te va face să te întrebi dacă ai vreo şansă!

Jack se încruntă.

— Spune! se răsti el. Crezi că ai vreo şansă, ticălosule?

Apoi făcu un lucru incredibil. Se aplecă în aşa fel încât să se uite cu un ochi în ţeava armei. Închise celălalt ochi.

Sweetboy era înspăimântat. Jack se uita pe ţeavă. Dacă nu era nici un glonţ, ar fi văzut. Ar fi văzut o lumină când ar fi tras cocoşul în spate.

Ucigaşul dădu din cap un moment, cu zâmbetul pe buze. Poliţistul era într-adevăr un tip incredibil!

Trase cocoşul.

Jack zâmbi. Surâsul lui Sweetboy dispăru. Ucigaşul îşi zise că văzuse lumina prin ţeavă. În butoiaş fuseseră doar cinci gloanţe.

Fără să mai ţină seama de corpul lui care era numai durere, Jack se aruncă înainte şi îşi lovi adversarul cu pumnul în faţă. Inspectorul lovise cu toată puterea furiei sale.

Sweetboy se prăbuşi pe spate, fără să dea totuşi drumul la revolver. Jack se repezi spre locul unde Sweetboy îşi lăsase arma.

Ucigaşul îşi veni în fire după trei secunde şi îl văzu pe Jack scoţând ultimul încărcător din buzunarul vestei. Sweetboy înţelese ce va face. Jack avea să încarce arma şi să

se folosească de ea ca să-l împuşte pe asasin! Sweetboy mai ştia că nu avea timp să reîncarce arma goală a lui Morrison.

Cu un gest de frustrare, îndreptă arma vag în direcţia inspectorului şi apăsă pe trăgaci.

Şocul fu gata să-l omoare, când glonţul plecă şi revolverul se cabră în mâna lui. Proiectilul trecu pe deasupra capului lui Morrison, la cel puţin cincisprezece centimetri de ţintă. Jack zâmbi din nou şi Sweetboy înţelese ce se petrecuse.

Pur şi simplu îl trăsese pe sfoară. Jack nu văzuse lumină la celălalt capăt al ţevii. Văzuse negura morţii... negura glonţului gata să-i smulgă capul de pe umeri. Dar zâmbise ca şi cum butoiaşul ar fi fost gol.

Jack împinse la loc butoiaşul reîncărcat al celuilalt Magnum cu un rânjet sălbatic. Cu un semn din cap, Morrison arătă spre arma inutilă din mâna lui Sweetboy.

— Acum e goală, îl informă el.

Apoi îi trase un glonţ drept în mijlocul feţei.

6 420209 002683

SERIE NOUĂ

ENIGMA Z

— M-ai angajat pentru că eram cel mai bun, răspunse cu calm ucigaşul. Adevărat? Am rezolvat cazul Tucker. Voi rezolva la fel de bine şi cazul Morrison.

— La fel de bine? Cadavre presărate într-un parc de distracţii! Un viol urmat de asasinat la Los Angeles!

— Am reuşit să-l fac să vină aici, nu?

— Cine voia să vină aici? Se răsti Striker, stacojiu la faţă. Eu, nu! E vorba iar de poveştile tale idioate de western! Voiai un duel final! Morrison a spus că a răspuns unei invitaţii. Tu l-ai invitat! Iar invitaţia ta a lăsat o dâră de sânge care l-a dus direct la mine!

— Nu-ţi face griji! Morrison e în afara legii. Nu poate să acţioneze în mod oficial. După ce-l vom mătura, totul va redeveni normal.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN: 973-9127-28-9 Preţ: 35.000 lei